

EXTRAS DIN
„DACOROMANIA“
ANUL III (1924).

STUDII DE SEMANTICĂ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DE
V. BOGREA.

CLUJ, 1924.
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI No. 22.

STUDII DE SEMANTICĂ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Studii de semantică¹.

I.

Observații semantice asupra „Irodot“-ului de la Coșula.

Monumentul literar, de o unică importanță², care e traducerea românească a lui *Herodot*, publicată, după manuscriptul găsit la mănăstirea Coșula, de d. N. Iorga (Vălenii-de-Munte, 1909), n'a fost până astăzi valorificat pentru istoria limbii noastre.

E timpul, ca această păgubitoare omisiune să se repare, cel puțin în parte.

Vârsta acestui monument a fixat-o d. N. Iorga, pe temeiul unei aluzii din text, relative la asediul Candiei de Turci: ca. 1650. Și, indiferent de paternitatea lui Eustratie Logofătul³ sau altuia (pe care, în ce ne privește, nu-l vedem⁴), limba traducerii trimite, incontestabil, la această epocă.

Arhaismul ei, caracterul ei de secol al XVII-lea, apare pe fiecare pagină, în fonetism, în morfologie, în sintaxă, ca și 'n vocabular: „să părăsiră de *a-l luaria*“ (p. 338); — *dideră* (p. 72); — *făceră* (*passim*); — „au *făpt*“ (p. 70); — „*fum vicleniți*“ (p. 489); — *zișu* (p. 170); — „nu-i *vria putea* să-i ia“ (p. 296); —

¹ Notele sânt la sfârșitul lucrării.

„nu te vrei lăuda, cum îi vei trece“ (p. 374⁵); — „și au fost plângând și au fost strigând tare și toți au fost blăstămând pre Mardarie“ (p. 453⁶); — „alegând din s. de“ (= exceptând, abstracție făcând de, afară de, p. 322 *et passim*, consecvent !⁷); — „pregiur (prejur, pin s. pi ~) dănsu“ (*passim*⁸); — *de* = decât (p. 488⁹); — *să* = dacă (p. 4¹⁰); — *cândai* (pp. 452, 469, 500¹¹); — „nici (o)dănăoară s. odenioare“ = niciodată (pp. 283, 358, 379 *et passim*); — *arames* (p. 385); — *despuitorul* (p. 38); — *îmă-sa* (p. 328); — *mănu* (pl. neart., p. 339¹²); — *numere* = nomina (pp. 118, 127, 222, etc.¹³); — *oame* (p. 247¹⁴); — *pășciune* (pp. 46, 224, 252), etc.¹⁵, nelipsind nici caracteristicele forme de articol prepositiv la genitivul numelor proprii feminine: „jacul îi los“ (p. 4), „Vutūs, vrajă ai [= a îi, ei] Litus“ (p. 137)¹⁶.

Supt mai mult decât un raport¹⁷, textul vechiu-românesc editat de d. Iorga e un tezaur, care așteaptă să fie exploatat.

Dialectologul va găsi în el, alături de atâtea „moldovenisme“ (ca acel *cură* = curea, p. 239, care, împreună cu *căță*, *măsă* = cățeă, maseă, etc, explică pe controversatul *nepoță*¹⁸, atestat și'n Anon. Băn.¹⁹, ed. Crețu, p. 356, supt forma: *nepocziē* = nepoțeă, și dovedește, astfel, că e mai puțin specific moldovenesc decât s'ar fi crezut), o seamă de cuvinte dintre acelea, pe care ne-am deprins a le cotă și censură ca „ardelenisme“: *a (se) gâtă* (pp. 285, 309²⁰), *a grăi pe cineva* (? p. 512; cf. *a agrăi*), ba chiar *a preluă* (p. 491: „și biruință prè-mare și frumoasă *preluă*“; cf. „au luat biruința“, p. 344); „de bogate ori“ = de multe ori (pp. 456, 464²¹), *fărcașul sabiei* (p. 172) = sfircul (ὁ μύκης) săbiei (cf. *sfărcaș de paloșă*, la Viciu, *Colinde din Ardeal*, p. 155, *sfărcaș*, „bețișgaș crestă pentru frecat urzicile“ din Păcală, *Rășinari*, p. 141, cum și *sfărcașul nasului* din Pamfile, *Boli și leacuri*, p. 43²²). Și morala, cu care se va alege din aceste constatări, va fi, că așa-zisele „provincialisme“, „regionalisme“ sau „glose dialectale“ sânt de multe ori mai răspândite și mai vechi, de cum se crede.

Cercetătorul sinonimiceii românești — și cu aceasta ne apropiem de obiectul cercetărilor noastre — va putea spicuî, la rândul său, o sumă de echivalente. Așa, pentru „încurând“ (cf. *neîntârziat*, *fără zăbavă*, *nu-zăbavă-vreme*, etc.) găsim: *curândă vremi* (p. 70) și *nepestită vremi* (pp. 137, 161, cf. *nepestit*, *neamănat* și contrariul: *târzie vreme*), iar pentru „evident, vă-

dit, invederat“, pe lângă *văzut lucru* (cf. *se vede lucrul*), avem aici: *ivit lucru* (p. 473, cf. *a se ivi lucrurile*, p. 18) și *arătat lucru* (p. 475); — în sens de „haide“ s. „mergi“ (cf. *pleacă, du-te*, etc.), obvine de mai multe ori forma *ia 'mblă* („*ia'mblă* de mi spune“, cf. vr. *blem*, fr. *allons*, lat. *en age, dic mihi* s. *i, puer, et*) și, împreună cu *pasă, pas'* (pp. 52, 87, etc., azi mărginit la locuțiuni de tipul lui *pas' de-i spune!*), forma pl. *păsați* (pp. 243, 345, 351²³); — în lipsa lui „mină“ sau „baie“, avem turcismul *madem* („*madem de aur și de argint*“, p. 362) și *săpături* (p. 271), echivalentul desăvârșit al lat. *fodina*; — *tulbă* (p. 134), adecă *tolbă* (de săgeți), reprezintă, alături de *tăftue de sigeți* (p. 227), sinonimia lui *cucură* (cf. și *săhaïdac*, pe lângă *arc*, p. 382 sq.). — O interesantă familie de sinonime, înrudită cu acestea, alcătuiesc: *dardă* (αλχμή), *hășt(uri)* de aruncat (ἀκόντια, ἔξακοντιζέιν), *gideă* (*țidea, țudea* = ἀκόντια), „*sulițele și fușturi*“ (p. 16 = I, 34: ἀκόντια δὲ καὶ δουράτια); cf. p. 18: „de o lance de *suliță* voiū perī“. — Alta, din același domeniu: gr. κήρυξ e redat prin *crainic* (170), *strigător* (476) și *teleleu* (p. 81); cf. *hărăț* (p. 246) = πρόδρομος, „*tirailleur*“ (p. 482: *să hărățuia* = *hărțuia*). — Și încă una, din altă sferă: *ciniț, unalte* (v. *Glosariul*), în loc de „*scule, instrumente, (h)alaturi*“. — Tot așa, pentru *lege* și *datină*, pe lângă *pravilă (passim)*, aflăm și *obiceiu legat* (pp. 496, 508), iar, pentru *limbă-de-moarte (limbă, în înțeles de „popor“, e curent!)*, găsim: *rost-de-moarte* (p. 19; cf. *Rost-de-aur, Gură-de-aur* = Hrisostom, Zlatoust, apoi *pe de rost, rostesc*, iar p. *rost* din terminologia țesutului, cf. și megl. *graiu*, la Papahagi, *Megl.-Rom.* I, 32). — *Carte de rugă* (p. 401) și *răvaș de rugă* (542) = *supplex libellus* sânt interesante sinon. pentru *jalbă, arz, artic* (despre acesta din urmă, care se găsește și la Ureche, unde Giurescu îl glosează rău, ca „*artichel*“, v. în special Longinescu-Patrognet, *Pravila lui V. Lupu*, ad. loc.); — *ciudă* (pp. 150, 380) și *divă* (pp. 160, 342) dispută încă terenul lui *minune* (cf. *miraz*, etc.); — *năsip* (p. 187), în această formă „*moldovenească*“, începe timid concurența cu *arină, anină* (de 4 ori acesta, pe aceeași pagină, față de o singură dată *nisip*, căruia derivatul *nisipesc*, mult mai frecvent, îi va fi înlesnit biruința, alături de omonimia dintre *anină* și verbul *anină*); cf. încă *homoc, chișain, porozău*, etc.²⁴. — Ca rudă de înțeles cu „*biruesc*“, „*inving*“ (cu varianta *învinesc*, pp. 182, 531²⁵), „*supun*“, apare și slavismul

pobedesc (pp. 441, 361, 393), iar ca glosă populară a lui *elefanți* (p. 269), apare *pili* (cf. și p. 190), dublet al lui *fili*, ca și'n Dicț. Băn. și aiurea²⁶. — O importantă categorie de dublete sau, mai exact, de variante morfologice e, de asemenea, bine reprezentată în acest text arhaic, în care, pentru *persan* al nostru²⁷, aflăm următoarele forme: „o fimei *persidă*“ (p. 148, după gr. *περσις-ιδος*), „o fimei *persoaică*“ (p. 325; cf. *Turcoaică*), „om *pers*“ (p. 368, după gr. *Πέρσης ἀνήρ*), „oaste *persască*“ (p. 204)²⁸.

Să venim însă la ceea ce ne propusesem de la începutul studiului de față: examinarea câtorva termeni și locuțiuni din text, supt raportul semantic.

1. Se știe că ung. *péllda*, etymonul rom. **pildă**, are ca prototip pe germ. *Bild*, „chip“²⁹.

Acest înțeles originar transpare admirabil în următoarele exemple din „Herodot“:

Și iaste *o pildă* a lui Arion la Tinar, de arame, un om nu mare pre un dulful³⁰ (p. 12 = I, 24: *ἀνάθημα χαλκίον οὐ μέγα, ἐπὶ δελφίνος ἐπεὶν ἀνθρώπος*). — Pentru că Isis iaste făcut un bozu în *pilda* muerii, cu coarne (p. 106 = II, 41: *τὸ γὰρ τῆς Ἰσιος ἔγαλμα ἐὼν γυκαϊκίον βούκερῶν ἐστί*). — Darie Împărat, vrând să-ș pue el *pilda* sa au *chipul* înainte lui Sesostriș (p. 121 = II, 110: *ἀνδριάντα*³¹). — Pentru că piramida iaste într'acest *chip*, minunat lucru; *pilda* ei iaste această (p. 128 = II, 124: *parafrasă*!). — În ce chip ni-au arătat și *pildile* lor [sc. ale oamenilor buni și aleși] tot pre rând (p. 134 = II, 144: *τῶν αἰ εἰκόνας ἔσαν, τοιοῦτους ἀπεδείκνυσάν σφεας πάντας ἔοντας, ἰ. ε. κολοσσούς ξυλίλους*). — *Pilde* de hiară, de petri albi făcute (p. 232 = IV, 79: *λευκοῦ λίθου σφίγγες τε καὶ γρύπες*). — Darie făcia [Artistonei. fetei lui Chiros] *o pildă* de aur, cu ciocanul bătută (p. 384 = VII, 69: *εἰκὴ χρυσέην σφυρήλατον ἐποιήσατο*).

Trecerea de la acest sens inițial concret, plastic³², la acela, abstract, de „model, exemplu“ (cf. germ. *Vorbild*³³) și la acela, mai abstract, de „parabolă, alegorie, simbol“ (cf. *pildele* Evangheliei și germ. *Sinnbild*³⁴) s'a efectuat natural, prin ideea de „chip asemănător“, „asemănare“ (cf. lat. *simulacrum* = *signum*, *statua* și *fac-simile*): „aequus“ sau „aequandus“ (i. e. *imitando aequiperandus*³⁵).

2. Sensul etimologic, primordial, al cuvântului **poet** e,

precum se știe, acela de „făcător“: erai „făcător s. fabricant de paturi“ (κλίνης ποιητής), cum erai „făcător de drame“ (δράματος π.) sau „făcătoru de viersuri“ (p. 11 = I, 23: διθύραμβον ποιήσαντα), ca Arion „cobzarul“ (κιθαρῳδόν)³⁶.

Când traducătorul nostru vorbește de „Ecateu *tvorețul*“ (p. 287 = V, 36: λογοποιός)³⁷, de „*tvorețul* Omiros“ (p. 408 = VII, 161: ἔποποιός), sau de „dascălii *tvorești*“, cari au auzit [= urzit: εἰρόντα³⁸] multe și de la dâșșii“ (p. 99 = II, 23: ποιητέων), el întrebuințează numai un sinonim slav, familiar în limba bisericească (cf. *ciudotvoreț*, „thaumaturg, făcător-de-minuni“³⁹), al aceluiași termin: Homer e, astfel, un „făcător de *epose*“⁴⁰, cu același titlu, cu care cutare „muieri“ sânt „de pită făcătoare“ (p. 414 = VII, 187: γυναικῶν σιτοποιέων).

3. Lat. *versus*, „vers“, are la bază, cum știm, pe *vertere*, propriu: „*terram* aratro *vertere*, arare“, din același ciclu de metafore agrare, din care fac parte: *act* (*actus*), *strofă* (στροφή, cf. βουστροφῆδόν), *cultură* (*agricultura*, aplicată la spirit: „géorgique de l'âme“; cf. giuma lui August despre Vettius arând mormântul tatălui său: „hoc est vere *memoriam* patris *colere*“, după Macrobius, *Saturnalia*, II, 4, 10, cum și lat. *epistulam exarare* = scribere).

Reflexul său românesc popular e *viers*, însemnând mai mult (dacă nu exclusiv): „melodie“, și atestând, prin aceasta chiar, intima legătură, până la fuziune, la confuzie, între vers și cântec, între „libret“ și muzică, pe care o implică terminul *melodie* însuși.

Cu acest înțeles, generalizat însă, de „glas, voce (cf. *bocet*), strigăt“, el apare, în textul nostru, o singură dată: „[Egipteanul] ține la marginea apei un edu viu și-l bate; și, auzind crocodilul, aleargă la *vers*“ (p. 113 = II, 70: κατὰ τὴν φωνήν), — orice considerație de eufonie, de muzicalitate e, cum se vede, exclusă — pe când în sensul de „stih“ (cf. *acrostih* și *catastih*, pe lângă *stihurț*, corespunzător sporadicului *vers*⁴¹), care, el însuși, ne întâmpină în două rânduri (pp. 20, 401), designând răspunsurile versificate ale «vrăjilor» (oracolelor), obvine de mai multe ori: *viersuri*, fie în aceeași accepțiune, de „sentințe oraculare“ (pp. 214, 318, 422), fie în aceea de „ditiramb“ (p. 11) sau „epitaf“, „viersuri la mormânt“ (p. 424)⁴².

O nuanță aparte, în cadrul acestei din urmă însemnări

(„rând, șir, serie, ordine“), are cuvântul nostru în următorul pasagiu, în care vibrează ceva din timbrul sensului primordial: „Și, fiind atuncia mai aproape de dânșii [sc. de Finichi]. Ionii li-au mutat slovelor *versul* într' alt chip“ (p. 294) = μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων (IV, 58), μεταῤῥυθμίσαντες (*ibid.*); cf. a *inversă*, a *intverti ordinea*.

4. Am urmărit aiurea⁴³ procesul semantic, prin care a *lămurii* (un metal nobil, degajându-l de scoriile ce conține: termin tehnic de metalurgie) a ajuns la însemnarea curentă.

Textul nostru oferă, însă, câteva exemple prea expresive, pentru accețiunea originară, ca să poată fi trecute cu vederea:

Iar, după acestea, [dărui] pre bozul de la Delfi...: și paturi de argint și de aur și păhară de aur și haine poleite⁴⁴ și așa făcea un foc mare și băgându-le toate acolo...; iar, după ce părăsiera jărtva, vărsă aur fără samă și făcea lespezi⁴⁵ de aur... 117, și, dintru acestea, iarăș din *aur lamură* 4, carile trăgea mult aur⁴⁶, iară celelalte eră de aur mai prost, mai ușoare; făcut-au și un leu de *aur lamură* (p. 21 = I, 50: λευκοῦ χρυσοῦ, χρυσοῦ ἀπέφθου). — Doi stâlpi sânt acolo, unul de *aur lamură*, al[ul] de izmarand (p. 108 = II, 44: χρυσοῦ ἀπέφθου). — Că Darie *lămurii aur* cât mai vărtos de bine..., iar Ariand... tăia iarăș și bani de *argint lămurit*, și până astăzi iaste curat argintul aceala (p. 262 = IV, 166: χρυσοῖον καθαρώτατον, ἀργύριον καθαρώτατον)⁴⁷.

Forma de conj. I-a a *lămură* e de asemenea atestată: „hierul ce *lămură* [căldărarul s. faurul]“ (p. 28 = ἐξελαυνόμενον αἰδηρον).

5. Că **gros** din locuțiunea: „a pune în (s. la) *gros*“ = „a arestă“ este identic cu *butuc* din locuțiunea sinonimă „a pune (băgă) în *butuc*“ și că această accețiune își are originea în expresia *butuc gros*, sânt lucruri știute⁴⁸.

E însă totdeauna interesant, să găsești atestate documentar fazele intermediare ale unui proces semantic și, din acest punct de vedere, e oportun să cităm următoarele două pasagii din „Herodot“, care, având și avantajul confruntării cu originalul, nu lasă niciun rest de îndoială în această privință:

Iar el [Cleomen], și mai nainte fiind trăsniț⁴⁹, atuncia îl apucă o boală de nebunie și, pre cine tâmpina din Laconi, îi lovia cu buzduganul..., până undi⁵⁰ îl prinsără oamenii... și-l pusără într'un **gros** (p. 335 = VI, 75: ἔδησαν ἐν ξόλω). — [Ighi-

sistrat], fiind în *butuc de her*⁵¹, ș'au tăiat călcăile și au scăpat (p. 482 = IX, 37: ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτω).

6. **Păretar(iu)**, în înțelesul de „scoarță, covor de *părete*“ (cf. *lăvicieriu*, covor pentru *laviță*), e un cuvânt popular binecunoscut; mai puțin cunoscut, dar tot atât de popular, e *păretar*, „o scândură de-alungul păreților, pusă pe lângă laviță, spre a nu se atinge de părete cel care șede“ (Frincu-Candrea, *Moșii*, p. 104), *păletar(e)*, „niște scânduri lungi, fixate de părete și împodobite de cele mai multe ori cu ornamente în culori“ (Păcală, *Rășinari*, p. 415). Popular e, de asemenea, numele de plantă *paracherniță*, sinonim cu „grăul-potârnicii, grăul-potârnicilor“ (Panțu, p. 205), a cărui derivare din lat. *parietarius*, (cf. *urechelniță* din *auricularia*) se evidentiază, atât prin locul unde crește buruiana („pe lângă ziduri, prin ruine“, spune d. Panțu), cât și prin numele ei științific (*Parietaria officinalis*) și francez *pariétaire, perce - muraille, casse - pierre*⁵².

Supt forma viciată: *peritari* (cf. *perete*), textul nostru cunoaște însă pe *păretariu* în accepțiunea cărturărească de „hartă murală“, gravată pe o placă de metal:

Și așa ~~Bau~~ început [Aristagor, tiranul ~~Militului~~] a grăi către Cleomen . . . , având un *peritari* de aramă, întru carile eră scris tot pământul, și toată ~~Mar~~ia, și toate apile . . . Și, ce zicia, tot arătă întru *tabla cè de aramă*, ce au fost adus-o cu sine (p. 291 = V, 49: χαλκρον πίνακα)⁵³.

7. **Strajnic** se întâlnește odată în traducerea noastră: „*strajnicii* casăi“ (p. 240), în loc de *străjar*, care-l majorază de altfel (pp. 335, 361, 511), apărând chiar ca traducere a n. propriu *Phylax* (p. 449)⁵⁴, sau de *paznic* (pp. 24, 152), prin analogia căruia se va fi format (cf. și *pândar*).

L-am pomenit aici, ca un exemplu de formațiune hibridă, neviabilă, destinată să dispară, în concurență cu altele, care nu aveau, ca ea, pe de-asupra, neajunsul omonimiei cu un cuvânt atât de răspândit ca *strașnic* (pronunțat adesea: „strajnic“)⁵⁵, dar și ca o dovadă mai mult de „copia verborum“, de bogăția tezaurului lexic al bătrânului traducător⁵⁶.

8. **Har** înseamnă astăzi, întrucât se întrebuițează (mai mult în expresii bisericești, ca: *harul lui Dumnezeu, har Domnului* !): „milă, îndurare; dar; grație; mulțămire“. Cea mai pregnantă traducere latină a etymonului grec (χαρίς) este, de sigur,

gratia, cu îndoitul său înțeles de „milă, favoare“ (*harul lui Dumnezeu* = grația divină) și „mulțămire, recunoștință“ (*har Domnului* = *Deo gratias*, sc. *agere*, gr. εἰς τὴν χάριν τῷ θεῷ, χάριν ἄγειν, fr. *rendre grâces*)⁵⁷: noțiunile se acopăr în totul⁵⁸.

Dar, ca și *grație* și, mai ales, pl. *grații*, *har* aveă în graiul arhaic și înțelesul de „farmec; plăcere“: pe acesta-l aflăm în expresia *făr' de har*, corespunzând gr. ἀχάρια (I, 207), din textul nostru: „măcar că mie *făr' de har* [= neplăcute, disgrațioase, dar nu ingrate!] îmi fură, iară și învățători îmi fură“ (p. 85).

Cu sensul de „a fi recunoscător, a păstră recunoștință“, întocmai ca fr. *en savoir gré*, „être satisfait de“⁵⁹, apare însă în același text locuția *a ști har*: „să *ști har* lui Dumnezeu, pentru că nu intră în gândul⁶⁰ Arapilor“ (p. 155), „să *știi har*, scăpând nepătimit“ (p. 497). Ea nu e decât un decalc⁶¹ după grecește: θεοῖσι εἰδέναι χάριν, οὐ οὐκ ἐπὶ νόον, etc. (III, 21), χάριν τε ἰσθε εἶων . . . ἀπαθής (IX, 79)⁶².

9. Rom. *căsătoresc* (din **căsător*, de la un **căsă* „caser“, cu baza *casă*, analog lui *călător*, de la un **călă*, cu baza *cale*⁶³) oferă o excelentă traducere pentru gr. συνοικέω (baza: οἰκία, „casă“). Dar cuvântul grec nu implică, neapărat, relațiunile matrimoniale, conjugale, legiuite, pe care le presupune *căsătoresc* (cf. vgr. γαμέω, ajuns și el, de altfel, la sensul obscen al ngr. γαμῶ): accepțiunea de „a se *culcă* cu muieri“ (pp. 507, 511)⁶⁴ îi convine tot atât de bine, chiar dacă, întâmplător, cedează locul lui μίσγειν (IX, 116).

Ar fi fost, desigur, un mijloc de a remedia acest inconvenient: rezervând pe *căsătoresc* numai pentru sensul decent și căutând, pentru celălalt, alt termen. Traducătorul nostru a preferat, însă, altă cale: evitând aproape cu totul pe *căsătoresc* (care apare o singură dată, la p. 507: „*căsători* pre fiul său, Darie, cu fata aceia“), ca și pe subordonatele-i corelative, *însor* (ibid.) și *mărit* („vremea de măritat“, p. 331)⁶⁵, el pune în loc, pretutindeni, pe *a lăcui cu*, indiferent de calitatea legală sau morală a relațiunii:

Și, de *va lăcui* om robu⁶⁶ cu femeia orășană, zic că sânt ficiorii bărbați⁶⁷; iar, de *va fi* orășan, măcar cel mai de frunte, și *va lăcui* cu streină și cu poslanică, atunce aceia ficiori nici de o cinste nu sânt (p. 72 = I, 173: καὶ ἢ μὲν γε γυνὴ ἀστὴ δούλῳ συνοικῆση . . . ἢν δὲ ἀνὴρ ἀστὸς . . . γυναῖκα ξείνην ἢ παλλα-

κὴν ἔχῃ...). — Și arată și fetile lor, când vor să lăcuiască cu Impăratul... și, carei [= căreia] îi va plăcia Impăratului, acilia el îi strică fetiia (p. 262 = συνοικέειν). — Atosa fiind mai înainte⁶⁸ lăcuită cu Camvis, frati-său, și, mai apoi, cu vrăjitorul (p. 183 = III, 88: προσυνοικήσασαν)⁶⁹.

Expresia amintește — semantic — pe lat. *collocare* (în matrimonium)⁷⁰.

10. Stadiul intermediar, de tranziție, în care sensul etimologic de „apăsare“ al rom. **îmi pasă**, propriu: „îmi apasă (pe suflet)“, ca și fr. *cela me pèse* (cf. *poids* = *pensum*, confundat cu *pondus* și, de altfel, însuși *penser* = *pensare*, litt.: „a cumpani,“⁷¹, apare evident, ni s'a păstrat în pasagiul, unde traducătorul nostru spune, că „le păsă greu Megarenilor“ (p. 476 = IX,21); cf. vr. *împăsoniă* (?), „a apăsă“ (*Ps Sch.*, ed. Candrea, II, 410), apoi *păs*, „năcaz, supărare, bănat, baiu, doleanță“ (în cântecul popular: „în floarea ilicului, unde-i păs voinicului“), de fapt: „greutatea ce te apasă, ce ai pe suflet, ceva ce-ți cade greu“ (cf. p. 463: „le cădia greață“ = le venea greu, alb. *peša*, „Gewicht, Gewichtstein, Stein“, rom. *a fi se lua o piatră de pe inimă*), „ceva apăsător“, deci și „cu greutate grav, ponderos, important“ (cf. germ. *wichtig* — *Gewicht*), față de care nu poți rămâne indiferent, „nepăsător“, de care „îți pasă“, ca de un lucru ce merită să te preocupe, să-ți dea de gândit (cf. *penser*).

11. Și sensul primordial al lui *patior* (cf. *sitis* s. *sitim patiens*), atât de diluat în actualul *pățesc*⁷², *pat*, se străvede limpede într'un „multe cetăți pășia rău de săti“ (p. 121) = suferiau, pătimiau⁷³, răbdau de sete (cf. *Pate-rău*, ca poreclă și n. de familie), precum acela al lat. (*ad*)*augeo* transpare mai viu în pasagii ca acesta: „când *adaoge*⁷⁴ Nilul“ (p. 118) = când crește, sporește (cf. *se adauge*⁷⁵).

12. Pentru înțelegerea expresiei **a rupe prețul**, despre care s'a discutat destul, în legătură cu *în ruptul capului*⁷⁶, instructivă e locuțiunea paralelă *a rupe sfat* din Herodot:

Unii den hatamani nici așteptă să se rupă sfatul (p. 441 = VIII, 56: ἔνιοι τῶν στρατηγῶν οὐδὲ κυρωθῆναι ἔμενον τὸ προκείμενον πρῆγμα). — Și așa *rupse* Evriviadis *sfatul*, cum acolo să rămâie să se bată cu varvarii (p. 443 = VIII, 63: ταύτην δὲ αἰρέεται τὴν γνώμην). — Negrându-se *sfaturile* unul înpotriva altuia, nu poate omul să aliagă⁷⁷, carile iaste cel mai bun; ci, nu-

mai carile să grăiaște, acela să și rupe (p. 361 = VII, 10: γνωμέων . . . αἰρεόμενον).

E vorba, deci, de „deciderea“ (cuvântul înseamnă el însuși: „tăiere“, „Entscheidung“), de „tranșarea“ (fr. *trancher* înseamnă același lucru ⁷⁸), de „alegerea“ într'un fel (cf. „trăind războiul *neales*“, i. e. indecis, al cronicarului) între diferitele păreri („sfaturi“) contradictorii, ce s'au exprimat într'o discuție — și „negoțarea“, „târguiala“, la capătul căreia „se rupe prețul“, ce e alta decât o astfel de discuție contradictorie, între vânzători și cumpărători, relativ la quantumul acestuia? Unul cere un preț, cellalt oferă altul, până ce, în sfârșit, „se rupe prețul“, întocmai precum „se rupe sfatul“, căzându se la învoială ⁷⁹.

Aceeași bază semnatică are vechea expresie juridică *a rupe legea*, s. *judicata*, „a decide, a pronunță hotărîrea, într'un proces“: ca rezultat al „desbaterilorii“ și „deliberării“ judecătorilor ⁸⁰.

13. Evoluția semantică de la lat. *superare*, „a întrece, a covârși, a învinge“, la rom. **supărare** nu are nimic nefiresc sau obscur: ce e mai natural, de cât, ca unul, care a fost *superatus*, să fie . . . *supărat*?

Ciudat ar fi contrariul (cf și lat. *triumphare*, ca etymon ipotetic al fr. *tromper*).

Faptul, că s'au găsit lexicografi, cari să se îndoiască de această filiație și să-i prefere derivarea din lat. *subirare* ⁸¹, arată, totuși, că un argument mai mult în sprijinul lui *supărare* nu e de prisos.

Adversarii acestuia să binevoiască, deci, a medită următoarele citate din „Irodot“:

Cercă pretutindirile, până *li s'au supărat* (p. 27=I, 68) — *Supărându-li-se* de atâta oaste ⁸², au rămas la apa Fasului (p. 119 = II, 103: ἀχθιστέντες). — Și făcură acesta lucru, până undi [=până când] Corinthenilor *li s'au supărat* și s'au dus de acolo (p. 166 = III, 48). — Miltiad îndată primi, pentru că *i să supărasă* și lui pentru tirania lui Pisistrat și vra și el să se lipsască ⁸³ de acolo (p. 323 = VI, 35). — Și Mardonie încă *i să supărasă* cu șideria (p. 483 = IX, 41) ⁸⁴. — *Li s'au supărat* Athineilor lipsind de acasă ⁸⁵ atâta vreme (p. 511 = IX, 117: ἵσχυαλλον οἱ Ἀθηναῖοι).

Înțelesul comun este acela de „a i se lepădă, a i se face silă, a-i fi acru sufletul, a-i fi lehamete cuiva de ceva“, de un

lucru, de care „are până peste cap“ (cf. fr. *en avoir par-dessus la tête* și lat. *super caput*, despre care v. „Dacoromania“ II, p. 642), ideea de „a fi în imposibilitate de a mai suporta, răbdă, resistă“, adecă, în ultima analiză, aceeași idee fundamentală de „covârșire“, de „supra-saturație“ (cf. germ. *Überdruss*), cu timbrul afectiv de plictiseală și tristețe, de „scârbă“ în ambele înțelesuri („silă, desgust“ și „mâhnire, supărare“) ce comportă, se desface clară.

Un echivalent desăvârșit, atât ca formă cât și ca fond, al lui *a i se supără* (*cuiva de ceva*) ar fi, de altfel: *a i se urî*, care se poate substitui fără inconvenient în fiecare din exemplele citate⁸⁶.

14. Legătura dintre **obraznic** și *obraz* a fost contestată, în timpul din urmă, de d. G. Pascu⁸⁷, în favoarea unui etymon bulgăresc: *omraznik*, „personne dégoûtante“.

S'a trecut, în acest chip, peste o serie de considerațiuni semantice, pe care e bine să le amintim.

Un prim fapt este că această legătură nu e ceva specific limbii noastre: lat. *os* = impudentia (Cicero, *Pro Roscio*, XXX, 87) sau *bucca* (Petronius, *Satiricon*, 43: „*durae bucae*“) nu se referă strict, exclusiv, la „gură“, ci, în genere, la „figură“, la „nutră“ (cf. *gros de obraz*), exact ca și *frons*, pe care Cicero îl întrebuițează aiurea (*in Pisonem*) în același sens peiorativ (cf. germ. *freche Stirn*, fr. *effronté*); — engl. *cheeky*, „nerușinat“, derivă din engl. *cheek*, „obraz“; — polonul *obraz*, *obraziciel*, „offenseur“ (cf. *a da în obraz*), are aceeași filiație.

În al doilea rând, contradicția: *neobrăzat*, *fără obraz* = *obraznic*, care *are obraz*, sau *a obrăznici pe cineva* = a-l face [i. e. a-i zice] „obraznic“, dar și: *a-i da obraz* (sau *nas*), a-l face [efectiv!] *obraznic*, etc., e numai aparentă.

Ea rezultă, în realitate, din confuzia între două accepțiuni (morale) diferite ale cuvântului *obraz*: *obraz* = *pudoare*, al omului capabil să „roșească“ (de unde și *rușine*⁸⁸ *obrazului* s. *la obraz*), și *obraz* = *impudentă*, al individului „nerușinat“, care „nu roșește niciodată“. — *A fi neobrăzat*, adecă lipsit de „obrazul care roșește“, lipsit de „rușine“, nu numai că nu exclude, ci, dimpotrivă, implică pe *a fi obraznic*, adecă a posedă prin excelență (e sensul suf. *-nic*⁸⁹) cellalt soi de *obraz* = lipsa de rezervă, de *pudoare*, îndrăzneala, „toupet“⁹⁰: *a nu avea obraz* = a nu se

încumetă, a nu cuteză, se întâlnește, astfel, și 'n textul nostru (p. 419), designând atitudinea unora, cari, neavând curagiul de a primi lupta, de a *înfruntă* (cf. fr. *affronter* și *avoir le front*⁹¹), pe adversar, de „a se lovi de față“ cu el (Ureche, ed. Giurescu, p. 249), „didia dosul la față“ (text, p. 296⁹²).

15. „Să-ți fugi caprile departe de la Evviiia“ (p. 434 = VIII, 20⁹³) cuprinde — cu toată amfibologia: „să fugi cu caprele“ — un exemplu curios de întrebuintare a lui *fugi* ca transitiv, în loc de *a fugări* (aici: *mână*), *a pune pe fugă* (cf. dial. *păfugă*), *a gonî* (rar: *pogoni*, cf. *izgoni*, *prigoni*), *a luă pe (la) goană*, *a alungă*, *a alergă*.

L-am înșirat anume și pe acesta din urmă, deși nu se întrebuintează ca transitiv decât excepțional („pe câmp ochi-și alergă“, d. ex.), fiindcă apropierea de *alungă* (care, ca și *gonî*, are și sensul secundar de „a se împreună“, la vite) scoate în relief baza-i etimologică: *larg*, din care *alerg* (cf. p. 423: „eșiră la un loc mai larg“, „eșiiia pre la larg“, „eșiră la larg“, și alb. *larg*, „weit, entfernt“, de unde *largoj*, „entfernen“), întocmai ca *alung*, din *lung*⁹⁴ (cf. fr. *éloigner*, din *loin* = lat. *longe*).

16. **Vărhovnic(i)** traduce exact (pp. 28, 228, 499) pe *προεστάνας* (*προεστός*) și *πρωτός* diu original, are, adică, înțelesul etimologic al derivatului din *verh*, *vrah*, „vârf“, ce este: „cei din vârf“ = cei mai înalți, cei mai de sus, supremii; cf. lat. *summitas*, fr. *sommité*, cum și, la Dosofteiu: *vârvar* = acrostih. Îl are și'n al doilea caz, în care e vorba de „*vărhovnicii* vrăjitorilor“ = τοῖς πρώτοις τῶν μαντιῶν (IV, 68), fiindcă, și'n acest caz, e vorba de „protia, primatul, întâietatea, supremația“ acestor *κορυφαῖοι*, în același sens, în care corifeii apostolilor, Petru și Pavel, sânt *verhovnici* (v. textele religioase⁹⁵), adică, în echivalent profan: „căpetenii“, „șefi“ sau *fruntași* (cf. la Ureche, ed. Giurescu, p. 22: „ispravnic pre o *frunte*⁹⁶ de oameni de țară“ și cunoscutul *celnic*, cu dubletul sârb. *ceonic*⁹⁷, față de care se găsește în același raport ca *Belgrad* cu *Beograd*).

Dar „vrăjitor“, de care pomenirăm mai sus, are, în vechea românească, un sinonim, care e, în același timp, un omonim al lui *vărhovnic* al nostru: pe *vâlhovnic* (cf. *vâlhă*, *vâlvă* și *vâlvoiu*).

Originalul acestui *vâlhovnic*, „ce să tâlcuiască din limba sloveniască: vrăjitoriu“ (Cantemir, *Hronicul*, 136), e, vădit, vsl. *ΒΑΣΧΟΒΗΚΚΖ*, μάγος, *magus* (Miklosich), care se întâlnește și'n

forma-i simplă БАЗХВЗ μάγισ, *vates*, μάγος (*ibid.*) în reflexul co-resian *vâlsvi*, *vâlsfi*, „magii, craii de-la-Răsărit“ (v. *Carte cu învățătură*, ed. Pușcariu-Procopovici, p. 500).

Intr'un „Laslău, craiul unguresc, carele-i zic că au fost *vâlhovnic*“ din Ureche (ed. Giurescu, p. 9⁹⁸), unde o variantă glăsează: „filosof“ (*ibid.*), ca și'n cutare loc din Dosofteiu (*Viața Sfinților*, 40, 6, 7), în care e vorba de un „filosofu și *vâlhovnicu* de ispravă“, dar, mai ales, în pasagiul din același scriitor (40, 6, 16), în care e chestiunea de „cărțile ceale de *vâlhovnicie* și de farmece“, înțelesul de „vrăjitor, mag, astrolog“ (cf. *amăgitor*⁹⁹) e atât de răspicat, încât ne miră că s'a putut pune în fruntea acestor din urmă două exemple lemma: „*vâlhovnică* = Vorsteher, Oberst“ (v. Anuarul Weigand, V, p. 140). „Mai marele *vâlhovnicilor*“ (*ibid.*) e de fapt = *vârhovnicul vâlhovnicilor*, întocmai precum „*vârhovnicii vrăjitorilor*“, citat mai sus = *vârhovnicii vâlhovnicilor*: cele două cuvinte se pot întâlni astfel, fără tautologie!¹⁰⁰

Pentru a preveni pe viitor asemenea confuzii, pot sluji rândurile acestea.

17. „**Procajen**, (adică *stricat*“ (p. 58), implică o ușoară confuzie cu *pricaz*, *pricăjesc*, „*vătăm, stric*“ (v. Miklosich, *Et. Wb.*, supt *kazi*-), care se întâmpină, de fapt, ceva mai încolo (p. 69): „li să făcè toate [animalele] *pricăjite*“ (ἐγίνετο διάστροφα καὶ ἔμπηρά καὶ ἀπόπληκτα); cf. *năcaz*, *năcăjesc*¹⁰¹.

Cuvântul traduce exact pe δε... λέπρην ἢ λεύκην ἔχην din original (I, 138) și, ca atare, corespunde în totul vsl. *prokaza*, „lepra“, *prokazivz*, „leprae“ (Miklosich, *l. c.*).

18. „Zicând copilul acestia, începù Astieag a-l cunoaște: și fața și chipul îl *răducè*, și răspunsul mai voinic..., toate să apropiè“ (p. 49 = I, 116:... καὶ ὁ τε χαρακτήρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκει ἐς ἑωυτὸν...). — „Chimon... putând să hălăduiască la Asia, n'au vrut, pentru ca să nu se pară că de frică face acesta lucru, și să *răducă* la Împăratul...“ (p. 393 = VII, 107:... μὴ δειλίη δόξειε περιεῖναι βασιλέι...).

Etymonul e evident: lat. *reducere*; iar sensul de „a semăna, a se asemăna cu cineva“ se confirmă, nu numai prin cutare pasagiul din Cantemir (*Hronicul Romano-Moldo-Vlahilor*, p. 885): „câci și la față foarte ș'au fost *răducând* cu dânsul“, ci și prin accepțiunea actuală, de „*ressembler [vaguement] à qqn.*“, a lui

aduc (v. Dicț. Acad., s. v., și cf. *aduc aminte*, fr. *rappeler*). — De altfel, însuși sensul unei expresii ca: „lucrul *se reduce* la aceeași“ (cf. fr. *cela revient au même*), arată legătura semantică: „se reduce“, fiindcă „aduce“ (nu diferă esențial¹⁰²).

19. Etimologia populară e reprezentată, în textul de care ne ocupăm, prin câteva specimene destul de remarcabile.

Laț = *laqueus*¹⁰³ apare o singură dată cu adevărata-i fizionomie: *lațuri* (p. 127); altfel se confundă, când cu *leaț* (pp. 152, 387), când cu *lanț* (p. 226: „lanți“). — *Platanul* (πλατάνιστος, πλάτανός, *platanus*), când nu e „finic“ (φοινίξ, *palmus*), e curat *paltin* (p. 370 = VII, 27)¹⁰⁴.

Cel mai picant exemplu se găsește însă la p. 22, unde „la *Barbarezi*“, numele arhaic al *Berberilor* Africei-de-Nord, pe care traducătorul găsisse cu cale să-l adauge după „la Libiea“ (ἐν Λιβύῃ¹⁰⁵) din original, a devenit, cu ajutorul coperștilor etimologizanți: „la *Bavareji*“!

Cazul n'ar putea fi explicat, firește, ca o „localizare“ contemporană, în genul lui *Franțoji* pentru *Celți* sau *Tătari* pentru *Sciți* din originalul grec, și, de altfel, el nu e fără păreche: „alb. *barbarés*, zi 'Barbareske'... Die von Hahn angegebene Bedeutung von 'Deutscher', 'Deutschland' beruht auf einem Irrtum, vielleicht einer Verwechslung mit *bavarés* 'Baier'“ (G. Meyer. *Alb. Wörterb.*, s. v.).

20. O deosebită importanță prezintă următorul pasagiu (p. 216), pe care-l reproducem, cu textul original corespunzător (IV, 20) în față:

„Iară, decinde de apa Gherului, sănt Tătarăi ce le zicu Împărați și sănt Tătarăi cei buni și mulți, cei ce socotesc pre ceialanți că le sănt lor robi; și aceștia lăcuiesc di spre Răsărit, spre *troianul* ce au făcut robii tătărăști, care s'au bătut cu Tătarăi. Iară di spre Amiazăzi, spre Tavrica, spre Răsărit, iaste *orașul Măiacului* și *scala*, căriia îi zic elinește Crimni, ce să înțelege 'răpi' (acum îi zicu Crăm)“.

Πέρην δὲ τοῦ Γέερου τρυτα δὲ τὰ καλούμενα βασιλήτᾳ ἐσὶ καὶ Σκύθαι οἱ ἄριστοι τε καὶ πλεῖστοι καὶ τοὺς ἄλλους νομίζοντες Σκύθας δούλους σφετέρους εἶναι κατήκουσι δὲ οὗτοι τὸ μὲν πρὸς μεσαμβρίην ἐς τὴν Ταυρικὴν, τὸ δὲ πρὸς ἡῶ ἐπὶ τε τάφρον τὴν δὴ οἱ ἐκ τῶν τυφλῶν γενόμενοι ὤρουσαν, καὶ ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μαιήτιδος τὸ ἐμπόριον τὸ καλεῖται Κρημνοί“.

Tălmăcirea, deși redă destul de exact sensul originalului, lasă, totuși, de dorit pe alocurea. Astfel, fără a socoti substituirea țării prin locuitori sau redarea superlativelor prin positive, alineatul cu delimitarea e confus tradus, iar restul: greșit (λιμνης: Μαίητιδος τὸ ἐμπόριον = scala Mării de Azov, a „iazărului Măiacului“, cum se zice, de fapt, ceva mai la vale: ori „orașul“ e o lectură greșită, în loc de „iazărul“ ?), prescurtat („robii tătarești“ = odraslele, fiii celor orbi s. orbiți: οἱ ἐκ τῶν τυφλῶν γενόμενοι, — lucru demn de reținut!), sau amplificat (tot ce urmează după „Crimni“). Dar nu aceasta ne interesează, ci *troianul*, de care e vorba.

Înainte de a veni însă la el, să observăm, în treacăt, că derivatul *Măiacan* (p. V, cf. însă p. 246: „Măiaceni“, deci sing. *Măiacean*), echivalent cu *Crâmlean*, ar putea fi prototipul n. defam. *Măican* (cf. însă *Băican*) și că rus. *majakz*, „Leuchtturm“ (Miklosich, *Et. Wb.*, p. 180) e, probabil, însuși numele *Măiacului*, întocmai precum *far* e numele celebrei insule egiptene (*Pharos*)¹⁰⁶.

Aceasta ne aduce, însă, logic, la *troian*. Sensul de aici e, evident, acela de „șanț (cu val)“, „tranșee“ (τάφρος, fossa), și, arheologic, „troianul“ scitic intră în categoria acelor întărituri militare, strategice, datând din epoce diferite (v. acum în urmă Carl Schuchhardt, *Die sogenannten Trajanswälle in der Dobrudscha*, în „Abhandlungen d. Berl. Akad.“ din 1918¹⁰⁷), dar atribuite delaolaltă marelui Împărat, care și-a legat numele de tot ce e monumental prin părțile Răsăritului nostru, — fapt care i-a și atras porecla de *herba parietina*, de care pomenim mai jos (v. n. 52 și J. Geffcken, *Römische Kaiser im Volksmunde der Provinz*, în „Nachrichten d. Göttinger Gesellschaft“, phil.-hist. Kl., 1901, p. 182 sqq., iar acum în urmă: R. Paribeni, *Optimus Princeps*, 4 vol.). — În adevăr, că *troian* e = numele lui *Traianus*, nu se mai îndoiește nimeni (cf. și Cantemir, *Descriptio Moldaviae*, ed. Acad. Rom., p. 23: „fossa Traiani Imperatoris“). Forma *Troianus* chiar e atestată, de altfel, și'n CIL 14433, unde v. Premerstein (*Klio*, XII [1912], p. 148¹⁰⁸) citește: „Trop(aeum) [T]roi(ani)“, poate în legătură cu *Troia*, ca în cazul coloniilor „troiane“ din Germania¹⁰⁹. Firește însă, că forma rom. *troian* n'are a face cu cea citată, ci este aspectul slav al numelui, așa cum se întâlnește în toponimia transnistriană și transdanubiană: *Val Trojanov*, și azi, în guvernământul Kiev, în legătură cu legenda des-

pre „Trojan, tsar Ermilianskij (= rimlianskij)“; *Trojanov s. Trojanski pütü* (turc. *Traian iol*), la Bulgari, cari numesc ruinele de lângă Hissar: *Trojanov grad* (*Djenvizler*, la Turci, în legătură cu Genovesii), iar defileul de la Sud de Iștiman: *Trojanova vrata* (v. Leger, *La Mythologie slave*, p. 124 sqq. și capitolul respectiv din Jireček, *Die Heerstrasse von Belgrad nach Constantinopel und die Balkanpässe*, p. 6, unde se vorbește și de orașele *Traianopolis*, *Ulpiana*, *Ulpia Raetiarica*, *Ulpia Oescus* și *Plotinopolis*: după Plotina, Impărăteasa; cf. și *Gesch. d. Bulgaren*, de același, p. 74)¹¹⁰.

Această formă a dat, firește, material etimologiei populare: prin apropiere de sârb. *troje*, „trei“, *Troian* (la Ruși, un zeu păgân, ca *Hârs*, *Veles* și *Perun*) a devenit, la Sârbi, un monstru tricefal (cf. *troglav*), iar prin apropiere de *τράγος*, „țap“, *Τραχιάνος* (*Τραχιαννός*; cf. și n. de fam. ngr. *Τραχιάννης* = *Τραχοιάννης*, ca *Σκυλογιάννης*, etc.) a putut dobândi urechi de țap: *ὠτία δὲ Τραχιανὸν λέγουσιν ἔχειν τράγου* (v. Tzetzes, *Chiliades*, apud Leger, *o. c.*, p. 131): același resort de etimologie populară (cu celt. *marc* = cal) a făcut, ca un alt emul al lui Midas, *Marc*, soțul Isoldei, din „Tristan et Iseut“, să fie înfățișat ca ascunzând supt plete „des oreilles de cheval“ (v. G. Paris, *Poèmes et légendes du moyen âge*, p. 132). — Ca o etimologie populară rom. cu *rouă* (prin **Roian* = *Troian*) vrea să explice Hasdeu (*Etym. Magnum*, III, art. *Bănat*, col. 3147) pe *Domnul-de-Rouă*, de fapt ipostasul românesc al ngr. *Ἀνήλιος*, pentru care, ca și pentru *Κύρα Πήγη*¹¹¹, iubita eroului și Doamna comorilor, v. în special Politis, *Μελέται περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ*, I, 183, 233 și II, 1028¹⁰².

Dar să revenim la *troian*.

Adevărata descendentă a drumului lui Traian, *via Traiana* (cobořind, de la Porolissum-Moigrad în jos, pe valea Oltului), e *Calea Troianului*, nume oltean existent până azi (v. Șăineanu, *Semasiologie*, p. 254; P. Cancel, *Despre „Rumân“ și despre unele probleme lexicale vechi slavo-române*, p. 80 sqq.). Ca „strada lastricata da Traiano imperator“, ea figurează și 'n harta lui Del Chiaro (v. noua ediție a „Istoriei“ acestuia, de N. Iorga): e aceeași cu „cardarmaua“ cântecului popular, *caldarâmul* (cf. *taș-iolu* din Dobrogea), despre care vorbeam altă dată (Dacoromania, II, 653¹¹³). — *Troian* se zice, însă, și azi, în Bănat, o

„uliță“, „stradă“ (comunicat de d. C. Daicovici): *troian* = viaștrata e, de altfel, atestat în Anonimul bănațean (ed. Crețu, p. 375). Chiar „urma lăsată pe teren de nămeții de zăpadă“, *troiene* ei înșiși, ca „valla nivea“ ce sânt (cf. *a troieni*), se chiamă *troian* (Rev. Pădurilor, XXXV [1923], p. 20), cum și „o cusătură șerpuită de linicuri (*sic*) împrejurul căreia se fac florile“ (Codin, *O seamă de cuvinte din Muscel*, p. 74), „anumite ornamentații, cusute pe pânză“ (același, *Îngerul Românilui*, p. 339).

Sensul strict militar (fiindcă, de altfel, și drumul eră o „Heerstrasse“, iar accepțiunile citate mai sus se explică, toate, din „valuri“) il are însă *troian* în locul citat din textul nostru, cum și 'n atâtea altele din vechii noștri scriitori, unde el designează apriat un *vallum*, o *fossa*: „De acest vestit împărat [Traian] e și șanțul săpat, *troianul*“, spune, d. ex., M. Costin (*Letop.*², I, 21). Indiferent de originea lor (v. studiul d-lui C. Brătescu: *Valuri, hotare și tranșee basarabene*, în „Rev. Istorică“, IV [1918], p. 117 sqq., unde se relevă și sinonimul cronicăresc „*hindichiul* lui Traian“¹¹⁴), *troiane*le acestea sânt atribuite însă lui Traian, precum la el sânt raportate, ca la „Împăratul“ *per excellentiam*, atâtea alte ruine sau accidente topografice, care nu aveau a face nimic cu el. Astfel, nu numai Podul de la Severin, ci și cel de la Isaccea, lângă care e „Movila lui Traian“, se chiamă *Podul lui Traian* (v. Boucher de Perthes, *Voyage à Constantinople*, II¹¹⁵); *Vadul-lui-Traian*, în Cerna, se menționează, ca din timpul lui Iorgovan (Codin, *Legende, tradiții și amintiri istorice*, p. 21), împreună cu *Brazda-lui-Traian*, zisă și: „Brazda-lui-Iorgovan“ sau „Brazda-lui-Novac“ (*ibidem*, p. 14 sqq.¹¹⁶); *Pratul-lui-Traian* se chiamă o câmpie de lângă Turda (v. Șăineanu, *Semasiologia*, p. 178), iar *Câmpul Traianului* s. *Câmpul lui Traian*¹¹⁷ se chiamă, lângă Zlatna, locul unde „Traian, după ce a învins pe Decebal, s'a ospătat cu căpitanii săi“ (Frâncu-Candrea, *Moșii*, p. 36). Nici *Masa-lui-Traian* nu lipsește, lângă care, spune un țaran din Vâlcea (în rev. „Ion Creangă“, VI [1913], p. 106), s'a găsit o căldărușă de bani¹¹⁸).

Dar nu numai drumurile de pe pământ sânt *troiene*, ci și cele de pe cer: „Calea lactee“ s. „Calea laptelui“, care, pentru Apuseni, poate fi *chemiș de Saint-Jacques*, *camino di Sant Jago*, *Jakobsstrasse*, pentru noi, Români, e *Calea lui Troian* s. *Traian* (v. Pamfile, *Cerul și podoabele lui după credințele pop. rom.*,

p. 188), *Troian* sau *Troianul cerului* (I. Otescu, *Credinţele ţăranului rom. despre cer şi stele*, în „An. Ac. Rom.“, XXIX [1906—7], p. 471 sqq). — Numele are un echivalent în it.-pop. *la strada di Roma*, „nell' astronomia contadinesca, la via lattea“ (D. Comparetti şi A. D' Ancona, *Canti e racconti del popolo italiano*, IV, p. 225), şi 'n nsl. *rimska cêsta*, lit: „Römerstrasse“ (Miklosich, *Et. Wb.*, p. 279, supţ *Rimū*), iar legenda pop. rom. despre Carul-Mare şi Mic, cu care „Traian a cărat la Roma din *robii daci*“ (Pamfile, *o. c.*, p. 165), lămureşte în deajuns, nu numai numele citate, ci şi denumirea sinonimă de *calea s. drumul robilor*.

O altă denumire e, însă, aceea de *drumul orbilor*.

Ea merită o deosebită atenţie, fiindcă a o expediă ca pe o simplă etimologie populară din *drumul robilor*, cum se face de obicei, ni se pare o greşală: *calea rătăcită* şi *drumul şchio-pilor*, care s'ar putea invoca în sprijinul acestui mod de a vedea, sânt evidente creaţiuni secundare, posterioare¹¹⁹.

Adevărata explicaţie ni-o dă, socotim, pasagiul din Herodot, pe care l-am reprodus la început.

„*Robii* tătareşti“ din versiunea română apar, anume, în textul grecesc, ca „fii ai orbilor“ (οἱ ἐκ τῶν τυφλῶν γενόμενοι), deoarece, după Herodot (IV, 2), „Sciţii orbesc pe toţi *robii* lor“ (τοὺς δὲ δούλους οἱ Σκύθαι πάντες τυφλοῦσι — motivarea, naivă, e indiferentă: reţinem faptul!), iar, la săpatul *troienelor*, aceşti robi orbi erau întrebuinţaţi: nu este această explicaţie istorică, reală, preferabilă celei prin etimologie populară?

Adăugim că denumirea de *Calea Țiganului* sau *Paietele Țiganului* se explică, la rândul său, prin faptul, istoric, al robiei Țiganilor, care a dus la sinonimia, notorie, dintre *țigan* și *rob*.

Note.

¹ Preferăm acest termen, întrebuițat și de M. Bréal (*Essai de sémantique*, ed. a II-a, Paris 1899), aceluși de *sematologie* (Körting, *Encyclo-pădie der rom. Philologie*, II, 151) și chiar același, cu mult mai răspândit, de *semasiologie* (așa și Șăineanu, *Incercare asupra semasiologiei limbii române*, București 1887). Baza e, doar, aceeași la toate (vgr. σήμα = semn, cf. vr. *parasimă* = ngr. παράσημα, «insemne»), iar, dacă celelalte două formațiuni, pe lângă unele inconveniente (ngr. σηματολογία = heraldică!), au avantajul analogiei cu *etimologie*, *morfologie*, ba chiar *semnologie* (termen împrumutat din medicină, — ca și «pathologie» și «lherapeutique» ale lui Gilliéron: despre «pathologie du langage» scrisese, de altfel, și Littré! — de F. de Saussure, pentru a designa știința care studiază «sistemul de semne exprimând ideile», sau «viața semnelor în sânul vieții sociale» și care nu trebuie, deci, confundată cu *semasiologia*, cum observă expres editorii, în *Cours de Linguistique générale*, ed. a II-a, p. 33, n. 1), etc., *semantică* îl are pe acela de a fi mai scurt, mai comod, fără a fi măcar lipsit de paralele consacrate: el rezultă din gr. σημαντική τέχνη în același chip, ca și *gramatică* din γραμματική (τέχνη), sau *fonetică* (a sa „contre-partie”), din φωνητική, al cărei dublet, *fonologie*, a putut fi contestat, chiar în accepțiunea-i specifică (v. *Grai și Suflet*, I, p. 157). S'ar putea spune chiar, că, în special pentru limba noastră, *semantică* are un drept de promisiore, deoarece rom. *simandicòs* = ngr. σημαντικός, — abstracție făcând de nuanța-i peiorativă, — e, în fond, același cuvânt cu *semantic*: „însemnătate” (fr. *importance*, *considération*, *portée*, germ. *Wichtigkeit*, *Tragweite*) și „însemnare” (fr. *signification*) se și confundă, adesea, în graiul curent (ca și germ. *Bedeutung*, pe care l-am evitat înadins, în diferențierea noțiunilor, din cauza echivocului său), vorbindu-se, de ex., de „însemnătatea cutărui cuvânt”, deși, în realitate, nu e vorba decât de „semnificația, sensul, înțelesul, accepțiunea” lui (cf. A. Darmesteter, *La vie des mots étudiée dans leurs significations*, ed. I-a, Paris 1886), și, ca atare, singurul termen propriu, adecvat noțiunii, e *însemnare*, exprimând un criteriu intelectual, logic (cf. înțelesul de „notes, observations, remarques” al pl. *însemnări*), iar nu unul moral, axiologic, ca *însemnătate*. (Că *însemnat*, „important, distins”, e numai o accepțiune figurată a sensului originar, concret: „prevăzutul cu un semn distinctiv, caracteristic” [cf. vr. *beleag* și *znamenie* din Ps. Sch.], în genul unuia „cu stea în frunte”, „mai breaz”, sau „mai cu coarne”, — interesantă, sfera rustică a metaforei! —, se vede clar din aceea, că epitetul se aplică, în vorbirea populară, nu numai oamenilor moral-superiori, ci și acelorora cari se deosebesc de marea masă a semenilor lor normali printr'o infirmitate sau un defect fizic oarecare: un spân, un schiop, etc., sânt „oameni însemnați” de Dumnezeu (cf. lat. *insignis ad deformitatem puer!*), ca „oameni răi”, de care să te poți feri, întocmai precum un stâlp cu „semne” pe el se zice „însemnat”, sau precum cutare stâncă de lângă „apa Nistrului” se chiamă, în „Herodotul” nostru, p. 234: „piatră însemnată”, fiindcă poartă pe ea „urma lui Iracliu”; cf. *ibid.*, p.

373: a *închipui* = a însemna, ca și a *pildui*, p. 249, iar, cât pentru pomenitul *beleag*, „signe de reconnaissance“, v. Dicț. Acad. și cf. megl. *bileg*, „semn, creștătură la urechile oilor“: *Grai și Suflet*, I, p. 33). — Din literatura mai nouă, referitoare la semantică, sânt de menționat în deosebi: A. Meillet, *Comment les mots changent de sens* (în »Linguistique historique et linguistique générale«, Paris 1921, pp. 230—271); — Kr. Nyrop, *Ordenes Liv*, trad. germ. de R. Vogt: *Das Leben der Wörter*, Leipzig 1903; — Fr. Harder, *Werden und Wandern unserer Wörter*, Berlin 1911; — Sextil Pușcariu, *Din perspectiva Dicționarului*, II, Cluj 1922. — Recensia, fundamentală, a lui Gaston Paris, asupra operei citate a lui Darmesteter („La vie des mots“, în *Mélanges Linguistiques*, publiés par Mario Roques, II, pp. 281—314), păstrează o permanentă actualitate, ca și reflexiunile lui Bréal (o. c., pp. 305—339: »L'histoire des mots«). — O extrem de interesantă dezbateră lingvistico-psihologică, provocată de o comunicare a d-lui A. Meillet, având ca subiect: *Le caractère concret du mot*, iar ca încheiere: »En réalité, séparés ou non les uns des autres, les mots ne sont autonomes ni phonétiquement ni au point de vue sémantique« și: »La tendance universelle du langage, au cours de la civilisation, a été de donner au nom un caractère de plus en plus indépendant de tous ses emplois particuliers«, v. în *Journal de Psychologie morale et pathologique*, XX [1923], p. 246 sqq.

² Nu numai cea dintâiu, ci, de fapt, *singura* versiune românească arhaică a unui text clasic.

³ V. pentru această atribuție, pe lângă Prefață, și: *Revista Istorică*, I, pp. 5 și 299, n. 1, cum și N. Iorga, *Observații ale unui nespecialist asupra Ist. Antice*, p. 87, n. 1.

⁴ După G. Pascu (*Ist. lit. rom. din secolul XVII*, p. 97), el ar putea fi mai degrabă Milesu. — Obiecția că notița referitoare la Candia ar fi a unui copist grec (Pușcariu, *Ist. lit. rom.*, I, 205), implică ipoteza traducerii după un manuscris, puțin verosimilă față cu faptul că ediția primă, aldină, a lui Herodot datează din 1502.

⁵ Cf. p. 427: „nu-mi va binile“.

⁶ Cf. și: moartia care li era *vuitoare* = era să li vie (p. 423).

⁷ Pentru oscilația între *din* și *de*, cf. și *afară din* = *afară de* (p. 331), iar p. *alegând*, și: *ates*, idem (p. 142). — Ideia e perfect clară: a alege (a deosebi, a pune de o parte, cf. fr. *hormis*) din grămadă (cf. *egregius*, *electus*), a exceptă (a lua la o parte), a separă de, etc.

⁸ V. d. ex. p. 42 și urm. — Foarte rar numai (p. 135): »*pren pregiurul tuturor*, iaste un zidu *unpregiur*« și (p. 189): »*pregiur* unui copaciu“ (cu gen.); alt caz (p. 28) e nesigur (v. nota cu emendațiile). — Pentru construcția arhaică (cu acc.), cf. și Pușchilă, *Molitv. lui Dosofteiu*, p. 109.

⁹ »Laconii... sânt mai viteji *de toți oamenii*«: nu. superlativ (»cei mai viteji dintre toți oamenii«!), ci comparativ, ca'ntr'un »mai vrătosu *de toate fsatele*« și'n alte exemple din Ps. Sch. (v. ed. Candrea, I, p. CCVII). E forma obișnuită azi numai după *mai mult* și *mai bine* în același înțeles (cf. fr. *bien* = *beaucoup*): »mai bine *de doi ani*« (cf. fr. *plus de deux ans*, it. și calitativ: *meglio di lui*) ori în idiotismul »*care de care* (s. care mai

de care) mai bun = unul mai bun decât (ca) altul, pe întrecute (cf. și fr. *c'est à qui, à qui mieux mieux*).

¹⁰ „Să nu ar vrea iale, nu le-ar fi jăcuit“ = dacă nu voiau ele, să nu fi vrut ele, etc.

¹¹ In Cantemir, *Hron. Romano-Moldo-Vlahilor*, ed. Acad., p. 866: *cândailea*.

¹² „Ce fiul giurământului fără nume iaste, nici ari mǎnu, nici ari picioare“. — *Mǎnule*, ca pl. art., e curent; cf. și actuala formă dial. *mǎnurile*, care presupune de asemenea un sing. *mǎn(u)*, deși, poate, nu neapărat (cf. *fǎinuri*, de la *fǎinǎ*, *mǎrfuri*, de la *marfǎ*, cu toată nuanța de sens: „feluri, soiuri de fǎinǎ s. marfǎ“).

¹³ Pentru fenomenul de rotacism, indiferent dacǎ se datorește influenței suf. de pl. sau disimilației, cf. și *nimerile* (p. 70) s. *nimirile* (pp. 9, 75, etc.), față cu *nimine* (p. 123), apoi *pǎrǎ* (p. 36, etc.), *pǎr' unde* (p. 56), față cu *pǎn(ǎ)*.

¹⁴ Sǎ amintim cu acest prilej pe „bune ome!“ din epizodul întâlnirii lui Dragoș cu bătrǎnul Iașco, eponimul legendar al Sucevei (= Ițcanilor), în poema polonǎ a lui Miron Costin, tradusǎ de Hasdeu (*Arhiva Istoricǎ*, I, p. 166 = V. A.-Ureche, *Miron Costin, Opere complete*, II, p. 16), spre a sublinia, cǎ, atât în acest pasagiu, în care originalul dǎ: „*binec ome*“, i. e.: „bine[ș]e, omule“, cât și'n pasagiul din Prefață, relativ la Eustratie Logofătul (Ureche, *o. c.*, p. 78), unde originalul are: „*naypierwszego*“ (de la *pierwszy* = cel dintâiu), >bun< reprezintă numai traducerea lui Hasdeu, greșită în primul pasagiu și improprie în al doilea. Concluziile d-lui Pașcu (*Gligore Ureache*, p. 38), care se bizuie pe premisa falsǎ cǎ acest *bun* aparține lui Costin însuși, pentru a conchide cǎ vr. *bun* din Alexandru-cel-Bun e = *bǎtrǎn*, rămân deci în aer.

¹⁵ *Luării* = luării (p. 353) e însă, de sigur, un simplu lapsus calami. — ◊ curioasǎ anastrofǎ a pronumelui-subiect, p. 157: „s'au ei bucurat“. — Nu mai vorbim de mulțimea elementelor lexicale: *olat*, *smerin*, *rocoșesc*, *vorovesc*, *cerc* = caut (p. 137), *a înpuțǎ* (p. 38), *cust*, etc., cele mai multe existente dialectal și azi (cf. *zo te cuște*, despre care v. Drăganu, în rev. de față, I, p. 308), și, încǎ mai puțin, de gloata formațiunilor caracteristice în -ciune (*blǎstǎmăciune*, *flǎmânziune*, *pângărciune*, *plodiciune*), rivalizând cu cele în -ătate (*meserătătia*, *stǎpănătate*) și -ință (*fericință*, *hǎlăduință*, *nefolosință* = netrebnice, *nesfătuință* = nesocotință, nechibzuință, cf. *nesfătuire*: v. indicele I). — *Vătămăturǎ*, specializat acum în accepțiunea de „hernie, surpăturǎ“, are sensul general de „stricăciune, jignire“ (p. 242), iar *pamente* = „pomână, pomenire“ (*passim*), azi, sporadic: *pamnefe* = *pam(e)nefe*, „batistǎ cu un ban în ea, care se pune în mâna mortului“ (rev. „Ion Creangǎ“, V, 96); cf. *pominocu*, „prinos, pomână“ (Ps. Sch.). — Pentru însemnarea lui *colac* („colacul epilor“, p. 212), cf. *colaci*, „daruri“ (p. 52), *colacii*, dași ca plocon de Crăciun Domnului (Ureche, ed. Giurescu, p. 277) și derivatul *a colăci*, „a găsi un lucru pentru care ai fost însărcinat“ (Codin, *O seamă de cuvinte*, p. 20); iar, pentru *țineretǎ* = *ținerime* s. *țineret* (p. 209) și *prostime* (la Anon. Bǎn., p. 363: *prostame*) = *proștie* (p. 201), cf. lat. *iuventus pro iuventa* (Quicherat. Mé-

lungeș de philologie, p. 25). — Pentru „a fi cu vinul a mână” (p. 160), adecă la îndemână, cf. *priceav = befiu (ibid.)*, gr. φιλοῦνος, οἶνον προκειμενος din original (III, 34), iar în deosebi pentru a mână (a fi), cf. și lat. *amanuensis*, a manu (servus), gr. προσχειράριος (gloss. Philox., p. 15, 49 Goetz).

¹⁶ Genitivul numelor de acest soi (Ἰούς, Ἀητούς, etc.) eră o dificultate serioasă pentru traducătorul român, care-l ocolește cum poate: „biserica *bozului* Litos” (p. 138), „biserică . . . a lui Litos” (p. 139), făcând dintr’o „dumnezăoică” (cf. „sărbătoarea Irei [= Herei], dumnezăoiciei”, p. 14) un „boz” (cf. și „bozul Artemis”, „Athina bozul”, „capiștea Afrodiței, bozului”, „biserica Dimitriei bozului”, ba chiar: „biserica bozului Dimitriei”; pp. 12, 24, 44, 490, 491): printr’o ciudată inconsecvență, traducătorul, care n’a evitat morfemul >dumnezăoică< (cf. *leoae* și *șărpoae*, p. 189), îl evită cu grijă pe *boază* (așa, Cantemir!). — Uneori, genitivul grecesc trece pur și simplu în locul echivalentului român: „preste obiceiul *Spartis*” (p. 289 = Σπάρτης; cf. și: „unui *Iroosu* ca Măriia Ta” = ἱρωος (în dedicația Octoihului din 1720, reprod. în Bianu-Hodoș, *Bibliogr. rom. veche*, II, 3). — Forma greacă e în chip logic păstrată la unele nume de animale exotice: *chitosă* = gr. κήτος, „chit” (p. 326), *trohilos* = τροχίλος (p. 112), în „Fisiologul” vr. din rev. „Ion Creangă”, IX, 10, greșit: „teohili”, echivalați cu „pitulicile”.

¹⁷ Și supt acela al criticii verbale! Confruntarea cu originalul duce la stabilirea unor corupțiile clasice (și nu vorbim de acelea pe care le-a emendat, cu spiritul său critic οὐδενὸς δεύτερος, editorul însuși): „la *Savva*” (p. 20) = la *Ava* (ἐς Ἀβας); — „din munși *Serint*” a Dindimii Maicii” (p. 33) = din munși(i) *svinși* a D. M. (ἐξ οὐρεος ἱεροῦ μητρὸς Δινδυμήνης); — „la *Împărăție-ș*” (p. 52) = la *părinși-ș* (εἰς τοὺς γειναμένους); — „și, *având*, și cumpără” (p. 66) = și *vând* și cumpără; — „ațata *iaste* avia (*sic*) *Nafcratis*” (p. 145) = ațata *cinste* avia (ἐτετίμητο N.); — „*Anaharsis* să fie fost *ucigaș* lui *Indathirus*” (p. 231) = *unchias* (πάτρων); — „și *incă* și *solii* încă le agiutoriră” (p. 314) = și *Ionii* și *Eolii* încă le agiutoriră (παρῆσαν οἱ Ἴωνες . . . καὶ Αἰολέων οἱ Δέσβον νέμονται); — „se luară în *vinele*” (p. 492) = *invincind* (cf. p. 351), i. e.: învingând (νικῶντες). — P. 105, îndreaptă: „iar Eghiptenii ocăresc pre aceia; ce [= ci ei, ei înșiși] din ovăs fac pâine . . .”. — Unul din cele mai corupte pasagii (IV, 113, p. 242) trebuie restituit astfel: „Și cătră parlia de *Miazazi* (de fapt: pe la amiază, ἐς τὴν μεσομβρίην), făcea Amazoanile așa: să răschira câte doă și rei pentru hrană [de fapt: pentru „treabă”, pentru sine, ἐς εὐμαρίην]: și începură a să răschiră și voinicii, asăminia. Și, așa, unul dintru ei, singurându-să iar o Amazoană, îi stărnută; și ia nu se feri, ci să lăsă de să apropiè voinicul, și, așa, își făcură triaba amândoi. Deci a grăi nu putură, pentrucă nu-și înțelegè, și (= ci) ia încă îi arătă cu degetul, cum să-i mai aducă unul cu sine a doă zi la acel locu, pentru că ia încă cu doă [de fapt: una, pentru a se face, împreună, doă, δύο γενέσθαι] va veni. Și, așa, voinicul acela spusă și cătră ceelalți Tătari [= Scifi], și a doă zi mearsă la locul aceala și cu altul, și aflare pre Amazoana aceia și cu altă Amazoană. Și, văzând ceelalți voinici, într’acest chip să dederă în viață [= trăiră] cu eli împreună și cu ceelalte Amazoane” (Aici, începe, de fapt,

un nou paragraf: 114) — *Galaleros* al ms. (p. 312) e o interesantă diplomă: „să margă la *Galaleros* — să margă la *Leros* (cf. textul, cum și exemplul analog al lui „Boșulescu de *Mălălăești*“ din I. Bogdan, *Câteva n. ss. sl.-rom.*, p. 27 = *Mălăești*, din *Mălăiu*, iar nu din... *Malalas*!). — Deosebit de importantă pentru tehnica traducătorului sau, cel puțin, a copistului e coruptela de la p. 28: „Și au gătit și ei un crontir de aramă, făcând *pin pregiurul lui buzăi* multe chipuri de fiară“ = *prin pregiurul buzăi lui*, sc. clondirului (περι τὸ χεῖλος; cf. p. 76: „iazărul pre la buză“ = τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος), în care anastrofa pron. *lui* (confundat cu art., înaintea lui *buzăi*, confundat, la rândul său, cu *bozii*, „bojii“?) n’ar fi fără precedent: „era locul foarte o stâncă tare și răpoasă“ (p. 35), „foarte cu ziduri tari“ (p. 74), „văzuiu copil *gios* mic zberând“ (p. 47), etc. — „Singuri veniți“ (p. 101) traduce pe αὐτόμολοι (II, 30; cf. *singur-țitor* = αὐτοκράτωρ, aici τύραννος, p. 180). — Ca un „tic“ ortografic al traducătorului (sau copistului) trebuie privită și duplicarea lui *-v-* din *Savva*, în coruptela emendată mai sus: confuzia cu *Sabba* ar explica-o, de sigur, în speșă, dar ar lăsa neexplicate pe *Livvia* (p. 264), *Evropa* (pp. 86, 253), *Savvacos* (p. 133), etc. Familiaritatea traducătorului cu greaca modernă, în care ὄρνις (ὄρνιθα) a ajuns la înțelesul de „găină“ explică greșala semnalață la p. 249, ca și traducerea lui χρόνος, „timp“, prin „an“, sensul ngr. (p. 16: „întru acesta an“ = ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τούτῳ). — Alte emendațiuni facem incidental, în text („*curând* negoață“ de la p. 3 e o greșală de tipar, poate mai puțin evidentă ca altele, în loc de *cărănd* n. = ἀπαγγέλοντας; de asemenea, p. 14: „ce *aceeași* muriră [tinerii]“ = *acieași*, „tot aci“).

¹⁸ Accentuat pe finală (oxytonon); pentru înlăturarea echivocului, s’ar putea scrie: *nepoșă*, ca *întră* (perf. simplu, spre deosebire de pres. *întră*). Atunci ar înțelege, poate, și colaboratorii d-lui Bărbulescu, de la „Arhiva“ (1923, p. 43).

¹⁹ Alt izvor, care, cu toată aparența contrarie (v. cercetările lui Hasdeu și Crețu), n’a fost sistematic exploatat: față cu *gsune* — sponsus, *gsunyel* — sponsulus, *gsunelash* — idem (p. 242) nu s’ar mai putea vorbi de caracterul neologic al lui *junel*, la Români dintre Vidin și Timoc: *ajunel* (v. monografia d-lui Bucuță, p. 129; cf. și forma rotacisată, *giurelu*, din Ps. Sch., mr. *gionar*, *giunar*, apoi topon. *Valea-Junilor* din Muscel, și, subsidiar, vr. *giuvan* = it. *giovane*, „mignon“); iar, pentru etymonul lui *mulțănesc*, nu s’ar omite tocmai cea mai elocventă atestare: *multzany* — Deo gratias, *multzeny* — idem, *multzenesk* — ago gratias (p. 354); cf. și ngr. σπολλάτη. — Și *negoațe*, „mărfuri“, din Herodot, pp. 3, 270, se găsește: *negocz* — merces (p. 355). — *Paliczé* — baculus e *păleață*: *pală* (cf. Pascu, *Suf. rom.*, p. 29), mai curând ca ngr. πέλεκυς, „baltag“, πελέκι, „foarfece“ (și’n albaneză).

²⁰ Cf. și dubletul *a păriă* (p. 353) = *a pârâ* (p. 126: „di-l va *pârâ*“).

²¹ Mai exact: „de *destule* ori“, „assez souvent“, adică tocmai înțelesul lui *bugăt*, „destul, mult“, a cărui identitate cu *bogat* apare astfel evidentă (A. Scriban, *Lista ungurizmelor limbii românești*, extr. din „Arhiva-Iași pe Oct. 1923, p. 277, îi atribuie, vag, o origine maghiară).

²² Pentru etimologie, cf. obișnuitul *sfârc*, cum și ung. *fark*, „coadă“.

²³ Actualul fam. *lipsește din ochii miei!* = pleacă s. piei de-aici și se întâmpină, atenuat, la p. 123: „să lipșiți de pe a' mele hotară“ (cf. p. 87: „pasă dintr'această jară!“). — De observat, că *pas(ă)* nu e peiorativ prin el însuși: „pas'sănătos!“ (p. 52) = mergi (umbă) sănătos!

²⁴ Tot așa, *judecată* (p. 334), față de *județ* (pp. 160, 240, 276. etc.), specializat ulterior cu înțelesul administrativ-geografic.

²⁵ Tiktin nu cunoaște decât pe *învincătură* „Sieg (?)“, din *Palia*, Gen. 49, 4. — Cuvântul e des la Dosofteiu (d. e. Prol., 151: „fu *învincitu* de svntul Petru“) și se aude, rar, până azi: „Pe când se *învinceau* [frații rivali] mai amarnic“ (rev. „Ioan Creangă“, II, 84), unde sensul pare a fi mai mult acela de „contendere“, „a se lupta“, a se (în)vânzoll, deci: **vinco* = *vincio*, „leg“, în loc de *invinco* = *vinco*, „înving“ (cu -c- nealterat).

²⁶ P. *ajuns de cap*, „priceput“ (cf. *nu mă ajunge, taie capul*), avem varianta *ajuns la minte* (p. 377). — *De asăminia cu cineva* (p. 262) e sinonim cu *de o potrivă*, ca și cu (*а)тосма* (pp. 316, 392) = *întocmai* (p. 28: *întocma cu*) și turcismul *chezi* (p. 442); cf. *a(v)idoma*, *liștav*, *leit-poleit*, *ruptă-bucăfică*, etc., cum și verbele *a se tocml* = *a se asemăna* (p. 115) și *a răduce* (v. no. 18) = *a aduce*.

²⁷ Adauge: *persian* (cf. *persiane*, „draperii la ferestre“, și *persiană*, „un soi de canapea“), vechiu *persianesc*, iar ca n. propriu: *Persianca* (cf. *persancă*, *persiancă*); apoi, apelativele: *piersic(ă)*, pomul și fructul, poate *perjă* = ung. *perzsa*, propriu: „persan“ (Scriban, *l. c.*, p. 283); în sfârșit, echivalentele: *ageamiu*, *Cazâlbaș*, *Ferzeliu* (n. de fam., ca și *Persu*, *Persescu*, originar n. de botez: după Sf. Iacob *Persul*).

²⁸ Cf. p. 380: „o sabie *persască*, *achinachis*“ = *ἀκινάκης*; altfel, tradus prin *chilum* (pp. 226, 228), *chilom* (*Cron. exped. Moreit*, ed. Iorga, p. 83); cf. și *hangeriu* = *ἐγγχειρίδιον* (p. 383). — *Mișurcă* (pp. 35, 388), *mișușcă* (p. 88) sânt variante, născute supt influența lui *mișă*, *mișușcă* și *țurcă*, din cunoscutul *mișurcă*, „coif egiptean (cf. *κυνέη* din text), mișirlu“ (*Misir* alternează cu *Eghipet*, ca și *Eghipteanii* cu *Misirlineanii* = *Misirliii*, *Misireni*, în toată cartea relativă la Egipt, p. 91 și urm.); cf. și (porumb, ban) *misir*, *misirlu*, cum și n. de familie *Misirliu* (armen. s. țigănesc: *Faraoni*, *ghiffi*, *gipsie*, etc. ?).

²⁹ Un *Bildescul* (Leon, din Botoșani) se întâlnește printre prenumerații la »Disionărașu (*sic*) românesc de cuvinte tehnice«, etc., al d-rului T. Stamati, Păh[arnic], Iași 1851, p. 307: românizare din *Bild*, ori alterare din *Beldi(e)*, *Bâldea*, *Beldiman*? Cf. n. de sat *Fildești* (Roman).

³⁰ *Delfin* (sl. *dolfinu*); cf. și n. de fam. *Dulfu* (nu: *Dolfi* = Adolph!).

³¹ Sc. *λίθινον*, propriu: »chip bărbătesc (din piatră)«, de la *ἀνήρ* (cf. *ἀνδρεία*, lat. *virtus* — *vir*, »moralizat« ulterior, cu înțelesul de *ἀρετή*); dar sensul etimologic s'a întunecat curând așa de tare, încât, în chiar pasagiul citat, poate fi vorba de *ἀνδριάντας λιθίνους δύο* (»doi oameni ciopliți«, traduce al nostru, *l. c.*), dintre cari unul reprezintă pe femeia (*γυναίκα*) lui Sesostriș. — Relativ la sinonimul *chip*, observăm că forma *întru chip*, dublet arhaic al lui *în chip* (cf. *închipui*), din care derivatul *întruchipez*, are o paralelă perfectă în *întrolocă* = *întrulocă*, *întrulocă*, din *întru loc* = *în loc*: »să

lăcuim *întru loc* cu voi« (p. 243, cf. p. 231: »dintru locul lor«); mai mult: analogia lui *într'un loc* (cu cineva) poate fi de folos și pentru explicarea variantei *întrunchipă* (= a strânge la un loc, *într'un chip*, ca într'un mănunchiu, i. e. a *întruni*, sau = a găsi o modalitate, a face un *chip*, cf. nici *într'un chip*, *într'alt chip*, etc).

³² Amintim sinonimele vr. *bolovan* (din sl. *balvanъ*, despre care v. Berneker, p. 41) și *istucan*, »chip cioplit; idol«, cum și grecismul *tipos*, la Cantemir (*Divanul*, p. 165), cumulativ: »tipos și pildă« = prototip și model.

³³ V. deosebirea ce stabilește, după Schmalfeld, între *specimen* (ἐπιδειγμα) *sapientiae*, „Muster der Weisheit“, *exemplare* (παράδειγμα) *sapientiae*, „auserlesenes (Ab)bild der Weisheit“, și *exemplum* (δειγμα) *sapientiae* = *exemplum sapientium*, „einer von der Klasse der Weisen“, I. H. Heinr. Schmidt (*Handbuch der lat. u. gr. Synonymik*, p. 117 sq.). — P. *mustră* (monstră), *eșantillon* (échantillon), „probă, spăcimen“, cf. ἔνδειγμα, *documentum*: „ab uno discē omnes“, cum și raportul dintre *arhetip*, *original* și *copie*. — Despre lat.-vulg. *similitudo*, „Bildnis, Figur“ = gr. ὁμοίωμα, v. *Glotta*, VIII (1917), p. 105.

³⁴ Cu o nuanță mai profană, a *chldl* (= *pildl* (nu: *pildul*), cu fonetism moldovenesc, înseamnă popular: „a face curte“ (unei fete), i. e. a vorbi în pilde (aluzii), a bate șeaua să se priceapă... fata; — cf. a se *împildul*, „a se împotrivi în vorbe unul altuia“ (Codin, *Din trecutul nostru*, p. 184).

³⁵ Cf. vr. a se *închipul cuiva* = a se asemăna cu el: „închipuiți fi-veți păcătoșilor“, „să ne închipuim lui Dumnezeu“ (Coresi, *Carte cu înv.*, ed. Pușcariu-Procopovici, p. 343), apoi *după chipul și asemnarea*. — Un interesant sinon. arhaic și pop. al lui „asemeene, deopotrivă“ este *înpotriva* = *în potriva* (cf. *conform*): „Cetatea Vavilonului era podobită foarte, căt nici o cetate nu era *înpotriva* ei“ (p. 73) și, deci, nu-i putea sta *înpotriva* = *împrotivă*, „contra, în față“ (i. e. eră fără *protivnic*, fără rival); cf. „lăcuința *decinde* de apa Aracsului, *înpotriva* Isidonilor“ (p. 83), deci = spre, dinspre, ba chiar: *înpotriva spre* (p. 475), cu paralela rom. *încontra* (cf. *din contra*, *la din conira*), lat. *versus-adversus!* — Căt pentru *decinde* = dincolo (*passim*), comp. și n. topic *Decindea* (sat în Dâmbovița și loc izolat în Ilfov), *Decindenți* (sat, Prahova), *Decindești* (moșie, Bacău).

³⁶ Cf. *ibid.*: „să zică în *cobuzu*“ (τὴν κιδάρην), — încă un document pentru caracterul de „instrument cu coarde“ al *cobuzului*, din categoria turc. *qarpouz-saz*, „à forme de pastèque“ [*harbuz!*], c'est-à-dire composés d'une caisse ovoïde d'un manche garni de filets et de cordes sonores“ (Barbier, II, 296), ca și *pandora*, „speță de mandolină sau alăută“ (cf. sl. *bandura*, despre care v. Berneker, apoi mr. *bândurari*, „a flecări“, și dr. a *cetără*). — „Un om *flueraș*, care au fost fluerând“ (p. 59 = I, 141: ἄνδρα ἀόλητην) nu e o expresie rezultată din preocuparea de precizie (diferențiere de *flueraș* = fluier mic), fiindcă aiurea (p. 351) citim: „să zică *fluerașul* [același sens!] zisul iscusit“, iar, pe de altă parte, „om“ se află în original; cf. *om robu* (p. 72) = δοῦλω (I, 173); *om bărbat* (p. 30 = I, 72: εὐζώνω ἀνδρῖ; p. 379 = VII, 53: ἄνδρας ἀγαθοῦς), *om Pers*, etc. (*passim*), *petecanii păsările* (p. 114 = II, 75: τὰς δ' ἴβις τὰς ἑρνιδας; cf. și vr. *neiasită*, lit.: „nesățios“), etc. — Pentru εὐζώνω ἄ., în special, cf. sinonimul εὐδόκιμος,

care, supt forma simplă, δοκιμός ἀνήρ, e originalul lui „om de tolos“, de care mișună textul nostru (v. Glosariul); iar pentru *flueraș*, cf. p. 9: „cu surle și cu fluert și cu muscăluri oștia“ = ὄπδ οὐρίγγων τε καὶ πηατίδων καὶ αὐλοῦ γυναικίῳ τε καὶ ἀνδρῆῳ (t, 17), cum și dial. *muscalăgtii*.

³⁷ De fapt: „istoricul“, sau, mai bine: „povestitorul“, în sensul it. *novelliere* (cf. *povestie*, *veste*, *nouvelle*; *novine*, *nëare*; *znoavă*, *anecdotă* = ἀνέκδοτον, *ineditum*): e sensul rom. *cuvânt* din „O seamă de cuvinte“ ale întâiului nostru „novelliere“ (πάτηρ τοῦ λόγου), Ion Neculce, și al lui λόγος *Insuși*, — pe lângă acelea de „oratio“ și „ratio“ (cf. acum în special teza d-lui E. Hoffmann, despre uzul gr. ἔπος, μῦθος, αἶνος și λόγος, apoi vr. *logofăt*, cu sinon. (munt. *grămătic* și mold *diac*: „*diacul* banilor bozului“ = II, 28: ὁ γραμματιστοῦς τῶν ἱρῶν χρημάτων).

³⁸ Cf. p. 231 = IV, 77: „Ci acest cuvânt poate să să fi urzit și de Greci“.

³⁹ Epitetul consacrat al Sf. Nicolae, „de ciudese făcătorul“ (așa, în *pisania* ctitoriei basarabëști din Făgăraș; v. rev. „Ioan Niculcea“, III, 233); la Cantemir, de altfel, și: *stihotvoret* = ποιητής (*Dîvanul*, 21).

⁴⁰ Despre „*eposile*“ lui Arion, care, la întoarcerea-i din „*Țișileea*“ (= Sicilia), „au zis un *epos* și, sfârșind *eposul*, îndată au sărit în Mărea“, v. p. 11 = I, 24. — P, 370: „*giucătura* de muzică“ dintre *Marsie* și *Apolon* (= VII, 26).

⁴¹ La Dosofteiu: *vârvare* = sl. *krajegraneseje*, gr. ἀκρόστιχισ (v. Paschilă, *Molitventul lui Dosofteiu*, p. 88).

⁴² Pentru șovăirea (de esență pur grafică, atunci când nu e vorba de neologismul *vers*) între *viers* și *vers*, cf. și dubietul ortografic (dar, poate, în acest caz, și etimologic) *fel(iu)-fiel* (cf. pp. 83, 113 cu pp. 45, 71, 222, 230, 295: „în multe *feluri*“ și „*fiellul* cailor celor di apă [= *hippopotamilor*]“, dar: „de casă bună și de *fiell* om neaměstecători“, „întrebându-l din ce *fiel* jaste“, „dintru acel *fiel* de sămeni“, „tot *fielul* de copaci“, „oameni de *fiellu* bunii“), relativ la originea căruia, v. și ipoteza d-lui Giuglea (*Dacorom.*, II, 631), după care vr. *fealiu* „neam“, n'ar fi ung. *-fële*, ci alb. *ffal'ë*, „Wort, Rede“; cf. însă și alb. *tsh-far* [= *č-farā*], „wass für. ?“, lit.: „ce neam s. soiu...?“ (Weigand, s. v. *fara*, „Geschlecht“).

⁴³ V. n-l pe Maiu 1923 al revistei „*Lamura*“, p. 418 (unde, lăsând la o parte alte mici greșeli de tipar, trebuie îndreptat: Ion Ionescu-Deiăbrad, în loc de „*Creangă*“). — Adăugim, dintr'o scrisoare de la 1820: „pofteste, dacă ai grâu curat, de toamnă, pune să-mi *lămurească* vreo 15 merje“ (*Revista Moldovei*, III, p. 5). — Pentru **lamula* = *lamella*, ca etymon al lui *lămură*, cf. și Giuglea, *Cercetări lexicografice*, p. 14.

⁴⁴ De purpură (v. nota editorului), πορφύρεος; cf. haină de roșie (p. 477) = κιθῶνα φοινίκιον (IX, 22), dar φοινικήϊου οἴνου (III, 20) = „*vin de finic*“ (p. 154), paralel cu „*vin de vie*“ (p. 105) = οἶνος ἀμπέλινος (II, 37), în loc de: *vin roșu* (compară și „*mîneu roșiu*“ de la p. 268 = IV, 191: μίλτω, *minio*). — Pentru diferențiere, cf. și *struți pementești* (p. 264 = στρουθῶν καταγαίωv), față de „*passer marinus*“.

⁴⁵ Adecă: „*bare*“ (cf. ὄβρυζον, din care și italienește *obrizzo*, atb. *obrits*, „*reines Gold*“); cf. și „*lespezi* de piei de bou făcute, [întrebuințate] în loc de paveză“ (p. 388) = λαισιήτά τε εἶχον ἀντ' ἀσιπίδων, ὁμοβοέης

πεποιημένα (VII, 91). — Pentru „rafturi de aur“ (p. 476) = frâie de aur, χρυσοχάλινον (IX, 20), v. și Cantemir, *Descr. Mold.*, trad. Pascu, p. 108.

⁴⁶ I. e. masiv; cf. pușin mai jos: „o platoșă de aur și o suliiță de aur cu totul“ = σάκος τε χρύσειον πᾶν ὁμοίως καὶ ἀγμῆν στερεῆν πᾶσαν χρυσοῦν (I, 52). E sensul lui „*prisne* de aur“ (p. 75=I, 183: χρύσειος στερεός), din sl. *prisni*, „continuu, veșnic, mereu“ (cf. piatră *meraie*, p. 139 = ἐξ ἐνός λίθου, despre care v. Dacoromania, I, p. 271): „sfeșnicile... tot *prisne* de argint“ (Neculce, *O samă de cuvinte*, ed. Kogălniceanu² II, p. 179, unde „*prinse*“ e o evidentă greșală de tipar). — Observăm că acest *meraie* trebuie despărțit, firește, de *merâi* (p. 241) = γλαυκὸν (IV, 108), adecă: *merii*, de la *meriu*, „albastru“ (identic cu mr. *niur* = **nibulus*, *nubilus*, după Pascu, în „Archivum Romanicum“ VI, 261, ca lat. *caeruleus* = **caeluleus*, gr. κυανός; cf. însă gr. Κυάναει Πέτραι din text, IV, 85, redat prin „Petrile Negri“, și alb. *mjer*, „schwarz“).

⁴⁷ Aiurea (p. 361), „aurul cel curat“ redă pe χρυσοὺν τὸν ἀκίρατον (VII, 10) = aurum purum, merum, litt.: sincerum (înțeles ca sine cera, după W. Schulze, împotriva explicației mai nouă din **sinresco* = *sim-* + *cresco*, cf. *simplex*, *singuli*, etc.).

⁴⁸ Cf. și *a trage butucul*, pentru care v. Dacoromania, I, p. 263, unde adaugă cu acest prilej: *a pune la dâbă* s. *odobeală* = vsl. *dyba*, „truncus“, pol. *dyba*, „carcan, ceps pour les criminels, menottes“ (v. Cihac, II, 95), apoi: *a pune la tumurlac* = *tumurug*, „butuc“ (v. Șăineanu, s. v.) și *bobârână*, „prison“, față cu *bârână* (Dicț. Acad.); cât pentru turcismul *chiostec*, „cătușă de picioare, piedecă la cai“, v. Șăineanu, *Infl. or.*, II¹, s. v. — Mai puțin întrebuintate: „*a pune la călădău*“ (cf. Dicț. Acad., s. *gros*, II, 2), „*a pune la hediace*“ [= *hăghiece*, p. care v. *ibid.*], „*a legă la rosteu*“ (rev. „Ion Creangă“, V, pp. 94–5), „*a băgă la (s. în) șpec*“ (Bănat; cf. *șpek* din Anon. Băn., ed. Cretu, p. 370). — Expr. *a băgă în butuci* (p. 147), cu sinonimele ei: *a băgă în obezi (ibid.)*, *a băgă în fiară* (pp. 146, 118), *a băgă în fiară și în cătuși* (p. 121), *a băgă în temniță* (123), *a băgă în pușcările* (164), *a aruncă în prinsoare* (184), revine des în Cronica Anonimului din „Magazinu Ist.“, V (l. c.), care, cu toate greșelile de tipar („vadă“ în loc de *vală*, „în-văluire șicană“, p. 130, între altele), merită mai multă atenție din punct de vedere lexical (la turcismele identificate de Pascu, *Ist. lit. rom. din sec. XVII*, 150, se adaugă gloseme ca: „*patola*, adecă inimă stricată“, p. 146; *răbduliv* = răbduriu, ca *zglobiv* = zglobiu, p. 144, unde întâlnim și „catastife *mânci*“ = lat. *mancus*, ad no. 1080 din Pușcariu, Et. Wb.; apoi: *coșef* = sfârșit, 134, și *furcate* = fregate, 137, etc., pe lângă destule forme pop. sau arh. de toponimice: *Cavaran-Sebeș*; *Mehedia*, p. 101; *Oltelniță*, 131; *Necopoie* s. *Nicopoie*, pp. 136, 143, etc.). Alte sinonime: *a băgă în lanț în fiară* (p. 151), *a pune la opreală* (145) culegem din Cronica lui Radu Popescu însuși (Magazinu Ist., IV), ale cărei grecisme (*areți*, 29, 142 = ἀρετή, *amfivolie*, 37 = ἀμφιβολία, *ginecolatru* 38 = γυναικολάτρης, *profora* 119 = προφορά, *engomion* 152, 175 = ἐγκώμιον, *parisie* 153, 112 = παρρησία, *protimos* 166 = προτίμως, *peripisi* 167 = περιποιούμαι, *peripisie* 110 = περιποίησης, *proeresis* 176 = προαίρεσις, *exorie* 178 = ἔξορία, etc.) nu sânt mai puțin interesante decât turcismele relevate de Pascu (l. c., pp. 166–7) și celelalte

elemente lexicale: *pocăltit* (p. 24), *pod(d)an* (29), *lustruri*, *canavețe*, *belecoase* (117), *lipscani* = *lipcani*, (165), *talpoși* (170), *priimință* (176), *în ducătoare*, și *în viitoare*, sc. *cale*, *călătorie* = la dus și la întors (pp. 106, 172), etc.

⁴⁹ Cf. *zărghit*, *fițnit* (fr. *toqué*, germ. *verrückt*), iar ca metaforă: *lovit (pălit) cu leuca* și în deosebi: *tont* = lat. *attonitus*?

⁵⁰ Sensul de „când“ al lui *unde* e și 'n textul nostru frecvent; cf. și *unde* = fiindcă: „Te porți așa, *unde* mă știi că-s bun“ (popular).

⁵¹ De fapt: lemn (butuc gros) legat în fier, *ferecat* (în sensul secundar al acestui cuvânt); cf. *a pune în fiară* s. *fiare* (*ferra*) și Dicț. Acad., *supt gros* (II, 2° și 3°).

⁵² Deci: „sfarmă - piatră“, lat. *saxifraga* (din care etimologia populară grecească a făcut o „carnivoră“: *σαρξίφαγος*; cf. *σαρκοφάγος*, lat. *sarcophagus*, din care, în schimb, fr. *cercueil*). — Adevăratul echivalent iatin, *real*, ar fi, însă, faimoasa *herba parietina*, atestată la Ammianus Marcellinus, XXVII (ed. Clark - Traube - Heraeus, II¹, p. 423) ca poreclă a lui Traian, care, ca și un anume Lampadius, „nomen proprium inscribat“ pe toate edificiile și monumentele restaurate de el.

⁵³ „*Pinaxu*, adecă însemnare“, se găsește în textele vechi (Iorga, *Cron. munt.*, 141), ca și demin. *πινακίδι*, „alfabet, abecedar“, lit.: „tăbliță“.

⁵⁴ Așa („străjerii“) trebuie citit acel „Săsisir“ fără sens din VIII, 85 (p. 449), emendând întreaga frază finală, precum urmează: „Pentru aceea au luat, mai apoi, și firanul și făcătorul-de-bine (εὐεργέτης) al Împăratului, Phylax (Φύλακος), [răsplată; bine-făcătorii regelui] se cheamă persește; orosanghe“. — Pentru astfel de traduceri ale numelor proprii, cf. și pp. 230 (*Pădure*, alături de *Ileisa*, p. 212, *Ilei*, 215, „*Ileas*, ce să zice pădure“, p. 216 = Ἰλατή), 63 („codruri“ = dealuri, munți: ἐν τῇ Ἰδῆ), 234 („*Vosporos*, adică vadul bouliui“, cf. *Oxford*), 511 (*Apa-Caprei* = Ἀγρός Ποταμοί), 306 („unghiul - cetății“ = Ἀκρόπολις), 298 („marginea-cetății“, *idem*), 25 („pângăriți“ = Alcmeonizi), 381 („ungul[= sl. *onglă*] Negru și Apa Neagră“ = τὸν κόλπον τὸν Μέλανα καὶ Μέλανα ποταμὸν): procedeul rămâne totuși numai excepțional, cel obicinuit fiind transcrierea numelui grec în fonetism grec-modern (*Vizandie*, *Vizandin*, etc.) sau substituirea lui, măcar parentetic, prin echivalentul contemporan: „*Tenidos*“ e, astfel, *Bogceada* (p. 63), adecă turc. *Bogçè-adà*; cf. „*Calhidon*“ — „*Cadicheoiu*“, „*Petrile Negri*“ — „*Mavrosmilos*“ (p. 234), cum și observațiunile editorului, în Prefață, p. V sq. (p. *Tunezlii*, cf. încă n. de fam. *Tunusli*; p. *Militean*, n. de fam. *Militeanu*).

⁵⁵ Ca să nu mai vorbim de *strajnic* = *strastnic*, „partea de Triod relativă la Săptămâna Patimilor“: *straste* = patimă.

⁵⁶ Cf. formațiuni adiectivale ca: *lunos* (p. 25), *săninis* și *ploos* = *plios*, *plouros*, *plointe* (p. 99), *păscos* = *pescos* (p. 236), *tremurând* (p. 158), *suiș* (loc, p. 101), *vânător* (p. 105) = de vânat (câne), *neputate* (lucruri, p. 135) = imposibile, cu neputință, peste puțință (poate), etc.; apoi: *nu-ativăr* = *neadevăr* (p. 485, la Ureche, ed. Giurescu, p. 48, în schimb; *neadever*, adiectiv), *fără treabă* = *netrebnice* (389), *bunăfacere* (476), *roșie* = *purpură* (p. 477), *născând* = *copil nou-născut* (p. 47), *rămas* = *rămășag* („a se prinde în rămas“, p. 363; cf. *mas*), *răschirat* (ca subst., p. 401), *săvârșitul*

lucrului = sfârșitul (p. 16), etc. — *Vârstnic* are înțelesul neobîcînuit de „contemporan, de o vîrstă cu“ (p. 43), iar *lunatic*, dacă nu apare în sensul de „născut în aceeași lună“ (cf. *zilatic*), apare în acela (învecinat cu *lunatic* = *zănatic*) de „boală lunatică“ (p. 160 = III, 33: $\nu\omicron\upsilon\sigma\omicron\nu\ \mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\nu,\ \tau\eta\nu\ \dot{\iota}\rho\eta\nu\ \delta\nu\omicron\mu\acute{\alpha}\zeta\omicron\upsilon\sigma\acute{\iota}\ \tau\iota\nu\epsilon\varsigma$; cf. p. 268: „boala cei ce scutură“, la Coresi, *Carte cu învățătură*, ed. Pușcariu-Procopovici, p. 81: „boală den lună“). — Lipsa lui *dijmă* sau *desetină* (*desetnic* este, însă, la p. 36, în sens de „dekarthes, decanus“, ca și *iuzbaș* = hekatontarches, centurio, sutaș, hotnog; cf. *bimbaș* = *bimbașa*, „chiliarches, miiăș; miralai, polcovnic, colonel“) e compensată prin formațiunile curat românești: *a zecea*, *a zăcele* și *zeciuială* (pp. 38, 460, d. ex.), oferite ca jertfă (*jărtvă*, *jirtvă*, *jirtfă*, p. 56, de unde *jirtevnice* = *jertvennic*, *jertfelnic*, ca *molitvennic*, *molitfelnic*, la aceeași pagină, szu *humienic* = homelnic, la Ureche, ed. Giurescu, p. 281, unde și *jirtăvnic*, p. 297; dar „să ferea bisericii“ de la p. 67 nu e = *se oferă*, cum se afirmă în indice, ci: *se feră* de = se abține, se opreă de la biserică, $\acute{\alpha}\pi\epsilon\acute{\iota}\chi\epsilon\tau\omicron\ \tau\omicron\nu\nu\ \dot{\iota}\rho\omega\nu$). — *A giudecă pre măzdă giudeț strâmb* (pp. 283, 417) redă perfect ideea din $\acute{\epsilon}\pi\iota\ \chi\rho\acute{\eta}\mu\alpha\sigma\iota\ \delta\acute{\iota}\kappa\eta\nu\ \acute{\alpha}\delta\acute{\iota}\kappa\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\kappa\alpha\sigma\epsilon$ (V, 25) și $\acute{\epsilon}\pi\iota\ \chi.\ \acute{\alpha}\delta\acute{\iota}\kappa\omicron\nu\ \delta\acute{\iota}\kappa\eta\nu\ \acute{\epsilon}$. (VII, 94) printr'un termen mai propriu decât cel din original: *măzdă*, din sl. *mizda* = gr. $\mu\iota\sigma\theta\acute{\omicron}\varsigma$, „salar, soldă (cf. *joldă*, *joimir* = mercenar); miță“. — De notat încă: *descăvăsc* (cf. *desgovesc*) și *adă[i]nulască* (p. 230).

⁵⁷ Cf. încă lat. *grates agere*, *gratiam habere* (mai puternic!) și *gratis* = *gratias*. — „Datul de har“, „a da har“ (lui Dumnezeu) sînt expresii ce se întîlnesc și 'n Catehismul luteran românesc (v. comunicarea la Academie a regretatului A. Bărseanu, pp. 7—8; cf. *a da în har*, sc. *în harul Domnului*, „de pomană“, „în cinste, gratis“ și drastic-peiorativ: *de sufletul dracului*), iar „a lua în har“ e un cunoscut sinonim arhaic al lui *a lua în deșert*: *în har* = în deșert (v. și Drăganu, *Cea mai veche carte Râkoczpană*, în „Anuarul Inst. de Ist. Naț.“, I, 268), *în zalud* (Lex. Macarie), *în dar* (v. Dicț. Ac., s. v. *har*), *în zădar*, *în heiabă* (cf. *hiba*, *heabă*, de *hebă* = de geaba, de-a fetea, de-ă surda, etc.), *în van*, *în vînt*, chiar *în darn* (= it. *indarno*, la Bolintineanu), etc.

⁵⁸ Cf. p. 507: „să aibă har ($\chi\acute{\alpha}\rho\iota\tau\alpha$) de la Xerxis, pentru căci i-au mîntuit pe fratile lui“ (p. 507 = IX, 107): la „harul“ binefăcătorului răspunde logic „harul“ (mulțămîta) primitivului.

⁵⁹ Asemene paralelisme s. analogii cu fr. există, firește, destule; „*a iubi* a aduce mînie“ (p. 407) = *aimer à*, etc.; *poate fi* (pp. 151, 464) = *peut-être*, etc. — Pentru *a sărută în falcă* (p. 57), cf. coincidența „à rebours“ cu fr. *embrasser dans le cou* = „pe gât“, dar *sur les lèvres* (*la bouche*) = „în gură“.

⁶⁰ Pentru *în gînd*. cf. pe lângă gr. $\acute{\epsilon}\pi\iota\ \nu\omicron\theta\omicron\nu$ din original, și gr. $\acute{\epsilon}\nu\ \theta\nu\mu\phi$; de asemenea, it. *venire in capo*, echivalînd cu rom. *a veni în cap*,

⁶¹ Tot ca atare trebuie privite, după socotința noastră, și versiuni ca: „Pămîntul Asirienilor nu sã foarte ploă“ (p. 79 = $\eta\ \delta\acute{\epsilon}\ \gamma\eta\ \tau\omicron\nu\nu\ \text{\textcircled{A}}\sigma\sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\omega\nu\ \acute{\upsilon}\epsilon\tau\alpha\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \delta\lambda\acute{\iota}\gamma\omega$ (I, 193), sau: „lângă părerea mea“ (p. 15), „lângă voia sa“ (p. 346) = $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ (cf. lat. *secundum*, fr. *selon*). — Această întrebuire (de litofă) a lui *foarte*, în propoziția negativă, corespunzînd actualului *nu prea* = fr. *ne... guère*, stă în obiceiul traducătorului român: „eu nu-l foarte crezu“ (p. 126) = nu-l prea cred, nu-l cred *pân'pe-acolo*; cf. *nici prea-prea*, *nici foarte-foarte*.

⁶² Pentru varianta a cunoaște har, v. Dicț. Acad., s. v. har.

⁶³ Cf. mr. căsător, „care se căsătorește“, cum și dr. căsari = soți, în Pravila Moldovei (ed. Longinescu, p. 164), corespunzând cu casnici din redacțiunea munteană (*ibid.*).

⁶⁴ Cf. concubina, în text: talaichifă (p. 131) = ἐταίρα (cf. talainifă, în Giuglea-Vâlsan, *De la Rom. din Serbia*, p. 73, ălăniță la Cihac, II, 416 după Filimon?), fiitoare (p. 257: „a ținea fiitoare“), postlanică (v. citatul) = παλλακή (cf. poslanic, p. 31, poslanef, etc.).

⁶⁵ Cf. mr. mărtătoare, „fată de măritat“, și mărtător, „băiat ajuns la însurătoare [= vremea însurătorii], dar cam prostuț“ (Tache Papahagi, *O problemă de romanitate sud-ilirică*, p. 25), încât trebuie „măritat“ ca o fată, iar nu „însurat“.

⁶⁶ Deci adiectival, având ca sinonime pe: nevolnic = fără volnicie, „libertate“ (p. 253), azi: „infirm, nedestoinic“, și poslušnic laconesc (p. 480) = hilot (cf. sclav, șerb, holop, apoi: podan, sudit, târtan?), zis și simplu Lacon: „bez Laconi“ (p. 479, unde „Hoji“ din notă = Iloji). — Pentru slavismul bez, cf. și pol, „jumătate“ (p. 293).

⁶⁷ Deci: coconi, feciori drepți, contrariul lui „bastard“, „ficior copil“ (N. Iorga, *Doc. Callimachi*, I, 431, n. 1), „copil, și nu ficior drepți“ (textul, p. 58; cf. Cantemir, *Hron.*, p. 868: „nu copil, ce còpil, și cu iertarea cuvântului mai chiar să zic: ficior de curvă“), „nește ficiori ai lui, copii“ = γόδοι, „copii din flori“ (p. 445), „copii din fichtre = bastarzi“ (Păcală, *Rășinari*, p. 142, supt fichire, „coș de papură“, în *Graiu și Suflet*, I, 139: fecherie = coșniță), ca și spurii, despre care Drăganu, *Dacorom.*, II, 612. — Pentru ținc, țincușor, v. textul, pp. 159 și 46 („ținca Spacò“).

⁶⁸ Cf. și mold.-pop. mai mainte, mainte, observând totodată, pe de o parte, frecvența formelor simple la traducătorul nostru: gemănată (p. 113), a se gropă (p. 276), a se necă (p. 257), a podobi (p. 419), a se tâmplă (p. 307), etc., față de a însăgita (p. 58) = săgetă (cf. a împușcă, a pușcă), învăeră (p. 49), iar, pe de altă parte, persistența, în graiul popular, a unui mare număr din arhaismele cele mai interesante: de dăori (pp. 146, 396, 455) = de două ori, pop.-mold. di diori (cf. adoara = a doua oară, la Cantemir, *Hron.*, 860; — că adoară (p. 17: „că adoară te-aș putea“ = εἰ κως θυναίμην) s. ca doara (p. 59) = mold.-pop. ca doară: ceea ce ar confirmă etimologia lui doară, propusă mai jos de d. Procopovici; — fără cât (p. 215) = mold.-pop. făr de cât (cf. fără, fără numai); — pără ce-au fost (p. 36) = mold.-pop. cât (pân) oiu fi șioiu trăi, cu care, la rândul său, compară, pe de o parte: a sta = a fi („a stătut tiran“, p. 406, ca it. è stato tiranno), iar, pe de alta: a custă = a trăi (p. 155: „Arapilor celor ci custă mult“ = ἐπ' Αἰθίοπας τοὺς μακροβίους), din lat. constare. — Pentru cela = cellalt (p. 333), cf. pop. de ceia parte, pe ceie lume, etc., iar pentru trusșapte (p. 175) = tusșapte (toți-șapte), cf. pop. trustee și, mai rar, truspatru (din tustrei și tuspatru), prin analogia cărora a și rezultat (trustei, și aici, p. 234).

⁶⁹ Ca sinonime eufemistice, în sensul pornografic, mărgininu-ne la textul nostru, relevăm pe a îmblă (pp. 109, 507; cf. fr.-arg. marcher, lat. coitus, din co-ire, de unde, după Pascu, și rom.-dial. colță, „femeie rea“),

obicinuit până azi în popor, ca și *a-și bate capul*: „unul cu o muiare moartă *bătându-și capul*“ (p. 117 = II, 89: *μισγόμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικός*), „el, după moartea ei, încă *s'au bătut capul cu dansa*“ (p. 303 = V, 92: *ἐς νεκρῷ ἐούση Μελίσση ἐμίση*), — de adăugit la idiomismele cu *bat*, în Dicț. Acad., — iar, ca sinonim al lui *a bate*, despre iepe, semnalam pe a *mânzi* (p. 533; ca a *pui*).

⁷⁰ Pentru a *logodi o fată cu cineva*, avem (p. 286): „lui Darie, căruia . . . Pafsanie . . . *i-au logodit fata*“.

⁷¹ Cf. lat.-pop. *appendere, pensare*, „wiegen, schwer sein“, ca și ngr. *ζυγιάζω, ζυγίζω*.

⁷² *Pacient*, „suferind, bolnav“, de fapt: *pacient*, aparține, firește, aici: pronunțarea franceză l-a făcut să-și piardă legătura cu familia (*păfesc*) și să se alipească, oarecum, la *pace*.

⁷³ Cf. sinonimia dintre *patimă* și *pasiune* (*passio: passus-patior*), iar, în legătură cu aceasta, înțelesul de „*patimă*“ al lui *mânie* (p. 351: *mânii* = *patimi*, recte: *manii*).

⁷⁴ Și p. 121: „*adăogând Nilos pân' în 18 coți*“. — Contrariul e *cade* = *scade*; cf. p. 96: „*căzând apa*“.

⁷⁵ De remarcat întreita formă participială: *adăugat, adăugit și adaus* (s. *adaos*), corespunzând, respectiv, celor trei conjugări, după care „*merge*“ acest verb.

⁷⁶ Adecă: *cu prețul capului*, „*odată cu capul*“, — ceea ce ar explica, după E. Hermann (*Kleine Beiträge zur lat. Syntax*, p. 118) pe lat. *capitis damnare*, a condamna la moarte, la decapitare, a plăti o vină cu „prețul capului“; cf. *a sta pentru capul său* = a riscă, a fi în primejdie să și-l piardă (*in discrimine capitis esse*), în textul nostru, p. 465, cum și Ghibănescu, *Surete și izvoade*, II¹, p. 239: „și a dat opt pași în frunte (din hotarul satului) iar lui Dumitrașco sulgeariul, de *s'au plătit capul* de o nevoie ce-au avut“ (doc. din 1641). — O încercare de a explica expresia pornind de la parcelarea pământului în *rupte* (cf. m. departe), a făcut d. Weigand, în „Anuarul“ său, XVI (1910), p. 74 sq.

⁷⁷ *A alege sfat*, și la Ureche, ed. Giurescu, p. 33, unde și expresiile: „*alesătoriu de ocine*“ (p. 22) = „*hotărîtoriu de ocine*“ (p. 23), care aruncă lumină asupra sensului ce ne interesează.

⁷⁸ Cf. *cum îl [= îi?] taie capul* = cum se pricepe (aceeași metaforă, în: „*minte ascuțită*“?), pentru a căruj construcție există paralela: *cât îl [= îi?] luă gura* = cât putea striga de tare (contaminație cu *a-l luă gura pe dinainte?*). — *Scaun* din expresia *om cu scaun la cap* = cuminte, prudent, chibzuit, s'ar putea explica, poate, nu numai prin sinonimul *ășezat* (cf. fr. *posé*), contrariul lui *fluturatec*, ci și prin *Scaunul judecății*.

⁷⁹ Pentru *ruptă* („*invoiala cu Vistieria*“), „*ruptoare* de tocmeală“, *rupte* ale Vistieriei și *ruptași*, v. exemple instructive în N. Iorga, *Doc. fam. Callimachi*, II, 744 (tabela lucrurilor). — Cât privește caracterul violent, brusc, »abrupt« (*ex abrupto*), — pe lângă cel »deciziv«, definitiv, al unei hotărîri, unui act, — cf. *a rupe* din locuția: »*a (o) rupe de fugă*« (în »*taie poala și fugi*« se cuprinde ideea înlăturării cu orice preț, cu orice sacrificiu, a obstacolului ce te reține).

⁸⁰ »Se-au rumtu judecata«, »i-am ales judecata« (N. Iorga, *Socotelle Braşovului*, pp. 93, 100), etc. — Cu deosebire interesantă e paralela homer. ἔρκια τέμνειν, »préter un serment, établir un contract sous serment«, lit.: »couper un serment, couper un traité«, care a fost explicat de curând ca o copie a biblicului *karat berit*, »couper un serment ou un traité« (v. V. Bérard, *Les Phéniciens et l'Odyssee*, II, 5), deşi corespunde formulei lat. *foedus ferire* s. *icere* şi se explică convenabil ca o aluzie la sacrificiul ritual ce însoţea şi consacra învoiala. — It. *alla rotta* = *a negozio rotto* ar putea fi invocat cu atât mai puţin în sprijinul expresiei româneşti, cu cât înţelesul său e tocmai contrariu: »a strică târgul, afacerea«, a o lăsa »senza conclusione«.

⁸¹ V. d. e. C. C. Diculescu, *Originile limbii române: Vocalismul*, p. 2.

⁸² Aici = »războiu«, sau „militărie“, precum aiurea (p. 124) = *ostilităţile* petrecute la Troia, τὰ περὶ Ἰλίου γενέσθαι (II, 118): de întregit în acest sens art. *oaste* din glosar.

⁸³ »Să plece«, adică; cf. »s'absentere«. — *Lipsă* din locuţia »a fi de lipsă, a avea lipsă«, curentă în Ardeal pentru »a fi nevoie, a avea nevoie« al nostru, se explică, probabil, şi prin înţelesul de »epilepsie« (v. d. ex. Voronca, *Stud. în folclor*, I, 177: »cea nevoie«) al acestui sinonim (= ung. *nyavalya*); cf. »nevoie, îndrăcire, lovitură [şi cebăluire!], la Radu Popescu (N. Iorga, *Cronicele muntene*, p. 71), de asemenea *nevoie* = dajdie (Ureche) şi *nevriere* (text, p. 17), contrariul de la *vrere* (substantival) = voinţă (pro ne-voinţă).

⁸⁴ Cf. *a fi supărat cu cineva în raport cu a fi supărat pe cineva*.

⁸⁵ Cf. *acasăşi* (*passim*), ba chiar *acasă-li-şi* (p. 425).

⁸⁶ Cu acelaşi înţeles, găsim în rev. „Ion Creangă“, VI, 253: *a i se găgi* = *a se plictisi, a i se scârbi* (cf. *a gogi*). — Ca sinon. vr. al lui *supăr*, „năcăjesc“, avem şi pe *dodeiesc* (sl.).

⁸⁷ În vol. jubilar (XXV) al „Arhivei“ din Iaşi, p. 200, şi în *Sufixele româneşti*, p. 338. — S'ar fi putut invoca vr. *omrăzi*, „pângări“, „despicere“, (Ps. Scheiană, ed. Candrea, II, 448), *ombrăzi* = *a trece cu vederea* (la Coresi după Glosariul din „Buciumul Român“, I, 49) şi megl. *u! mrăznituli* = of, ticălosule! şi ūm răzintull = obraznicule! (Papahagi, *Megleno-Românii*, I, p. 61), care au înfăţişarea unor etimologii populare din *omraznic* (cf. Miklosich, *Et. Wb.*, s. *merz*-). — Mr. *abraşcu* = obraznic (Dalametra) e, de fapt, identic cu turcismul dr. *abraş*.

⁸⁸ Sau: *obrazul cinstit* (cf. lat. *integrae frontis homo*, fără iniţiala lui *kalumnia* înfierată pe frunte), pe care nu ţi-e ruşine să-l arăţi în lume (cf. *obraz* = *faţă simandicoasă*, personajiu de consideraţie). — Cât de insidioase pot fi, pentru un observator superficial şi grăbit să conchidă, asemenea amfibologii, se poate vedea şi din cazul lui *ruşinos* = „om care se ruşinează“ şi „lucru de care trebuie să te ruşinezi“. — Cf. sinon. vr. *stidesc*, *stideală* (din sl.), cum şi *a ruşină* = a atentă la pudoarea unei femei, a o necinsti, iar în legătură cu aceasta: n. de pl. *ruşinea-fetei*, la Herodot: αἰδοίον, *pu-dendum* (II, 30), în trad. rom. *pasăre* (p. 102, etc.), *firea fetii* s. *firea mure-rească* (pp. 45, 120). — *Obrăzuirea* = circumcizia „pasărilor“ bărbăteşti, la Egipteni, p. 105: „*Pasirile* ... ei le tae la margine (adecă să *obrăzuesc*)“, — omonimie interesantă de notat (cf. *obrejă* = margine, mal).

⁸⁹ Cf. *darnic, dornic, fărnaric, puternic, spornic*, apoi: *dosnic, josnic*, etc. (v. alte exemple la Pascu, *o. c.*, p. 335, unde însă *amarnic* e derivat din subst. *amar*, iar nu din adj., pe când *dornic* e derivat din verb. *doresc*, că nu din subst. *dor*, iar la *fărnaric* se aruncă verb. *făjăresc*, pentru subst. *făjare*: incoherență și arbitrariu!).

⁹⁰ De remarcat sensul propriu, original al acestui derivat din vfr. *toupe*: „tufă de păr, chică, moț“ (apoi: „cu moț, moțat; pretențios; obraznic“).

⁹¹ Să nu uităm sensul tehnic, militar al cuvântului: „frontul“ (rom. *pe front* = lat. *in acie*, precum lat. *vallum, agger* = tranșee: e sensul lui *troian* sau *șanț* [v. no. 20] din textul nostru, pp. 216, 210, cu extrem de bogată terminologie militară; cf. indicele, unde *haslă* = parolă de recunoaștere, *σύνθημα*, „șibbolet“, „beleg“, „lozincă“).

⁹² Cf. lat. *terga dare alicui, tergiversari*.

⁹³ Dublarea lui -v- e aici etimologică, redând pe *Euboeia*.

⁹⁴ Pentru *lagator, ἀλαγάτωρ*, „Eilbote“, de care vorbiam altădată aici (I, p. 452), cf. mr. *alág*, „courir, marcher“ (Tache Papahagi, *Antologie aromânească*, p. 386), amintind pe turc. *olac*, dar fiind în realitate identic cu *alerg*: **alarg* (cf. it. *allargar*). — Ca și *merg*, de altfel, credem că și *alerg* a plecat din sfera vieții pe apă.

⁹⁵ „O, sfinte *vărhovnicule*“ (la adresa Mitropolitului Ștefan), alternând cu „O, Sfinte *Crêstete*“, se întâlnește și 'n precuvântarea lui Daniil Panoneanul la *Indreptarea Legii* din 1652.

⁹⁶ Pentru sensul tehnic, consacrat, al termenului, în vechile doc. rom., cf. Ghibănescu, *Slovar*, p. 67: „i prodal ego edin nivu u frunte“ = și i-am vândut un pământ în *frunte*, cum și citatul din același, *Sur. și izv. II*, 239, reproduș aici, supt no. 12.

⁹⁷ V. și *Bulletin de l'Inst. pour l'étude de l'Europe sud-orientale*, X, pp. 36, 38. — P. *nacealnic*, v. Miklosich, *Et. Wb.*, sub *čelo*.

⁹⁸ Despre același personaj, v. Cantemir, *o. c.*, 454: „acel Laslău să fie fost *vâlhovnic*, care di pe limba sloveniască să înțeleage vrăjitorii, căutătorii în stele“ (i. e. astrolog, zis și: „numărătoriu-de-stele“, recte: „cetitor în stele“).

⁹⁹ Pentru sinon. *vrăjitor-vraciu* („medic“), cf. caracterul medicinei populare. — *Farmazon* e = rus. *farmazonu* (din fr. *franc-maçon*), iar nu dezvoltat în sânul limbii române, prin et. pop. cu *farmec*, cum afirmă d. Iordan (în „Viața Românească“, XV, 121, unde și *boierel* = bourel e rău explicat prin et. pop. cu *boler*: de fapt, un derivat din forma pl. a radicalului, sau o refacere după pl. derivatului însuși, întocmai ca și *flăcălandru, pârlăiaș*, etc.). — Adăugim că *vrajă* e, în textul nostru, termenul curent pentru „oracol“, căruia, în alte texte vechi-românești, îi corespunde: *vrăjălniță* (așa, de ex., în apocriful tipărit de Pamfile în rev. „Ion Creangă“, IX, p. 159, împreună cu versiunea „Cuvântului de prea înțeleapta Sivilă“, a căror confruntare cu varianta din „Arhiva“, XXVIII, 28, se impune pentru stabilirea lecturii adevărate: *un nașu* = et. pop. din *un inașu* [ung. *inas*, „slugă“], *în trapă* = *intr'apă*, etc.).

¹⁰⁰ Pentru problema, foarte importantă, a tautologiei și, în special, pentru mecanismul ei semantic (multe din „tautologii“ sânt, în realitate,

arhaisme sau provincialisme glosate), *Cartea cu învățătură* a lui Coresi (ed. citată) oferă mult mai instructive exemple decât textul nostru: *prea mândru și înțelept* (p. 15), *sălbăticia și sireapiia* (364), *hulnici și înputători* (p. 365), *striini și stranici* (pp. 403, 500), *furului și tâlharului* (p. 485, cf. *hoț și tâlhar*), etc., la care adăugim, din „Fisiologul“ vr. publicat în rev. „Ion Creangă“, IX, p. 10, următorul exemplu, instructiv pentru originea formei hibride *a cercată* = *a cercetă* + *a cătă*: „crocodelul... iară *cearcă și caută* altă mâncare“. (Tot acolo, pentru sensul original al lui *curând*: „[inorogul], când va să meargă, *fuge curând și merge curând* în pustietate...“). — De fapt, ca și'n „sinonimie“, e vorba, aici, de aproximație: strict vorbind, cele mai multe (dacă nu toate) „sinonimele“ ce alcătuiesc „tautologia“ nu repetă pur și simplu (fie și'n scop de a insista asupra-i) ideea exprimată, ci înfățișează și o nuanță proprie. Dar chestiunea merită o reluare aparte.

¹⁰¹ V. și Păcală, *Rășinari*, p. 141: *pricaz*, „stricăciune, năcaz ce dă peste oieri“. — Ca *bože nakazanie*, „Strafe Gottes“, apare la Ruși în genere o boală epidemică (molimă, bolesniță; buduhală, troahnă), iar *boža rana* = Seuche, *božij bič*, *boža moč* = Fallsucht, litt.: „Gottes Macht“, *boža ruka* = Paralyse, litt.: „Gottes Hand“ (v. I. Manninen, *Die dämonistischen Krankheiten* p. 8), sloven. *božjast* = *božja oblast*, idem (*Indogerm. Forsch.*, XLI, 404) vgr. *θεοπληξία*, etc., își au un analog mai cunoscut în s.-cr. *bôginja* = germ. *Pocken* + sl. *bôginja*, „Göttin“ (Berneker, 66) sau în alb. *l'i, l'ie*, „Blatternkrankheit“ = ngr. *εὐλογία*, idem (G. Meyer), sicil.-dial. *elogu, ailogu*, „Pockennarbe“ (*Byz.-neugr. Jahrbücher*, I, 169; cf. și Abbott, *Macedonian Folklore*, 236, unde se citează *Κυρὰ Βλογιά*, „Lady Small-Pox“) și n. pers. *Vloia* (*Evloghie*) = Benedictus: natura și psihologia eufemismului sânt evidente.

¹⁰² De însemnat și rom.-dial. *împotrosu*, „asemănător întru câtva“: „(v)ine cam *împotrosu* ieluia“ (Păcală, *Rășinari*, p. 139).

¹⁰³ Cf. Anon. Băn., ed. Crețu, p. 363: „*pruglë* - laquei genus“.

¹⁰⁴ Mr. *păltin* înseamnă, înșă, de fapt: „platan“; cf. n. topic mr. *Păltin*, ngr. *Boltinon* (v. Anuarul Weigand, 1919, p. 61) și n. de familie dr. *Păltânea*. — De altfel, abstracție făcând de „esență“, *păltin* românesc nu e altceva, decât *platanus* latin, precum rom. *bivol* nu e, în ultima analiză, decât *βούβαλος* (Miklosich, Berneker) = *bubalus*, deci *bour*: așa și 'n textul nostru, p. 269 („bivoli și zimbri“ = *βούβαλιες... και ὄρως*, IV, 192, de fapt: „bouri și o speță de antilope“. (*ὄρως* fiind luat drept *ὄροι* = lat. *uri*), care cunoaște totuși derivatul: „urechile *boure*“ (p. 384) = *ὄρῶα*).

¹⁰⁵ E vorba de *Barbaria*, de „*Livia* pustie și plină de *jăgării*“ (p. 103), de *lighioane* (= II, 32: *θηριώδης ἐστὶ ἡ Λιβύη*), „*Livia* cè cu *jăgării*“ (p. 266 = IV, 181: *ἡ θηριώδης Λιβύη*).

¹⁰⁶ Un proces deosebit, în *Perecop* (istmul) = sl. *perekopu*, „șanț“.

¹⁰⁷ Cf. Alfred Franke, *Der sogenannte 'Trajanswall' in der Dobrudscha*, în „*Neue Jahresb. f. d. kl. Altertum*“, XX (1917), p. 64 sqq.

¹⁰⁸ Fr. Drexel, *Altes und Neues vom Tropaem Traiani*, în „*Neue Jahresber. f. d. kl. Altertum*“, XXV (1922), p. 331, n. 1.

¹⁰⁹ P. *Colonia Traiana*, înțelegă ca „Trojanische Kolonie“, v. *Rheinisches Museum f. kl. Phil.*, 51, p. 508 sqq. — Amintim că numele Troiei trăește, probabil, în fr. *truie*, „scroafă“: *porcus troianus*, „porcul umplut“, ca *equus*

troianus (v. în special: Darmesteter, *La vie des mots*, p. 57 și Pauly-Wis-sowa-Kroll-Witte, supt *Kochkunst* și *Schwein*, col. 808).

¹¹⁰ Și niște ruine de lângă muntele *Teru* se chiamă sârbește *trojan* (v. Miklosich, *Et. Wb.*, p. 362, s. v.). Cf. de asemenea: Cantemir, *Ist. ott.*, pp. 98 (pod.). 274 (cetate), 617 (poartă).

¹¹¹ Legenda corespunzătoare bosniacă, vezi-o la Hasdeu, *l. c.*, col. 3138 (după Lexiconul lui Vuk Stefanovici, 750). — Versiuni românești populare, în Candrea-Densusianu-Speranță, *Graiul Nostru*, I, pp. 59 (din Dolj), 95 (numele satului, *Potopln*, e o altă etim. pop. evidentă, cu *topesc*, *potopesc*). — Basmul oltean „Domnul-de-Rouă” (mai rar: „Craiu-de-Rouă”) a fost versificat de Bolintineanu (v. Șăineanu, *Basmete române*, p. 117) și utilizat de Eminescu însuși. — O interpretare a legendei în raport cu „Ler Impărat”, identificat cu Galerius, în *Rev. p. ist, arh., și fil.*, XIII (1912), p. 340 sqq; cf. *ibid.*, XII (1911), p. 382 sqq., despre „Drumul Domnului-de-Rouă”.

¹¹² *Κυρπερήνα* s. *Κυρπερήνη*, identificată cu pasărea *Ἰερόβορος* *turdus viscivorus* (Politis, *l. c.*), amintește viu pe *Chira-Chiralina* noastră, care e prezintată însă ca o „floare din grădină”, ca și *Ruja-Rujalina* și, în genere, numele zinelor din descântece (v. *Noua Rev. Rom.*, 1901, p. 170) sau din jocul călușerilor: *Siniztiana*, *Ogristina*, *Leostina* [cf. *leuștean*], *Budiana*, *Roșia*, etc. (v. rev. „Tinerimea Rom.”, 1898, p. 144), care sânt, toate, nume de plante, la fel cu numele „vilelor” sârbești: *Similjana*, „Sandruhrkräutlein”, *Ogrščana*, *Kalina* (v. Krauss, *Volksglaube . . . d. Südslaven*, p. 70). Cf. încă n. de pl *crăișă*, iar în legătură cu el și în ipoteza unui substrat istoric: ung. *királyné*, „regina”, și sârb. *kralica Kyr Alëna* [= Kyra Helena], n. soției lui Vikašin (Jireček, *Gesch. d. Bulg.*, p. 328, n. 38).

¹¹³ De „cărarea lui Traian, la pârăul lui Iordan”. vorbesc de asemenea descântecele (v. d. e. Pompiliu Pârvescu, *Hora din Cartal*, p. 66), deși mai puțin adesea ca de „drumul lui Adam, la fântâna lui Iordan” (v. rev. „Tudor Pamfile”, I, 179), sau de „fântâna lui Adam, la apa lui Iordan” (v. Păsculescu, *Lit. pop. rom.*, pp. 115, 132, etc; cf. *ibid.*, p. 127: „pe cărarea lui Iordan, la fântâna lui Bogdan”).

¹¹⁴ Cf. și Apostolescu, *Valurile romane: brazde și troiene* (extras din „Revista Armatei” pe 1910).

¹¹⁵ După excerptele din „Analele Dobrogei”, VI (1923), pp. 194—5.

¹¹⁶ Sânt 4 variante, toate mehedintene. — De notat legenda despre Traian și podul de peste Dunăre (*ibid.*, p. 14) și basmul cu „sora lui Traian”, care, ca să scape de foc, se aruncă în Dunăre (*ibid.*, p. 109).

¹¹⁷ Pentru *Câmpul al Kesari* și *Calea al Kesari*, de lângă Mețova, v Tache Papahagi, *O problemă de romanitate sud-ilirică*, p. 20 (= *Grai și Suflet*, I, p. 89; cf. și *Drumu-Domnului* s. *drumu-mumușului* = calea lapte-lui, la Megleniți: *ibid.*, p. 35).

¹¹⁸ Pentru *troian* în toponimia rom., cf. pe lângă Frunzescu (p. 492) și *Marele Dicț. Geogr.* (ad loc.): I. Bogdan, *Documentele lui Ștefan-cel-Mare*, II (indicele numelor geografice).

¹¹⁹ Pentru *crângul* s. *brâul cerului*, compară cunoscutele metafore corespunzătoare din nomenclatura *curcubeului*. — P. c. di Sant Yago (it. *San Giacomo*) și *Jakobstrasse*, cf. *Santiago di Compostela* și *Jakobsbrüder*.

II.

Probe de sinonimică românească ¹.

Studii de sinonimică românească, putem zice că nu există. Un articol ca acel despre „Colectivul *ceată* și sinonimele sale”, publicat în „Arhiva” din Iași (IX, p. 392 sqq.²) de regretatul fost profesor de franțuzește la Pomirla, Gh. Gheorghiu, stă cu totul stingher, ori trebuie să primească tovarășia, destul de neplăcută, a pomelniceilor *Dracului*, alcătuite de dd. G. Pascu³ și E. Botreanu⁴.

Material adunat există, totuși, considerabil. Astfel, ca să nu pomenim de nomenclatura botanică (în special, Panțu) și ihtiologică (Antipa, Frățilă) sau de terminologia poporană agricolă și industrială (Damé, Pamfile), „Opincarul” lui Jipescu oferă o îmbielșugată recoltă, Glosariul manuscris al Goleșcului, din care d. G. T.-Kirileanu dă, prin „Șezătoarea”, prețioase excerpte, e o adevărată mină, iar Glosariul lui C. Stamati din „Musa Românească” (ed. Codrescu, I, p. 526) își are, deși în mai mic, importanța sa. Extrem de bogate liste de sinonime, ca acele din Glosariul Viciu (p. 103 sqq.), relative la *chibrituri*⁵ și *cartofi*⁶, iar, nu lipsesc. Și a fost o fericită inovație ideea d-lui Sextil Pușcariu de a face loc, în Dicționarul Academiei, supt anume cuvinte, sinonimelor respective.⁷

Sânt atâtea „prodrome” ale *Repertoriului* (dacă nu chiar *Dicționarului*) de *Sinonimică Română*,⁸ ce se va face cândva: în calea lui aducem și neînsemnatul nostru prinos.

Știm, — și o spunem pentru a preîntâmpina o eventuală obiecție, — că, după unii, existența însăși a sinonimelor e iluzorie, întrucât ea ar presupune o identitate de înțeles care, de fapt, nu există. Dar mai știm că însăși această „identitate”, când, din sfera abstractă a transcendențelor logice, se coboară în realitatea biologică, istorică, a contingențelor limbii (care nu e logică, ci psihologie!⁹), trebuie luată „cum grano salis” și că uzul (*usus*), care poate degenera în „abuz” (*κατάχρησις*), fără a-și pierde calitatea de „arbitru”¹⁰, le autoriză: din grația suverană a acestui dictator, care nu vrea să audă de Constituțiile gramaticale ale „miniștrilor graiului” și-și vede liniștit de drum, — pe când „grammatici certant”, — neconsimțind să sfârâme cristalele limbii, numai pentru că ele

¹ Notele sânt la sfârșitul lucrării.

n'ar fi destul de geometrice, *sinonimele există*: e fapt. Și atâta ¹² ar ajunge, pentru ca ele să fie „legiune“, chiar dacă n'ar fi să urmărim, cronologic și geografic, mulțimea aceluia, care, cândva („arhaisme“) sau undeva („provincialisme“), redau *grosso modo* aceeași noțiune, cu sau fără nuanțele de frumusețe, cuvântă și adevăr, corespunzătoare ¹², ce alcătuiesc împreună conceptul de „*proprietas verborum*“.

În această gamă de nuanțe, adecă, subiectiv, în perceperea și redarea timbrului lor, stă și tot meșteșugul traducerilor, care nu sânt, în ultima analiză, decât o problemă de echivalență verbală, de sinonimică interlinguală (bilingvă, diglottă). Și o problemă atât de delicată și grea, încât mulți o proclamă, des-nădăjduiți, insolubilă. Dificultăți obiective, rezidând în însăși firea limbii în care traduci în raport cu aceea a limbii din care traduci ¹³, și dificultăți subiective, derivând din înseși insuficiențele de gust și știință ale traducătorului, se îngrămădesc fără număr în calea traducerii, împiedecând, într'o măsură mai mare sau mai mică — după nivelul relativ al limbilor și după talentul cui le mânuește — găsirea echivalentului ¹⁴.

Să luăm un caz concret. Herodot (I, 32,8) citează vorba celebră a lui Solon către Croesus: „πρὶν δ' ἄν τελευτήσῃ, ἐπισχεῖν, μηδὲ καλέειν κω ἔλπιον, ἀλλ' εὐτυχέα“. Toată greutatea traducerii stă în redarea antitezei ἔλπιος-εὐτυχής, între două sinonime... antonime. Biruit-a însă această greutate Dindorf, când traduce latinește: „Priusquam vero diem obierit, differendum est, necdum *beatus* hic nominandus, sed *felix*“? — Dar *felix* redă, într'un vestit vers vergilian (*Georg.*, II, 489: „*felix*, qui potuit rerum cognoscere causas“: alusie la Lucrețiu!) tocmai pe ἔλπιος din Euripide (fragm. 910, p. 654 N²: ἔλπιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔχει μάθησιν), iar *beatus*, în cutare vers, nu mai puțin faimos, din Horațiu (*Epod.*, II, 1: „*beatus* ille, qui procul negotiis“) nu se referă de loc la fericirea postumă (cf. și gr. τρισόλπιος, τρισμακαρ față de vergilianul „*terque quaterque beati*“ și horațianul „*felix ter et amplius*“ ¹⁵). — Au greșit, poate („licențe poetice!“), Vergil și Horațiu, care, acesta, dă chiar o definiție a termenului *beatus* (*Carmina*, IV, 9,45 sqq.) ¹⁶? E mai greu de admis. Și nici tratatele de sinonimică latină sau „*Antibarbarus*“ nu pot pretinde așa-ceva. Fapt este, că ἔλπιος nu are precizia, conturul definit, eliminatoriu, al „*fericirii transcendente*“, „*cerești*“, pe care-l are, în anumită măsură, mai târziu, un μάκαρ, μακάριος =

defunctus, mortuus (cf. Μακάρων νῆσος, „Insula Fericiilor s. Blajinilor = Morților“, „Insel der Seligen = Toteninsel“, apoi germ. *glücklich, selig*¹⁷, fr. *bienheureux*) și că, în pasagiul citat, definirea, delimitarea conceptului se datorește însuși contrastului cu εὐτυχής: θέσει, nu φύσει! Cu εὐτυχής, însă, nu eră același lucru: ca și εὐδαίμων (cf. ἀγαθός δαίμων „geniul-bun“, în concepția creștină Ἀγαθάγγελος, și homericul σὺν δαίμονι, „cu Dumnezeu!“), εὐτυχής se raportă la „noroc“ (cf. ἀγαθῆ τύχη, „noroc bun!“)¹⁸, — singura deosebire fiind aceea, că εὐδαιμονία s’ar referi mai curând la o fatalitate (fericită) internă, de temperament sau caracter (cf. ἡθός ἀνθρώπων δαίμων al lui Heraclit), pe când εὐτυχία înseamnă o fatalitate (fericită) externă, rezultând din împrejurări, din conjuncturi fericite (cf. τυγχάνω, „întâlnesc, întâmpin“). Ca atare, însă, adevăratul echivalent latin al lui εὐτυχής nu poate fi *felix* (= *fecundus*, opus lui *sterilis*), cum vrea Dindorf, ci numai *fortunatus* (cf. *Fortunae filius: fors, forte, fortuitus*), *auspicatus* (cf. *ominatus*), sau *prosperus* (cf. *res secundae* și gr. εὐθηνός, „care prosperă, propășește, e din bielsug“, — de unde și *teften* al nostru!¹⁹ — „căruia-i merge bine“: ideea trebuie comparată cu aceea de „a face bine“ — ca în: *ce mai faci? = cum îți merge?* — a gr. εὐπράττειν). — De aceea, fără închipuire, preferăm traducerea bătrânului Eustratie al nostru (*Herodot*, ed. N. Iorga, p. 15): „până nu va muri, nu pociu să-l *fericesc*²⁰, numai ce-i zic: *nărocos*“.

*

„Gravidă“: 1. borșoasă, — 2. burduhoasă, — 3. grea, — 4. grecioasă, — 5. groasă, — 6. încărcată, — 7. îngrecată, — 8. îngreunată, — 9. îngroșată, — 10. în-poziție, — 11. împovărată, — 12. în-altă-stare, — 13. însărcinată, — 14. neslobodă, — 15. tăroasă.

Observațiuni. — No. 1 e un derivat din *borș*, „gros ventre de femme enceinte“ (v. Dicț. Ac.), cu același sens peiorativ, ca și no. 2, cu variantele sale: *burdioasă, burduhănoasă*, cu *burduhul (borșul) la gură, cu pânțele până la gură, cu ciolane în pânțele* (Marian, *Nașterea*, p. 10, n. 1), în special despre fetele „greșite“, pentru care vechile orândueli prevedeau „gloaba pântecelui“, cu anumite circumstanțe atenuante pentru cazurile de „greșeală fără pânțele“ (N. Iorga, *Studii și doc.*, VI², 273). — No. 3 (în vechile legiuri rom.: *grea de prunc*²¹ s. *în pânțele*, în Bănat: *greoanțe*, apoi *grea-mare*) aparține aceluiași radical cu no.

8 (de întrebuițare curentă) și no. 4 (arhaism, atestat, d. ex., în Biblia din 1688, 277), derivând direct dintr'un lat. **grevitiosa* (ca și no. 7, din lat. **ingrevicare*; cf. mr. *angricari*, „a fi greu, a atârna“, *angricat*, „atârnat“, *angricos*, „greu, posomorât“, *'ngricari*, „a îngreună, a îngreuiă, a avea greutate, a avea lene“²²), mai probabil decât din vr. *greață*, „greutate“ (cf. dubletul modern *greșos*). — P. no. 5., cf. fr. *grosse* și no. 9, atestat în N. Iorga, *Doc. Bistriței*, II, 34: „*îngroșată* muere“. — No. 6 l'am găsit și 'ntr'o povestire de la Românii din Serbia (*Gratul nostru*, II, 152): „O fost o muiere *încărcată* cu un copil și copilul o plâns în mumă-sa“; cf. de altfel: *pușcă încărcată* și *a răsturnă carul s. căruța*, „a naște, a face“ (familiar). — P. no. 10, cf. expresia amplificată: *în poziție interesantă*, analoagă expresiilor: *în stare binecuvântată* și *în starea darului* (Marian, l. c.), corespunzătoare no. 12; pentru sin. *a porni (a fi) în (într') adaus* (cf. Creangă), compară și *a purcede îngreunată*. — No. 11 (forma dată e din Marian, l. c., ca dublet al obicinuitului *împovorată*) alcătuește o grupă cu no. 13, pentru care ar fi de comparat în deosebi: *sarcina* (cf. *a purtă*, „être en gestation, porter son fruit“,²³ *a pierde, a lepăda*), *a depune* (sc. *sarcina*, despre vite „a-fătă“), ir. *pondre*, „a (se) ouă“ (despre păsări) = lat. *ponere* (cf. *deponere*, „ablegen, gebären“, de unde — prin **depositare* — alb. *deštón* 'gebäre, werfe zu früh', după G. Meyer, care compară, s. v., ngr. epir. *ἀπορρίχνω*, idem), *mettre bas* = *accoucher* (despre animale), și cu no. 15, care e mai curând un derivat din rom. (v. și dial.) *tar*, „sarcină, povoară“, decât un reflex imediat al ung. *terhes* (Iosif Popovici, *Palia de la Orăștie*, p. 21); cf. *întăroșă*, ca *îngroșă*, etc., nu *întăroși* (*ibid.*, p. 19). — No. 14 e consemnat la Marian²⁴. — *Gravidă* însuși, întrebuițat ca termen medical și juridic (de medicină legală), se pronunță de obicei „franțuzește“, cu accentul pe penultima, deși prototipul latin e proparoxyton (cf. Dicț. Acad.).

„Violonist“: 1. (a)lăutar (alăutaș), — 2. balaur, — 3. bandaș, — 4. carcalete, — 5. ceteraș, — 6. diblaș (diplaș), — 7. gașper, — 8. highidiș, — 9. igreș, — 10. muzicant (*a* muzicaș, *b* muzicuș), 11. scripcar, — 12. țișan, — 13. viorar (viorist), 14. zicaș (zicălaș).

Observațiuni. — No. 1. e mult mai puțin întrebuițat supt formele întregi (*alăutar*, *alăutaș*), decât supt cele aferezate

și'n special supt forma *lăutar*, derivată, firește, din același (a) *lăută*²⁵, „luth“: *lăutar* e „muzicantul“ prin excelență, la fel cu cântărețul din *ceteră* (no. 5), *diblă* (no. 6), *scripcă* (no. 11) sau *vioară* (no. 13) și în deosebire de *cobzar* (cf. însă sl. *kobzar*, „aed, rapsod popular“), *guzlar* (din *guzla* dalmată), *năiaș*, *muscălaș* (s. *muscalagiu*), *cimpoier*, etc.; v. acum: C. Bobulescu, *Lăutarii noștri*, București 1922, și Leca Morariu, *Cei din urmă lăutari ai Bucovinei* (în „Ce-a fost odată“, Cernăuți 1922, p. 67 sqq.). — N-le 2, 7 și 12 designează în special pe lăutarul țigan (cf. Candrea, *Poreclele la Români*, p. 125, cum și *țigan* = fierar, *armean* s. *grec* = negustor, *bulgărie* = grădină de zarzavat, etc.). — No. 3 înseamnă propriu-zis: „lăutar dintr'o bandă“ (taraf, tacâm)²⁶ și se află atestat la Giuglea-Vâlsan, *De la Românii din Serbia*, p. 388. — No. 4 îl dăm după rev. „Ion Creangă“, VI, 313, ca „nume de batjocură al lăutarilor“, de fapt: *scacaleț*, „locustă“ (cf. no. 2 și n. de insectă *scripcar*)? — P. no. 6, v. d. ex. *Rev. Ist.*, II, 167; varianta, în Cihac, II, 96, supt *diplă*, iar, acum de curând, în „Graiu și Suflet“, I, 136, împreună cu *diplaș*: cf. și „Anuarul“ Weigand, XVI—XVII, p. 111, apoi sinon. dr.-dial. *ghiga*, „violon“, din Cihac, II, 119 (*broancă* e mai mult „contrabas, gurdună“ decât „lăută, vioară“) și sinon. mr. *zancracută* din Dalametra, 224. — No. 8 e ung. *hegedüs*, „violoniste“ (v. Dicț. Acad., unde se dau și variantele *hididiș*, *highiduş*). — No. 7 (atestat, între alții, la Frâncu-Candrea, *Moșii*, p. 101; Pamfile, *Sărbători de vară*, p. 154) e ung. *igricz*, „rhapsode“, pol. *igracz*, „badin, amuseur“, și înseamnă, deci, originar, mai mult un „diseur“ sau „danseur“ (sl. *igrati*); cf. de altfel expresia *a zice* (din *vioară*, ca și *din gură*), fr. *jouer* (du violon), germ (*Geige*) *spielen*, cum și no. 14, cu varianta (atestată la Marian, *Sărbătorile*, II, cât și 'n rev. „Ion Creangă“, VI, 126: *dzâcalaș* = cel ce cântă, care zice frumos din fluer ori trișcă). — No. 10 *b* e pronunțarea maghiară a neol. *musicus* (cf. *număruș*), iar no. 10 *a*, o formațiune analogă cu *lăutaș* (și: „fabricant s. negustor de lăute“, ca fr. *luthier*!), *flueraș* (alături de *fluerar*), etc.; no. 10 însuși are și dubletul *muzicanț*, singular refăcut după pl. (ca și *comedianț*). — No. 13 e, ca și neol. *violonist* (din fr.), prin analogia căruia s'a format, un termen de orchestră; cf. sinon. mr. *chimanigi*, „viorist“ (Dalametra): vr. *chiemani*, „un fel de violină“, *cheman*, „idem, cu două rânduri de coarde“, *sinekeman*, „idem, cu patru coarde“

(Bobulescu, *o. c.*, pp. 31—3), alb. *këmane*, *kemendže*, „Art Violine“ (G. Meyer) = turc. *k'eman(e)*, idem.

„Rat“: 1. chițcan (ghiscan), — 2. chițoran (ghițoran), — 3. cloțan, — 4. gherlan (ghiorlan), — 5. ghiorțan, — 6. grivan, — 7. gurlan, — 8. guz(g)an, — 9. hârciog, — 10. hârț, — 11. lostun, — 12. mioarcă, — 13. miogârțan, — 14. mitorlan, — 15. mițorgan, — 16. pășoiu, — 17. pință, — 18. popândău (popondoc, popinteu, potinteu, popânzac, popânzoiu), — 19. poponeț (poponete), — 20. poțoc, — 21. sistar (țiștar), — 22. spurc, — 23. șoacăț, — 24. șobolan, — 25. șomâc (șomâlc), — 26. țușcan, — 27. zezeran.

Observațiuni. — Baza numirilor e, în genere, onomatopeică, imitând strigătul animalului (v. acum Șutu, *Strigătele animalelor*, în Dacoromania, II, p. 120 sq.). — Pentru no. 1, v. Cihac, II, 564 și Dicț. Acad. Maghiare, s. v. *cickány*. — No. 2 e atestat, împreună cu n-le 3, 8 (pentru finalul *-gan*, cf. și ung. *bozogány*, *mozogány*, *csalogány*, *patogány* = *patkány*, „mus rattus“) și 27, la Cihac, *l. c.*; varianta *ghițoran* e în același raport cu *chițoran*, ca și *ghiscan* (v. Dicț. Ac. Rom.) cu *chițcan*. — P. no. 4, cf. înțelesul de „rustre, glouton“ al variantei *ghiorlan* (fără legătura, presupusă de unii, cu *Gherla*²⁷) și, în aceeași ordine de idei, interj. *ghiorț*, „imitând zgomotul înghițirii“ (Dicț. Ac.), la care trebuie raportat *ghiorțan* (no. 5). — Pentru no. 6, „un fel de șoarece cu o pată albă în jurul gâtului“, v. Dicț. Ac., supt *griv* (p. care, cf. și ngr. *γρῖβας*, *γρῖβανός*, „fuscus“). — No. 10 apare la Anon. Băn. ca „hercz“ (cf. *hârciog*, „cricetus, Hamster“, ung. *hörtsög*, din Lex. Bud.) și ca sinonim exact al lui „spurk“ (no. 22) și „shomek“, adecă *șomâc* (no. 24), din rut. *chomyk*, pol. *chomik*, rus *chomjaku*, „Hamster“ (Berneker), atestat și 'n Biblia de la 1688, 77, cu sensul de „taupă“; cf. „descântecul de șomâlc s. cârtiță“ („o bubă care se face mai ales la fața femeilor cu copiii“), din Șezătoarea, VI, p. 92, cum și „gâlcile, cu șomâlcile“ dintr'un descântec de gâlcă (rev. „Ion Creangă“, V, 336). Faptul că cuvântul înseamnă și „șoricel“ (Viciu, Glosariu, p. 78; Rev. critică-literară, III, 169), e, de sigur, explicabil, dar el nu autoriză emendarea pomenitului *shomek* în *shornek* = șoarec (la Berânda: *suroc*, iar în Lex. Bud. și: *ciureciu* = cioarece), propusă de Crețu (Rev. Tocilescu, VI, 325); cf. de altfel: *shorek* (*ibid.*, cum și 'n Hasdeu, *Columna lui Traian*, IV, 419), iar, pentru *șomâc*, v. Tiktin, s. v. (alte exemple), adăugând încă varianta *șomâc*, din „Rugăciunea Sf. Mucenic Trifon“ (G. Dem. Teodorescu,

Poes. pop., p. 389: „șoarecii, cârțițele și șomâcii“) și șom, „sobol“ (Stefanelli, *Doc. Câmpulungului moldovenesc*, no. 118). Observăm, din acest punct de vedere, că delimitarea nomenclaturii „șoarecelui“ față cu „șobolan“, pe de o parte, și cu „sobol“, „cârțiță“ (în Moldova, și: *guziu* = ung. *güzü* și *mitorlan*, p. care v. Dicț. Șăineanu, apoi: *cec[?]* = țincul-pământului, „Blindmaus“, după Barcianu, care trimite la sin. *șuiș*, în fine: *orbeș*, *orbete*, ung. *vakand*, -ok, cf. fr. *orvet*, dr. *ceciliz*, gr. *τρυφλινοσ* n. de reptilă) e foarte relativă și șovăitoare.—No. 11 e atestat în presupusul arhetip al Lex. Berânda și derivă, după Hasdeu (*Cuvente den bătrâni*, I, 287), dintr'un cuvânt rom. pierdut *lost*, „gaură“ (?). — No. 17, cu var. *chintă*, în „Arhiva“ — Iași, 1924, p. 8. — Bogata familie de supt no. 18 (cf. Zanne, *Proverbele Românilor*, II, 902) are și reflexe toponimice și patroni mice: *Popânzălești* (Romanați); cf. *Poponeți* (cătun, Buzău), *Chițcani* (sat, Putna), *Chiscani* (sat, Brăila; dacă nu e cumva un fonetism mold. pentru *Piscani-Piscu*), *Chițoreni* (Prahova), *Ghiorteni* (Dorohoi)²⁸. Legătura cu *popă* (cf. „*poponeț*, ca *popa* la praznic, în capul mesei“!), neetimologică (cf. totuși Tiktin, s. v. *pop*¹, „holzerne Säule, apoi *popic*, *popondoc* „Stützpfahl“, *poponete*), se vedește încă mai mult la no. 19, al cărui înțeles propriu pare a fi, totuși, acela de „convolvulus arvensis, lampion“ (Cihac, II, 278) al sârb. *poponac*, deși la Panțu (s. v. *volbură*) cuvântul lipsește: sensul de „opaiț“, stând drept, în capul mesei, ar putea fi, metaforic, la baza lui *poponeț*, „rat“, care, la cel mai mic zgomot, se ridică în două labe, proptindu-se pe coadă, spre a privi și ascultă; cf. și *a sta popândău*, „a sta în fața altuia într'un mod provocător“ (Codin, *O seamă de cuvinte*, p. 60), *a sta, a se pune potinteu* = a fi piedică, obstacol (Boceanu, *Cuv. din jud. Mehedinți*, p. 100, cf. ung. *pattantyú*, „tun; ciocâlteu“), cum și *popânzoc*, „insulă, grind“ (în rev. „Ion Creangă“, VI, 153). — No. 20 e ung. *pocok*, „guzgan“ (cf. M. Pompiliu, *Graiul din Biharea*, în *Convorbiri Literare*“, XX, 1015 și V. Caba, *Szilágy vármegyé*, p. 99, cu varianta *pațoc*). — No. 21 e atestat la Săghinescu, *Vocabular românesc*, p. 68. — Pentru înțelesul de „Ratte“ al lui *șocăț* (alături de acela de „Neamț“, „Austriac“), v. Tiktin, s. v., apoi Bucuță, *Românii dintre Vidin și Timoc*, p. 132 (var. dial. *șocâte* = șoarece), rev. „Ion Creangă“, V, 375: „*șocăț* = șoarece“ și rev. „Izvoarașul“ IV, (1922), p. 4: „Au puiat *șocății* (=șoarecii) în târna cu câlți și i-au ros *socății* toți câlții“: „*socății* = șoarecii“. — Pentru no. 24 (cu varianta *sobolan*) v. Cihac, II, 353 (supt *sobol*). — Ni se

pare exclusă vreo urmă din gr. $\mu\upsilon\varsigma$ în n-le 13 (p. care, cf. rev. „Ion Creangă“, II, 55: „*mioarcă* = guzgan de baltă“) și 14 (p. acesta, cf. pe lângă no. 15, și *miogâlțan*, „prost, nătărău“, din Furtună, *Vremuri înțelepte*, p. 92, apoi cunoscutul *mocârțan*, „țopârțan“, cum și no. 4: *ghiordan*). — Să adăugim, însă, că lat. *mus* s'ar fi păstrat, după Candrea-Densusianu, s. v., în *mușuroiu* = lat. *mus araneus*, „musaraigne“, și că în rom.-dial. *mișină*, „locul sau borta, unde șoarecii strâng de-ale mâncării“ (Rev. critică-literară, IV, 338), avem, poate, pe lângă lat. *messio* (Candrea), și pe sl. *mîși*, „șoarece“ (păstrat, dialectal, în sârbismul *mișomor*, „otravă de șoareci, șoricioaică“, și, arhaic, deși indirect, în vr. *mișiță*, „braț“ = vsl. *mišica*, „mușchiu“, adică: *musculus*, deminutiv din *mus*, „șoarece“, analog lat. *lacerta*). Remarcabil, pentru fidelitatea reflexului fonetic al prototipului latin, e *sorocină*, n. bănațean al plantei *coada-șoarecelui*, *Achillea Millefolium* (Panțu, p. 68), cf. *șoricel* sau *codițucă*, *Myosurus minimus*, Queue-desouris, *Mäuseschwanz* (*ibid.*, p. 70)²⁹.

„Bouche; museau; bec“: 1. badoc, — 2. bot, — 3. cioc, — 4. cioclonț, — 5. ciort, — 6. ciup, — 7. clanță, — 8. clobanț, — 9. clonț, — 10. fle(o)ancă, — 11. fleură, — 12. flit, — 13. gură, — 14. pisc, — 15. plisc, — 16. plit, — 17. lio(a)pă, — 18. lio(a)rbă, — 19. rât, — 20. rost, — 21. surlă, — 22. teflu, — 23. tic, — 24. țiu.

Observațiuni. — No. 1 e un ardelenism, obicinuit în expresia: „tine-ți badocu! = ține-ți gura!“ (Viciu; cf. Dicț. Acad., s. v.). — No. 2. (pentru al cărui etymon nu trebuie pierdut din vedere sl. *chobotu*, „bot, rât“, cu reflexu-i rom. *hobot*, „nez grand et diforme“, etc.!) se zice, peiorativ, despre om (cf. *botos*) și, excepțional, despre păsări: *bot-gros*, *bot-roș*; normal, despre animale (mamifere), în genere; după Anon. Băn. (ed. Crețu, p. 380), el ar designa în special „os bovis“, precum *ciort* (no. 5) ar fi „os equi“ (în Rev. Tocil., I, 183: „gura de la o cană ori urcior“) și *plit* (no. 16), adică *flit* (v. Dicț. Acad.), „os porci“ (cf. mr. *stăflit*, „epiglottă“ = ngr. *σταφυλίτης*, idem, și mr. *gruniu*, „bârbie“, față de lat. *grunnire*, din care fr. *grogner*, și *groin*, „museau de cochon ou de sanglier“, despre care v., supt „colină“), ca și no. 19 (la Anon. Băn.: *rit*, „os avis“!), no. 21 (metatoric, din *surlă* = *surnă*, „trâmbiță“; în Basarabia, după V. Stoica, p. 138: *sârmari*, *surmaci* = trâmbițaș, borozan, recte: *surnaș*) și no. 24 (cf. a *țâul*, a *coviță*): aluzie la forma și mai ales la „rostul sonor“ al

râtului (cf. mr. *fiurare* s. *chiurari*, „gazouiller“, apoi bănăţeanul *ţâu*, „clopot“, lit.: *qui tinnit, tinnio*, „a ţiui“, cum şi it. *istrumento di porco* = *salterio, psalterion*), ca şi în *pipur(a)*, *chipur(a)* din cimilitura uliului şi găinii = **pipula*, de la *pipo, pipio, pipilo*, „piauler, gazouiller, caqueter“ (Pascu, *Despre cimilituri*, I, 91), mr. *chipirare*, „pincer, gazouiller“, *chipurari* = *chipinari*, „a pişcă a ciupî, a ciuguli, fig. a durea“ (Dalametra), cum şi în *plisc* (cf. şi *flisc*, între sinonimele din Marian, *Ornitologia*, I, 51, n. 1, iar pentru etimologie, şi *a plescăi*), *ciup*³⁰ (no 6; cf. Duiliu Zamfirescu, *O muză*, p. 113: „[Puii], smulgându-şi cărăbuşul din *ciup*, unul altuia“ şi *ciupesc*), *clonţ* (cf. *cloncan*, *a cloncâni*, *croncan*, *a croncâni*), *cioclonţ* (= *cioc*+*clonţ*: N. Drăganu), *clobanţ* (şi „cârlig“: forma!). — Pentru no. 14 (la An. Băn.: „piszk“), compară, pe lângă cele spuse supt n-1 precedent, şi: *a chiscui* (despre păsări), *pişcare* (cf. it. *pizzicare* şi dial. *pizzu*, „bec“), apoi mr. *chipitare*, „becqueter“, *chipită*, „pointe; bec; pic, crête, sommet“ = *pipitare*, *pipita* (Archivum Romanicum, VI, 256), megl. *piscă*, „plisc“, *pi-gulesc* = **piculesc* (*ciugulesc* = **cioculesc*?), iar, în legătură cu fr. *pic*, rom. *pisc* (de munte): ideea de vârf ascuţit (cf. *cioc*, *ţăcălie*). — Pentru arhaicul *rost*³¹ (lat. *rostrum*, „bec“), în înţeles de „gură“, cf. *pe de rost*, *rostesc* (ca lat. *orare*, din *os, -oris*?) şi *Rost-de-aur* = Hrisostom (Gură-de-Aur); iar, pentru *gură* = lat. *gula* (fr. *gueule*), substituit lui *bucă* = *bucca* (v. Dicţ. Ac., s. v.) sau lui *os* (cf. *osculum* = *guriţă*, „sărutare“), compară şi sinonimele peiorative (satirice) de la n-le 10, 11, 18, cu toată familia lor semantică: *moară-hodorogită*, *hodoroagă*, *dârdală*, etc. (v. Candrea, *Porecele*, p. 76 sqq.³²). — No. 22 (*teflu*), atestat în Codin, *Îngerul Românului*, p. 357 (supt *râmă*; cf. *flit*), iar no. 23 şi 'n rev. „Izvoraşul“, V, 24: „*ticul* porcului“. — Adăugim că fr. *mu-seau* are un corespondent dialectal în mr. *muţă* (di porc), „rât“ (cf. ngr. *μούτζουνο*), şi că prototipul francezului *bec* însuşi, lat. *beccus* (de origine celtă şi atestat ca poreclă a lui Antoninus, la Suetoniu, Vitellius, XVIII: „cui Tolosae nato cognomen in pueritia *Becco* fuerat, id valet gallinaei rostrum“), se păstrează, indirect măcar, în rom. *becaţă*, mr. *bicaţă*.

„Cascadă“: 1. cioroiu, ciuruiană, — 2. Durăitoare, Durui-toare, — 3. Durduc, — 4. gherdap, — 5. Hăulita, — 6. hudu-doiu, — 7. Huetura, Huitoarea, — 8. Huruitoarea, Hurhuitoarea,

— 9. Picătoarea, — 10. Pișători, Pișolea, — 11. povornitoare, — 12. Prag(uri), — 13. Săritoare, — 14. Sfârâitoare, — 15. Sunători, — 16. Urlătoarea, — 17. văjoiu.

Observațiuni. — Am scris cu maiusculă acèle sinonime, care nu sânt atestate, după informațiunile noastre, decât ca toponimice, deși ele presupun, firește, existența unor apelative corespunzătoare, și am exclus toponimicele de origine străină, care au același sens etimologic sau unul apropiat, cum ar fi, d. ex.: *Cricovul* („der Lärmende“, după Weigand, Anuarul XXVI—XXIX, p. 80), *Govora* (vsl. *govora*, „larmă“), chiar *Grohotul*, *Grohotișul*, n. de pârâie buzoiene (în care apelativele de bază, *grohot*, *grohotiș*, „morene“, par a fi fost apropiate prin et. pop. de *grohăi*), cum și formațiuni îndoelnice ca: *Alăuta* (metaforă: *alăuta*, „vioara“, prin aluzie la „cântecul“ apei?), *Dadalica* (pârâiaș, Băcău), *Dadișa* (pârâu, Suceava). E adevărat, apoi, că, strict-vorbînd, nu orice torent impetuos și zgomotos e o „cascadă“, o *cădere-de-apă* (termenul acesta, analog germ. *Wasserfall*, nu l-am întălnit în gura poporului); dar graiul obișnuit nu face întotdeauna aceste distincții precise, și distincțiile noastre sânt, de multe ori, artificiale. — În detaliu, avem de observat următoarele: la no. 1 (*cioroiu*, „șipot“, despre care v. și Dacoromania, I, 250, adăugînd varianta *ciuroiu* din Viciu, p. 31) aparțin, mai probabil ca la *cioară*, și toponimicele *Cioroiu* (sat, Romanai), cu *Cioroiaș* (ibid.), sau *Cioroiașul* din com. Izvor (Dolj) și *Ciorogârla* (sat, Ilfov), iar pentru *ciuruiană*, *ciuruiene*, „cascadă“ (Rev. critică-literară, III, 93), de origine patent onomatopeică, cf. și mr. *ciuciurari*, „susur, şușuit“ (Dalametra), dr.-dial. *ciuciur*, „șipot“, prin care d. E. Bucuța glosează pe *țufuroi* din graiul Românilor dintre Vidin și Timoc (p. 132). — No. 2, avînd la bază pe *durăesc*, *duruesc* (»fac dur!«, „dau de-a dura“ = rostogolesc), îl găsim ca n. de pârâu în Suceava (*Durăitoare*; cf. tot acolo: *La-Durăitori* = la Cascade) și ca n. de pârâie în jud. Băcău și Tecuciu: *Duruitoarea*. — *Durducul* (no. 3) se chiamă niște pârâie din jud. Botoșani și Vaslui, iar *Durduci*, un pârâu din Vâlcea: *durduc* = *hurduc*? — No. 4 (din turc. *guirdab*, „tourbillon d'eau, gouffre“) numește, în special, Cataractele dunărene, de la Porțile-de-Fier, gr. *Καταρράχται*, pentru care traducătorul vr. al lui Herodot (ed. N. Iorga, p. 370), întrebuițează termenul *povornitoare* (no. 11): aluzia e, aici, la „povârniș“,

pantă, versant, precum în *gherdap* avem de a face mai mult cu ideea de „vârtej“ (ca în *vir*, *vârciolog*, *bolboană*, *dornă*, *toance*, etc., despre care v. Dacoromania, I, p. 217³³). — *Hăulita* (no. 5) e numele unui pârâu din Putna, unde se află și un sat *Hăulișca*, iar legătura cu *hăulesc* (cf. *Urlătoarea*) e incontestabilă. — N-lui 6 (*Hududoiu* se chiamă și un sat vâlcean) rev. „Izvorășul“ (IV, 13) îi dă înțelesul de „râpă“, dar alte izvoare sânt mai precise: *hududoiu*, »o vale strâmtă și adâncă, pe unde curge o apă zgomotoasă« (Șezătoarea, VII, p. 121, n. 4), »curge *hududoiu* = curge iute și cu zgomot« (*ibid.*), arată limpede baza onomatopeică (cf. și *a dudu*, despre foc). — *Huetura* din Covurluiu (cf. *huet* = *vuet*) și varianta sa băcăuană (de la *huesc* = *vuesc*) sânt perfect clare. — Legătura cu *huruiesc* a lui *Huruitoarea* (loc cu izvoare și pârâiaș, în Băcău), dacă nu și a lui *Horoeta* (pârâu din Tutova), e vădită; iar, cât pentru varianta *Hurhuitoarea* (în Muscel), ea se explică ușor prin contaminația între *huruiesc* și *huiesc* (cf. și *horhăesc*). — Pentru no. 9 (vale, în Buzău), cf. și *Picăturile* (sat în Dolj), evident din *a pică*. — *Pișători* se zic cascadele din Gorj (în »Graiuul nostru«, I, 13; cf. Rev. Tocil., I, 163 și Arhiva-Iași, XXIX, p. 124, n. 1: *Pișetoare*), iar *Pișolea* e un pârâu din Vâlcea; metafora e aceeași, ca în cunoscutele n. romanice de cascade: it. *Pissavacca*, fr. *Pissevache*, *Pissechèvre*, etc. — Pentru sinon. *prag* (no. 12), cf. *Zaporojeni* (despre Cazacii de *Za-poroja*, de la cataractele Niprului) și v. Arhiva-Iași, vol. cit., p. 123 sq., cum și „Revista Istorică“, III, p. 94 (= Operele lui Gheorghe Brancovici, pp. 7, 71). — *Săritoare*, »cascadă«, e atestat la Codin, *o. c.*, p. 65 (ca n. topic, v. la același, *Muscelul nostru*, I, 122), avându-și corespondentul în n. de cascadă (și localitate) meglen. *Sarea-apu* (P. Papahagi, *Megleno-Români*, II, 47); cf. și mr. *Apa-spinzurată*, corespunzând it. *Acqua pendente*, n. topic și personal, pentru care v. Anuarul Inst. de Ist. Naț. din Cluj, I, p. 334. — No. 14 apare ca n. de vale în Muscel (Codin, *o. c.*, I, 123): aluzie la »clocotul« apei? — No. 15 (*Sunători*) apare ca n. de pârâu, în Suceava, și e, firește, diferit de n. de râu *Sănătoarea* (Ștefulescu, *Gorjul istoric și pitoresc*, p. 51), pentru care e de comparat n. de plantă medicinală («înșănătoșitoare»), *sănitoare*, »pojarniță«, având, de altfel, și varianta *sunătoare* (v. Panțu, p. 222). — *Urlătoarea* (no. 16) se chiamă un pârâu prahovean (cf. no. 5). — *Văjoiu*, »cataract« (Frâncu-

Candrea, *Moșii*, p. 20; cf. *ibid.*, p. 22: „scăldători sau cataracte“), nu trebuie socotit ca identic cu *șivoiu*, *șuvoiu*, „torent“, ci ca provenind din baza onomatopeică *vâj!* (cf. *a vâjâi*). — Să adăugim, în sfârșit, că *Scăldăturile* se chiamă și o vale din Muscel, unde găsim și n. de vale *Surla*, *Vârtejii* (Codin, *o. c.*, I, pp. 122, 126, 133).

„Colină“: 1. bâtcă, — 2. bobâlnău, — 3. cioacă, — 4. Coz-lă, — 5. cucă, — 6. Curcubetă, — 7. dâlmă, — 8. dâmb, — 9. geană, — 10. gălmă, — 11. glămeiu, — 12. gômilă, — 13. go-mârdoiu, — 14. gruiu, — 15. holm, — 16. hulă, — 17. monic, — 18. motâlvă, — 19. movilă, — 20. tâlva, — 21. titvă, — 22. țig-mău, — 23. țâlfă.

Observațiuni. — Cum se vede din listă, am lăsat intenționat la o parte, atât nomenclatura relativă la înălțimile mai mari: *munte*³⁴, *muncel*, *muscel*³⁵, chiar *măgură* („crac de munte“, întocmai precum *iezerul* e „ochiu de Mare“) și *deal*, cât și nomenclatura relativă la punctul culminant al înălțimii: *creștet*, *culme*, *munune*, *pisc*, etc.³⁶. Eliminarea nu putea fi, totuși, absolută, fiindcă unele denumiri implică și înțelesul de „colină“, și, de altmintrelea, terminologia omisă se va întâmpina adesea în considerațiunile ce urmează, dându-se, astfel, posibilitatea întregirii tabloului sinonimic. — Pentru no. 1, v. Dicț. Acad., s. v.: înțelesul variază între „petite montagne“ și „somet de colline“. — *Bobâlnău* (no. 2) e atestat *ibidem*, p. 588, pentru jud. Muscel. — No. 3, la Viciu, p. 30, unde *cioacă* „înălțime, loc ridicat, deluț colină“, e separat arbitrar de *cioacă*, „vârful unui deal“ (cf. *cioc*, *pisc*). — Un *coz-lă*, apelativ, s'ar putea deduce din cutare pasagiu din „*Descriptio Tartariae*“ a lui Broniowski, în care se vorbește de *gorgane*, „tumuli“³⁷, că de „*Cozles*, vulgo *Mogilii* [= *moghile*, *morile*] dicti“ (cf. Dacoromania, I, p. 215, unde v. etimologia și răspândirea toponomastică³⁸). — No. 4, foarte bine reprezentat în toponimie (v. numeroasele dealuri *Cuca*, în „Marele Dicț. Geogr.“, II, 793, cum și *Vunocuc* = βουνο + *cuc*? din Frunzescu), e atestat ca apelativ, între altele, în rev. „Ion Creangă“, VI, 204, și „Rev. Istorică“, VIII, 170³⁹ — Privitor la no. 6 (*Curcubetă*), compară cele spuse în Dacoromania, I, c., adăugând, pe lângă sinonimele de același resort metaforic („dovleac; craniu“⁴⁰), relevate acolo (*țigvă*, *tâlvă*), și: *titvă* (cf.

muntele gorjan *Titvele*), *motâlva* (cf. *Motâlva*, pădure în Ialomița, apoi dr. *motofâlcă*, „tumoare, gâlcă“, și *țâlfă*). — Pentru *dâlm(ă)*, cu variantele sale (cf. *Dâlma* s. *Gruul Muierilor*, în Gorj), v. explicația d-lui Pușcariu (Dacoromania, I, 231), cum și n-le 10 (*gâlmă*), 11 (*glămeiu* = *gâlmeiu*!), simple alterări din *glavn-*, ori din *holm* (no. 15), despre care, ca și despre *gòmilă* (no. 12), v. Dicț. Acad., *ad loc.*⁴¹. — Dacă originea (ung.) și sensul lui *dâmb* (no. 8) sânt perfect clare, nu e același lucru cu *gomârdoiu* (glosat la Boceanu ca „mușuroiu, măgură, moviliță“) și cu sinon. mr. *golnă*, care are cu *colină*, probabil, aceeași legătură ca și *colnic* (v. Capidan, în Dacoromania, II, p. 813): prin *colnă*, contaminat, poate, cu *gol* (Dalametra dă sensul de „colină fără arbori, goală de tot“), sau cu *gor(na)*. — Referitor la originea lui *gruiu* (no. 14) controversa continuă: etimologiilor latine, încercate de Spitzer (în „Arch. f. d. Studium d. neuer. Spr. u. Lit.“, vol. 134, p. 138: lat. **coronium*) și J. Brüch (*ibid.*, vol. 135, p. 416: lat. *grunium*, „groin“), G. Pascu le opune una proprie, pornind de la înțelesul de „pièce de bois du char (du traîneau)“ al cuvântului românesc: **goroneum*, din *gor*, *gar-*, „arbre“ (Archivum Romanicum, VI, p. 214). Dar, dacă în sprijinul acestei din urmă explicații, s'ar putea invoca, semantic, și dublul înțeles al bulg. *gora*, „Wald; Berg“ (cf. și *codru*, vr. *pădure* = munte din Ps. Sch., rom.-dial. *deal* = pădure), etimologia propusă de Brüch ar coroborâ nu numai cu vfr. *groin*, „hauteur d'un côteau“, ci și cu ipoteza d-lui Papahagi relativ la originea rom. *măgură* (pe care Pascu, l. c., p. 224, îl socoate trac) din lat. *magulum* (v. *Notițe etimologice*, p. 233), — ceea ce rămâne, însă, cu totul nesigur, în ciuda analogiei cu mr. *dzeană* „deal, colină, movilă“ (Dalametra), la care se alătură, firește, dr. *geană*, „colline“ (no. 9), înregistrat în Dicț. Acad.; cf. și: *sprânceană dealului*, cum și *față*, ca termen topografic și toponomastic. — *Hulă* (no. 16) e un regionalism ardelean (care apare însă repetat și 'n toponimica musceleană din Codin, 104, având o curioasă asemănare cu ngr. $\rho\alpha\chi\omicron\delta\lambda\alpha$ = colline (cf. *grebăn*, *spinare* de deal), precum *monic*, „movilă, dâmb mic, mușuroiu“ (Șezătoarea, 1922, p. 168) e un provincialism moldovenesc. — P. *movilă*, cf. arhaicul și dialectal. *moghilă* (din pol. *mogyla*). — Pe *figmău*, „vârf de deal“, îl culegem din rev. „Ion Creangă“ (VII, 252), iar pe *țâlfă*, „o mare ridicătură de pământ în mijlocul unui șes“, din glosarul citat al d-lui Codin (p. 75), care-l dă aiurea (*Muscelul nostru*, 126) și ca n. topic:

Țâlfă, deal; cf. încă *Furtună*, *Vremuri înțelepte*, 93: „*țâlfă* = movilă mică”. — Insemnăm, în sfârșit, pe *grumuleu* (O. Densusianu, *Graiul din Țara Hațegului*, Glosarul); cf. mr. *grumur* și dr. *grum*, *grumulețiu* din *Lex. Bud.* (împreună cu familia semantică: *grămadă*, *mâglă*, *morman*, etc.), apoi *gurgumeu*, „grămadă mică și strânsă de paie, pământ sau grăunțe” (rev. „Ion Creangă”, V, 280), la Boceanu: *gurgumiu*, „movilă de pământ” (cf. *gurguiu*), și *șomâldac*, „locuri neregulate, ridicături” (Lungianu, *Inseilări*, 220; cf. *șomoltoc*). — Pentru *ștölmii*, numele supt care cunosc Muscelenii cele 300 de movile de pământ rămase din vremea rudarilor căutători de aur prin partea locului (= *sto-holm*, ca *sto-mogili*?), v. Rădulescu-Codin, *Muscelul nostru*, I, p. xxxiv.

Note.

¹ Distingem, firește, între *sinonimie*, fenomenul lingvistic însuși al înrudirii semantice (de înțeles), și *sinonimică*, disciplina lingvistică, al cărei obiect îl constituie studiul aceluși fenomen, — deși, în practică, termenii sânt adesea „sinonimi”, cel din urmă însemnând și „totalitatea sinonimelor unui cuvânt”.

² Lista, deși foarte îngrijit făcută, prezintă, firește, destule lipsuri: la cele relevate în „Dacoromania”, II, 412 (*holoată*, *lămujdie*, *poșidie*, *schilă*), se pot adăugi: *arioiu* s. *arămuc*, „grup de oi despărțit de turmă” (rev. „Ion Creangă”, V, 316); *crlă*, „grup” (Păcală, *Rășinari*, p. 138), propr.: „aripă; cârd”; *taifă* „ceată” (Cantemir, *Hronicul Romano-Moldo-Vlahilor*, p. 888) = turc. *taifê*, „compagnie, corps” (cf. și *taifas*), — pe lângă atâtea altele: *ciurdă*, *tabon*, *tamazlăc*, *stavă*, etc.

³ *Numele Dracului în românește*, în „Viața Românească” din 1910, p. 298, reluat în „Archivum Romanicum”, V (1921), p. 244; cf. și Dacoromania, II, p. 788, adăugind încă: *Belial* („fiul *belialului*”, în textele vechi religioase) = biblicul Βελίαλ, lit.: „vaurien, Taugenichts, netrebnic” (ebr. *bell-yaal*, „sans utilité, probité”), ca și *Legheon* (cf. *lighioană*) = Λεγεών (Marcu, V, 9), apoi: *Eosfor* (Radu Grecianu, ed. St. Grecianu, p. 200) = Ἐωσφόρος (cf. *Lucifer*) și *bestrega*, „naiba”, în expresii ca «du-te la » (Comoara Satelor, [1923], p. 43).

⁴ În rev. „Sânziana” din Iași, I, p. 6. — Interesante observațiuni asupra sinonimice rom. *basmă* face, acum în urmă, d. Carlo Tagliavini, în „L'Europa Orientale”, III (1923), p. 373.

⁵ De întregit, între altele, cu *forminande* și *bātuțe* din Frâncu-Candrea, *Moși*, p. 104 (supt *pirusce*), *sârnic* (= **sârnic*? cf. *sârnic* = harnic, în «Noua Rev. Rom.», VIII, 88), *șpițchi* [*spitz-*] din V. Moisiu, *Știri din Basarabia*, p. 146, cum și *feșcil* = sl. *sveštilo* din rev. „Izvorașul”, IV (1923), no. 7—8, p. 11 (cf. *feștilă*). — *Bâc* din „Comoara Satelor”, I (1923), p. 142, e un sing. refăcut după pl. *bâce* = *bât'e*.

⁶ Adde, inter alia: *cloadene* („Izvorașul”, I, c., p. 8) și *alune de pământ*,

pe care Lex. Bud. îl glosează, ca și pe sinon. *crumpenă* s. *crumpiră*, prin acel «țermăru» s. «țermăru», pentru care deja Laurian-Massim (*Glosarul*, p. 208, s. v. *crumpina*) găsisse explicația dată de noi aici (II, 337). — Pentru originea toponimică a sinon. *bandraburcă*, cf. pe lângă sârb. *bavarac*, citat acolo (p. 340), și ung. *burgonya*, idem (v. Gombocz-Melich, s. v.), pol.-dial. *berlinka*, «längliche Kartoffel von dunkelvioletter Farbe» (Berneker, s. v. *brambor*), iar pentru sinonimica europeană, cf. acum și Max Niedermann, *Die Benennungen der Kartoffel im Litauischen und im Letischen*, în «Wörter und Sachen», VIII (1923), p. 33 sqq.

⁷ Nici listele de sinonime apărute prin „Adevărul literar și artistic“ din 1923 nu trebuie trecute cu vederea.

⁸ Ne gândim la operele de acest soi, privitoare la limbile culte ale Apusului (Guizot, Lafaye; Weigand, Sanders, Eberhard; Luiz, Fonseca; Crabb, Ordway, etc.) și, în special, la limbile clasice (începând cu Simaristus și Pollux, prin L. Valla și Erasmus, până la Chatillon-Aler, Pillon, Gardin-Dumesnil, Barrault, Peucer, Döderlein, Ramshorn, Menge, Schmidt, Hill, etc.; cf. și Carl Abel, *Sprachwiss. Abhandlungen*, p. 189 sqq.), fără a ne ascunde însă numeroasele lacune ce se întâmpină și'n privința acestora. Un exemplu: Joh. Compernass scrie, în „Glotta“, V (1914), p. 215, următoarele: «Für 'Augenblick' hat die lateinische Sprache drei Ausdrücke: *momentum* (mit und ohne Beisatz von *temporis*), *ictus oculi* und *instans*... Dem *momento temporis* entspricht genau ἐν μᾶλλον καιροῦ ῥοπῆ... Dem *ictus oculi* entspricht στιγμή, aber nicht mit ὀφθαλμοῦ, sondern mit χρόνου verbunden... Nur στιγμή hat sich bis auf den heutigen Tag erhalten und beweist dadurch die echt volkstümliche Überlieferung». — Asta înseamnă, însă, că: 1° autorul uită tocmai pe lat. *punctum temporis* (Cicero, Caesar, etc.), echivalentul perfect al gr. στιγμή χρόνου (pentru *puncto tempore* din Lucrețiu, II, 263, v. acum în deosebi Lindsay, în „Classical Quarterly“, XIII, p. 12), și 2° ignorează că 'n gr.-mod. „clin d'oeil“ (cf. rom. *clipă*, *clipită*) se zice tocmai: ἐν ῥοπῆ ὀφθαλμοῦ (pe lângă ἐν ῥοπῆ ὀφθαλμοῦ), deci = exact lat. *in ictu oculi*, — fără a mai pune la socoteală alte omisiuni, ca aceea a sin. vgr. θῆξις, ori a unei forme dialectale ca φθαλμός = im Augenblick, în Kythera (v. Neue Jahrbücher f. d. kl. Altertum, XXXI, p. 575, n. 6).

⁹ S'a zis că Racine zugrăvește oamenii așa cum sânt, pe când Corneille îi zugrăvește cum ar trebui să fie: cam aceeași deosebire ar fi între *psychologie*, care înfățișează intelectul și, în genere, sufletul omenesc așa cum *este*, și între *logică*, știință canonică, normativă, care arată cum *trebuie să fie* judecata, pentru a corespunde adevărului. — Toată „gramatica“ antică (și continuatoarea ei, cea franceză), însă, cum observă cu drept cuvânt F. de Saussure, „e bazată pe logică și lipsită de orice vedere științifică și desinteresantă asupra limbii însăși; ea vizează numai să dea regule pentru a distinge formele corecte de formele incorecte: c'est une discipline normative fort éloignée de la pure observation et dont le point de vue est forcément étroit“ (*Cours de Linguistique Générale*, ed. a II-a, p. 13).

¹⁰ Horațiu, *Ep. ad Pisones*, v. 71 sq.: „... si volet *usus*, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi“ (*usus* = *communis consensus*, *consuetudo*, ἡ κοινὴ συνήθεια, opus capriciilor inovatoare individuale); cf. *genl*.

tor usus, „uzul generator, creator“ (*Ep.*, II, 2, 119: „adsciscit nova, quae genitor produxerit usus“) și, în deosebi: J. Marouzeau, *Notes sur la formation du latin classique*, în „Mémoires de la Société de Linguistique de Paris“, t. XXII (1922), p. 265 sq.

¹¹ O categorie aparte, care merită a fi cercetată (fiindcă *isoglossia* nu se oprește la echivalențele fonetice sau semantice actuale), e aceea a sinonimelor ce s'ar putea numi „etimologice“ sau „originare“, adică a cuvintelor care, fundamental diferențiate în limba noastră, aveau totuși în limba de origine un înțeles identic. De pildă: *Carandă* (ngr.-it. *καρπαντάς*), *carantină* (it. *quarantina*, fr. *quarantaine*), *mr. cărăntană, cărândană* (monetă, ca și sinon. *sorocovăț* = rus. *sorokovica*; cf. *pitac, dodecar, husoș, șfanț, icosar*, etc.), *păreasimi* (lat. *quadragesima*, fr. *carême*), *sărdcustă* = ngr. *τεσσαρακοστή* (și n. de plantă, cu varianta *saracuscă* = *sarakustka*, în rev. „Ion Creangă“, V, 152; cf. fr. *Pentecôte*), *sărindar* (ngr. *τεσσαρακάρσι*), *sorcovă* (sl.-bulg. *sorokova*), *Sorocoteaja* (n. de fam. vr., i. e.: „Patruzeci-de-judecăți“, în *Doc. lui Ștefan cel Mare*, ed. Bogdan, I, 401), la care se pot adăugi: turcismele *cârc(ă)iac* și *cârc(ser)dar*, — relativ la care v. interesantele observații din „Umblick auf einer Reise von Constantinopol nach Brussa“, pp. 12, 153, ale lui Hammer,—apoi *Patruzecimea, pașoptist (patruzecioplist)*, cum și întreaga familie a lui *patru: pătrar* (cf. *șfert* = *civert, ciosvartă, cirtă, fârtaiu*), *pătrat, pătrime, împătresc*, *mr. ampătur*, „mân calul repede“ (la alb. *te katra*, „în fugă“, citat de Capidan, DR., II, 515, adăugim pe sp. *catrapos, catrapus!* „onomatopœe des Pferdegallops“, *catrapeo* 'Pferd' = *quadrupea* 'patruped' [cf. dan. *firben*, „șopărlă“, lit: „Vierbein“], despre care v. Spitzer, *Lexikalisches aus dem Katalanischen*, p. 105), cu compusele (*patrulater*, etc.) și sinonimele sale: *cadră, cadru, cadran, cadrez, încadrez, cadril, cadrilat, caiet, carnet, chetrad* (= *tetrad*, în Basarabia), *tartaj (trataj), codru, cartier (cvartir, cortel, încortelă), careu, carò, tetraedru, tetravanghel, trapez, trapeză* (cf. sârb. *trpezica*, de unde topon. *Târpezița*, cum și *tetrapod*, din care *tartapod*), *in-quarto, quartă, cvartet, quatuor, catren, fertun*, etc.: o cercetare a tuturor apelativelor derivate din numerale, nu numai pentru limba noastră, ar fi de făcut!—Dar, paralel cu această sinonimie „sui generis“, există și o omonimie, asupra căreia nu s'a insistat în deajuns și care s'ar putea chema: „omonimie sintactică“. *Dr. de loc*, d. ex., înseamnă nu numai: „d' origine, originaire de, oriundus“ (cf. *a fi de loc din Cluj*), sau „indigène, autochtone, pays = Landsmann, ἐντόπιος, ἐπιχώριος“ (așa, în „Hérodote“, ed. N. Iorga, p. 241: „Vudinii sânt *dă loc*“, ori în „Viața Românească“, 1916, p. 244: „oamenii *de loc*“; cf. ardelenismul *din loc* = *din localitate, din partea locului, local, localnic*), ci și: „nullement, pas du tout, nullo modo, minimè“ (cf. *de felii, nicidecum*), iar în Ardeal (dar nu numai acolo; v. „Oltenia“, I², p. 87, și Bucuță, *Românii dintre Vidin și Timoc*, p. 130): „sur place, sur-le-champ, incessamment, immédiatement, à l'instant, confestim, statim, stante pede“: *de loc* = *pe oc*, „pe dată, pe șfert, la moment“. — Vr. *în loc*, cu același înțeles temporal într'un fragm. de Cronograf inedit, publ. în rev. „Ioan Neculce“, III, 219 (puțin mai jos: *pre loc*).

¹² Cf. Quintilian, *Inst. orat.*, VII, 3: „Sed, cum idem frequentissime plura significant, quod συνωνυμία vocatur, iam sunt aliis alia honestiora

sublimiora, nitidiora, iucundiora, vocaliora“, cum și Marouzeau, *Synonymes latins* (în vol. publ. cu prilejul „Cinquantenarului Școlii practice de Înalte-Studii din Paris“) și *Sur la „qualité“ des mots* (în „Revue de Philologie, de Litt. et d'Hist. anciennes“, 1923, p. 65 sqq.). — Observăm aici, că corespondentul etimologic lat. al gr. συνώνυμος, *cognominis*, n'ar putea înlocui cu succes termenul grec, deoarece, dacă, pe de o parte, el trezește ideea de „cognomen“, deci de nume accesoriu pentru aceeași persoană, adică, în definitiv, „sinonim“, pe de altă parte, sensul său propriu e acela de „fiz“, adică de *ὄνομα* (ὄνομα).

¹³ *Patris sermonis egestas*, de care se plângea Lucrețiu (I, 832), căutând zădarnic un echivalent latin pentru gr. ὁμοιομέρειαν, rămâne o realitate, cu toată elasticitatea și plasticitatea vocabulariului plautin, invocate de E. Norden (*Bildungswerte der lat. Literatur u. Sprache*, p. 7), tocmai din pricina meticuloasei preocupări de puritate și paritate a expresiei (*purus sermo, proprietates verborum*), care urmărește termenul adecvat și nu se mulțamește cu aproximații ori cu „succedanee“, ca redarea tale-qualae, în felul expeditiv al poporului (Liviu, XXVII, 11, 4: „quos 'androgynos' volgens, ut pleraque, faciliore ad duplicanda verba graeco sermone appellat“), sau decalcarea după grecește, oricât de circumstanțiată, potrivit rețetei lui Horațiu (*Ep. ad Pis.*, v. 52 sq.: »et nova fictaque nuper . . . verba . . . si graeco fonte cadent parce detorta«).

¹⁴ V., în special: P. Cauer, *Die Kunst des Übersetzens*, passim, și Wilamowitz-Moellendorff, *Was ist Übersetzen*, în „Reden u. Vorträge“, pp. 1—26 (despre metafrastofobia lui Moriz Haupt, relevată acolo, cf. în deosebi Chr. Belger, *Moriz Haupt als akademischer Lehrer*, p. 144 sqq.: „Gegen das Übersetzen“). — Ca sinon. arhaice pentru „traducere“ (cf. *translațiune, verstunē*), notăm, pe lângă grecismul *metafrasis*, următoarele: *a întoarce*, *a tălmăci* (cf. *tălcui*, „interpretă“), *a prepune* (v. *Omagiul Bianu*, p. 249, n. 1 și cf. *a pune pe rumânește*, germ. *übersetzen*, fr. *transposer*), *a preface* (cf. *Bibl. rom.* v., I, 200; II, 534), „*a scoate* dintr'o limbă pre l. românească“ (*ibid.*, I, 95), s. „pre înțales rumânesc“ (*ibid.*, I, 228), „*a primeni* de în altă limbă pe l. rumânească“ (*ibid.*, I, 121), „*a izvodl* din alte l.“ (*ibid.*, I, 168; cf. p. 234: „di pe izvod gr. pre l. noastră am întorsă“), ba chiar „*a descoperi* dintr'altă limbă pre limba neamului său“ (*ibid.*, II, 32), pentru care cf. „*scoțându-se* dentru *acoperire* limbii striine“ (*ibid.*, I, 220). — *A grăi în limbă s. în limbi* (*ibid.*) e γλώσσας λαλεῖν al Scripturii.

¹⁵ Că, pentru „fericirea postumă“, Horațiu întrebuițează, nu pe *beatus*, ci pe *felix*, se vede și din cunoscutul pasagiu al Satirei importunului (I, 9, 28): „Omnes composui. — Felices! nunc ego resto“. — Aceeași idee, aproape, și'n engl. *blessed*, „mort“, propr.: „binecuvântat“ (cf. și n. 17).

¹⁶ Non possidentem multa vocaveris
recte *beatum*; rectius occupat
nomen *beati*, qui deorum
muneribus sapienter uti
duramque callet pauperiem pati
pēlusque leto flagitium timet . . .

¹⁷ Cu tot înțelesul de „răposat“ (fr. *feu*) al acestuia, *glücklich* n'are a face cu *Seele*, »suflet«, mai mult decât *trübselig*, *armselig*: ele sânt, deopotrivă, derivate prin suf. -sal, păstrat în *Trübsal*, *Mühsal* (cf. dan. *salig*).

Etimologia populară a găsit, totuși, teren de exploatare în această omonimie și, astfel, alătura de *armselig*, a rezultat, neapărat, și un *seelenarm*, »sărac cu duhul, *pauper spiritu*« (cf. Bréal, *Sémantique*², p. 50), sinonim congener cu engl. *silly* (cf. și fr. *benêt* = *benedictus*, și *blazen*, rom. *prost*).

¹⁸ Despre *Τύχη-Fatum* (cf. *Ἀνάγκη-Necessitas*), cu sinonimele-*Μοῖρα, Εἰμαρμένη, Πρόνοια*, v. Roscher, *ad. loc.*, și mai ales: E. Rohde, *Der griech. Roman*², p. 296 sqq. — Paralela cadrează perfect, întrucât însuși sensul etimologic al lui *δαίμων* e acela de »dispensateur« (v. Boisacq), al unei zeități a destinului, cu toate obiecțiile lui Fraenkel (*Indogerm. Forschungen*, XLI [1923], p. 169 sqq.), care pleacă de la înțelesul de „furiōs“ al homericii lui (ἐπέσοιτο) *δαίμονι ἴσοσ*. — Pentru sensul, secundar, de »defunct, mort« al lui *δαίμων*, v. Perdrizet, în »Revue des Études Grecques«, 1921, p. 79 (*δαμόνων ἰδρόματα* = cimitire) și cf. lat. *divus* (în opoziție cu *vivus*).

¹⁹ Vr. a *effini* = a milui, a se îndura (*Ps. Sch.*, ed. Candrea, II, 386), *effinătate* = îndurare, milă, dar și: »bielsug« (*ibidem*). — »Domnii cei mari și *effeni*«, și'n Predosl, la „Ist. Țării-Rum.“ (N. Iorga, *Cronicele muntene*, 154).

²⁰ Pentru forma *tifericesc* = *fericesc*, care a fost explicată ca provenind din *te fericesc* (v. Pamfile, *Jocuri de copii*, II, 417), cf. *filicie* = *fericire* (*ibidem*): corupție din neologismele *hereticesc* (cf. vr. *sinhariesc* = *συγγαίρω*) și *felicitéz*, contaminate cu *fericesc*, sau ngr. *τυχηρός* (cf. vr. *distihie* = *δυστυχία*), dacă nu un reflex al turc. *teferrüd*, »récréation, délassément; certaines fêtes ou foires que les corps de métier se donnaient tous les dix ou vingt ans, pour célébrer la maîtrise de tous les apprentis du même métier, qui pendant ce long espace de temps étaient passés maîtres« (Kieffer-Bianchi, I, 312).

²¹ Relevant și la S. G. Longinescu, *Medicina Legală în legile vechi românești* (extr. din »Curierul Judiciar« pe 1923), p. 23. Cf. Dicț. Acad., s. v. *greu*, p. 307².

²² Mr. *'ngârcată*, »borțoasă« (Dalametra), aparține însă la no. 6: e = *încărcată*; cf. *'ngârcari*, »a încărcă, a însărcină, a împovără, a umplea«, *'ngârcătură*, »încărcătură, împovărare, însărcinare« (*ibid.*).

²³ E sensul etimologic al germ. *Geburt*, »naștere«, însuși; cf. ngr. *φοράδα*, »iapă«, lit.: »care poartă (mânzul)«, față de *ἀγέλαδα*, »vacă«, lit.: »care face parte din cireadă (ἀγέλη)«, comparabil, la rândul său, cu germ. *Stute*, »iapă« = vg. *stuota*, »herghelie«, cu rom. *femeie* = lat. *familia* (cf. mr. *fumealla*, »copii«, ca și'n alb. *femije*) și, poate (cu toată opoziția lui Boisacq), și cu vgr. *δοσλος*, »sclav« = *δοσλος*, »casă« (v. Glotta, VI, 13). — Pentru germ. *Kalb*, v. Kluge, s. v., și Walde, s. v. *galba*.

²⁴ Sinonimica din monografia răp. Marian e, firește, departe de a epuiza toată bogăția vocabularului românesc, — întocmai ca și cea relativă la nomenclatura nunții. Să se compare, d. ex., sinonimica p. *logodnă* (*Nunta*, p. 165) cu următoarea listă: *arvonă* (*arvună*, cf. mr. *arâvoană*, »arvună ce se dă la logodnă«), *așezat* (Rădulescu-Codin, *Îngerul Românului*, p. 331), *așezământ* (răsp. din Râncezi-Prahova la Chestionarul Hasdeu, după excerptele d-lui G. T.-Kirileanu), *cealz* (*ibidem*, din com. Tătaru-Brăila; cf. turc. *djehez*, »dotă«, și rom.-dial. *diumurluc*, »propunerea mirelui către părinții fetei, cererea în căsătorie«), *credință*, (*incredințare*

(cf. fr. *fiançailles*, it. *fidanza(re)*, „dar fede di sposo“), *făgăduință* (cf. it. *promessi sposi*), *împăcuire* (aceeași idee de „pact, contract, învoială“, în *tocmeală, tomneală*, megl. *tuçmiri*, la Papahagi, *Meglenu-Români*, I, 125, nr. *isòsmatâ* = ngr. *ἰσίσματα* și'n sinon. *vorbă*, „tratative, pourparlers“: „a fi în *vorbă*“; cf. *Analele Dobrogei*, IV, 322: „Când se logodesc, se duc și *fac orbili*“), *legământ* (*legătoare, legătură*), *logodnă* (*logornă, logolnă, logonă*: acesta din urmă, în răsp. din Piua-Petrei, Ialomița, la același Chestionar). — Cf. în sfârșit pasagiul din tratatul lui Radu Mihnea cu Brașovenii la 1612, unde apare, cumulativ: „această *credință* și *legătură* și *tocmeală*“ (N. Iorga, *Socotelile Brașovului*, p. 24).

²⁵ O variantă sporadică: *lutar*, în rev. „Ioan Neculce“, III, 28, unde și: *mozăcant* (p. 29).

²⁶ *Bandă* se spune, obișnuit, în sens rău: „bandă de tâlhari“ (cf. *bandit*); pentru „bandă de lăutari“ (v. Dicț. Acad., s. v. *bandă*), termenul propriu e *taraf*, care, însă, și el, se întrebuințează (ironic?) în sensul peiorativ al lui *bandă*: „taraful lui Bojan“, se spune, despre „banda“ unui călugăr ticălos de la mână. Neamțul, într-o „Hronologie“ din veacul trecut (N. Bănescu, *Starețul Neonil*, p. 26), cuvântul având, de altfel, odinioară obișnuințele de „partid“, „facțiune“ (cf. și *Istoriile Domnilor Țării Rum.*, ed. Iorga, p. XXXIII). Aceeași evoluție peiorativă se observă, de altmintețea, și în fr. *bande* din vechiul *la grand' bande*, „les musiciens du roi“, față cu actualul *bande de voleurs*. — Pentru tehnica instrumentelor cu coarde, cf. și teza d-lui Otto Andersson, *Stråkharpn*, en studie i nordisk instrument-historia, Helsingfors 1923.

²⁷ O interesantă contaminație, între *maghiar* (cf. *magyar, magyarán*) și *ghiorlan*, într'un cântec pop. din col. Teodorescu (reprodus la Vulpian, p. 117):

Ungurean cu suman scurt,

Moghior, *moghiortan!*

Cf. și Dicț. Acad., s. v. *gherlan*.

²⁸ Ar fi, poate, de examinat, dacă n. de sat basarabean *Suseni* nu e pl. unui n. de fam. *Suslea*, resp. *Susul* = rus. *susolŭ*, „Zieselmaus“, mai curând decât un dublet al lui *Suseni* (cf. *Gioseni-Giosanu* și în aceeași serie: *Dânsuș*, din care *Densușianu*, față de *Dânsus* = *din sus*, n. de loc. din Muscel, la Rădulescu-Codin, *Muscelul nostru*, I, 98).

²⁹ *Raton* din fabula lui Gr. Alexandrescu „Șoarecele și Pisica“ e, vădit, o simplă transcriere a fr. *raton*, „șoricel, șoricuț“, din modelul francez.

³⁰ Cf. însă și *chipur* = *chipru*, „clopoțel, sdrângălău“ (*ibid.*), poate din ngr. *κύπριος*, „din Cypru“, i. e.: „de cupru“ (cf. gr. *χαλκεῖον*, „clopot“); ori aluzie la *sgomot*?

³¹ V. și Weigand, *Die Bedeutungsentwicklung von „rost“*, în „Anuarul“ său, XII, p. 97 sqq.

³² Că *procatâr* s. *protacâr*, „avocat“, e, de fapt, identic cu *brotacâr*, „broatec, buratec“ (p. 82), iar nu germ. *Prokurator* (Mândrescu), se vedește și prin paralelismul (deși în alt sens: rapacitate față de locvacitate!), it.-dial. *avvocato* = *lucio*, „știucă“ (cf. it. *raganella*, „răcănel, brotăcel“).

³³ *Vîer*, „putere, toiu“: „*vieru apei*“ (Codin, *O seamă de cuvinte din Muscel*, p. 78) e o evidentă stâlcire din *vir*. — Adăugim, că în slav. există

incă *virij, verij*, „étang“, care a fost, acum în urmă, deosebit de *vir* (cf. *viroagă*) și explicat ca un împrumut din germ. *wi(w)ari* = lat. *vivarium* (v. *Revue des Études slaves*, II [1922], p. 170) și că interpretarea *Vârctorovei* în legătură cu *vârciolog*, „vir“, găsește o confirmare în n. de oraș *Admont*, explicat de Vasmer (*Arch. f. sl. Philologie*, 1922, p. 89) ca sl. **vodomotъ*, pol. *odmęt*, „Wasserwirbel“. — Un sinon. ca *ircov*, „locul unde valurile apei sânt mai mari și mai multe“ (Codin, *o. c.*, p. 42), ar putea constitui, ca un „vocabulary medium“, tranșiția între grupa sinonimelor așa-zicând dinamice (*vârtei*, *genune*, etc.) și a celor statice: *chiu*, *noiân* (cu varianta: *ioian*, din rev. „Ion Creangă“); cf. *știoalnă* și *nack* „ochiu, vârtej de apă“ (aceasta din urmă, la Em. Bucuță, *Români dintre Prut în și Timoc*, p. 131).

³⁴ Pentru sensul de „munte“ al lui *mal*, cf. și cunoscutul „cal cât un mel“ din cimilitura purecelui = *instar montis equus*.

³⁵ Respectiv, din **muntcel* = *munticel* și din **munțcel*, refăcut după pl. **munțcei* = *munțcei*; cf. *Monteoru* = **muntțorul*.

³⁶ Afară rămâne, de asemenea, *mușuroiu*, cu variantele și familia-i semantică.

³⁷ Pentru *gorgan* (*curgan*) însuși, v. art. respectiv din Dicț. Acad. — Numele de movilă buzoiană *Corcanul e*, de bună-seamă, același apelativ, care apare mai evident în alte toponimice, cum sânt *Gorgoanele* (movile, Brăila) sau *Gorganul* (sat, Muscel); cf. *Marele Dicț. Geogr.*, III, 598.

³⁸ O și mai mare răspândire toponomastică are *Chiceră* (deosebit de importantă, atestarea documentară din 1500, în rev. „Ioan Neculce“, III, 45), care, de asemenea, irebuie să fi existat cândva ca apelativ în românește (de unde, după Capidan, bulg. *kičerъ*, „pădure mărunță, vârf de munte“) și despre care v. *Dacoromania*, I, p. 177 sqq. și *Graiu și Suflet*, I, p. 160.

³⁹ De aceea toponimicul *Cucă* nu poate fi identificat, de laolaltă, fără alegere, cu numele păsării, cum vrea d. Iordan (*Zeitschr. f. rom. Philologie*, 1923, p. 201). — Pentru etymon, cf. și: turcismul *vr. cuca*, „căciula înaltă și jughiată, pe care Sultanul o dăruia Domnului la urcarea pe tron“ (Șăineanu, *Infl. or.*, s. v), *cuca*, „un joc copilăresc“ (Viciu, p. 38) și *cucule* = *solanum tuberosum* (ibid.). — Mr. *ciucă*, „bulgăre și căpățină de pământ; vârf de munte“ (*Dalamestra*), nu lipsește în topon. dr. (cf. și no. 3).

⁴⁰ Cf. topon. *Glamnie* = sârb. *glamnija*, i. e. *glavnija* (din *glava*, „cap“); ba chiar: *Glăvile*, deal în com. cu același nume din Vâlcea, *Căpățina*, munte muscelean și *Cucuiova*, n. unei movile pe malul Timișului, în hotarul Căvărânilui bănașean (evident, din *cuculu*). — Pentru *Gămălia*, munte prahovean, cf. și varianta mold. a apelativului corespunzător: *măgălie* = *gămălie* (ca *măgar-gomar*), pe lângă ung. *gomoly*, *gomolya*, „Ball; kugelförmiger Käse“.

⁴¹ Ca o alterare din *gălmă*, *gălmea* poate fi socotit și *ghelmea*, „ridicătură de pământ, valul lui Traian“ (*Graiu nostru*, I, 365), la Codin: *Ghemelia* = Valul, „un dul de pământ ca de 40 m., paralel cu Pitești“ (*Muscelul nostru*, I, 50), iar topon. *Halmul* (deal în Suceava) se identifică cu *Holmul* (cf. ung. *halom*). — Pentru *dul* însuși, cf. Boceanu, s. v.: „gonglion, umflătură“ (ca *tumulus-tumor*, etc.).

V. Bogrea.

